

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in formal wedding attire stands in an arched doorway. The woman, on the left, has long dark hair and is wearing a strapless, light pink, ruffled wedding dress. She is looking down at her hands, which are clasped in front of her. The man, on the right, has short dark hair and is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. He is looking down at the woman. The background is a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is romantic and elegant.

mine to
LOVE

Southern Wedding Series

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

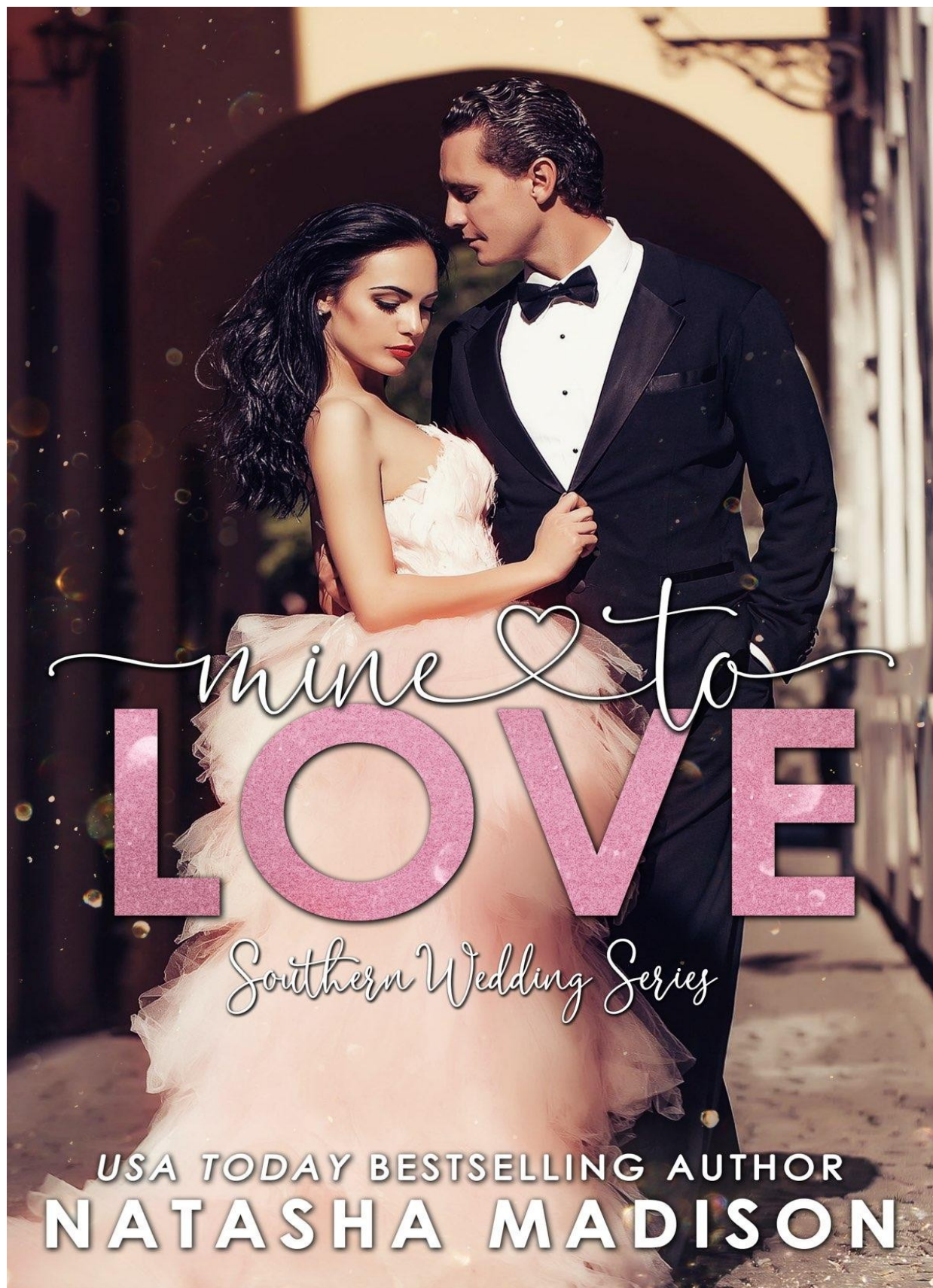
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEVMEK İÇİN BENİM

NATASHA MADISON

Telif Hakkı© 2022 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır

Kapak Tasarımı: Jay Aheer <https://www.simp lydefinedart.com/>

Düzenleme Jenny Sims Editing4Indies tarafından yapılmıştır

Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Editing tarafından yapılmıştır

Deaton Yazar Hizmetleri tarafından Julie Deaton'a s [proofreading](https://www.judysproofreading.com)

www.judysproofreading.comprova <https://www.facebook.com/jdproofs/> Judy'tarafından prova

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Düğün Serisi Ağaç Güney

Ağacı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Epilog Bir

Epilog İki

Natasha Madison'ın Kitapları

ÜCRETSİZ KİTAP!

DÜĞÜN SERİSİ AĞACI

Güney Düğün Aile Ağacı Benim

Olmalı
Harlow & Travis

Mine To Hold Shelby
& Ace

Mine To Cherish
Clarabella & Luke

Benim Aşkım Presley
& Bennett

Sofia & Matthew
Petrov'u Almak Benim
Görevim

GÜNEY AĞACI

Güney Aile Ağacı Billy ve
Charlotte
(Kallie ve Casey'nin anne ve babası)

Güney Şansı
Kallie & Jacob McIntyre Ethan
McIntyre (Savannah'nın Oğlu)
Amelia
Travis

Southern Comfort
Olivia & Casey Barnes
Quinn (*Southern Heat*)
Reed (*Southern Sunshine*)
Harlow (Mine to Have)

Southern Storm Savannah
& Beau Huntington Ethan
McIntyre (Jacob'ın oğlu)
Chelsea (*Güney Kalbi*)
Toby
Keith

Southern Sunrise Emily
& Ethan McIntyre
Gabriel
Aubrey

Güney Kalbi
Chelsea Huntington & Mayson Carey Tucker

Güney Sıcaklığı
Willow & Quinn Barnes

Güney Sırları
Amelia McIntyre & Asher

Southern Sunshine
Hazel & Reed Barnes
Sophia

PROLOGUE

SEVGİLİ AŞKIM,

İlk defa kimse evlenmiyor.

Presley'nin aradığını bulmasını ve kurşunu ısırmasını çok isterdim ama olmadı. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm.

Ama...

Küçük bir artı işareti her şeyi değiştirdi. Şimdi, biraz yapışkanlaşıyor.

Özellikle de müstakbel baba diz çökmeye hazırken. Onu koridorda yürütmek için bir mucizeye ihtiyacı olacak! Zaman gösterecek!

XOXO

NM

BÖLÜM 1

Presley

Ofise geldiğimde radyoda çalan şarkıya eşlik ederken mükemmel manikürlü tırnaklarımla direksiyona dokunuyorum. Arabamı kız kardeşlerimin yanına park ettikten sonra buzlu lattemi ve yeni Yves St. Laurent çantamı alıyorum. Çantamı kolumun altına alıp kapıyı kapatıyorum ve ağaçlarda açmaya başlayan çiçekleri görerek etrafa bir göz atıyorum. Kız kardeşlerimle birlikte iş hayatına atılmaya karar verdiğimizde, bu fikri küçük bir düğün planlama işi yapan annemiz ve teyzemizden almıştık. Ama üçümüz sadece düğün planlamak istemiyorduk. Hayır, sektördeki en iyi etkinlik planlayıcıları olmak istiyorduk ve bununla birlikte kendi etkinlik alanımızı inşa etme fikri ortaya çıktı. Büyük bir arazi satın aldık ve yavaş yavaş inşa ettik.

Ana ofislerimiz, üst katta yatak odalarının yer alacağı üç ofisle inşa ettiğimiz güzel, küçük bir bungalovdaydı ve alt katta tüm etkinliklerimizden fotoğraflarla birlikte yaptığımız şeylerin küçük bir kurulumu vardı. Sağ tarafa baktığımda yemek kamyonunu da gördüm. Yapımı en uzun süren şey, asıl etkinlik binasıydı.

Dışarıdan bir ahır gibi görünse de içeri girdiğinizde rustik ahşap zeminler ve süslenebilen ahşap kirişler göreceksiniz. Beş yüz elli kişiye kadar sığabiliyor. Ahırın hemen arkasında yemek şirketlerinin hazırlık yapabileceği bir mutfak bulunuyor.

Gülümsüyorum, dönüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Topuklarımla beton basamaklarda çıkardığı ses sabahın sessizliğinde yankılanıyor.

Kapının kolunu tutup çekerek açtım ve içeri girdim. Soğuk hava **h e m e n** yüzüme çarpıyor. İçeri adım attığımda Clarabella ve Shelby'nin bekleme alanında durduğunu görüyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Bu nasıl kokuyor biliyor musun?" İkisine de bakarak gülümsüyorum. Önümde duruyorlar. Clarabella mavi pantolon ve beyaz bir üst giymiş. Shelby beyaz kot pantolon ve ipek pembe bir atlet giymiş.

"Seks yapmış gibi mi?" Clarabella bana bakarak söylüyor. Ona ters ters bakıyorum ama siyah güneş gözlüklerim gözlerimi gizlediği için göremiyor. Elindeki kahve fincanını dudaklarına götürüyor, arkasındaki gülümsemeyi saklamaya çalışıyor ama mavi gözleri kısılıyor.

"Hayır, göt herif," diyorum, "düğün sezonu gibi kokuyor."

"Bugün arabayla geldiğimde inek boku gibi kokuyordu," diye yakınıyor Shelby, yüzünü buruşturarak. "Ama sanırım bardağın dolu tarafını görmeliyim."

"Hadi ama," diye ısrar ediyorum, gözlüklerimi başımın üstüne kaldırarak. "Dışarıda güneşli ve güzel bir hava var." Güneş ofise girerken açık gölgeyi işaret ediyorum. "Harika bir gün olacak."

"Bundan hoşlanmadım Presley." Clarabella beni işaret ediyor. "Zen olayına girdiğinden beri, sanki kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu Zen olmakla ilgili değil. Günün iyi yanlarını aramakla ilgili," diyorum koridorda ofisime doğru yürürken. Shelby ve Clarabella'nın ofislerinin önünden geçiyorum. Benimki arka tarafta, tüm pencerelerin olduğu yerde.

"Seni suçluyorum," diye suçluyor Clarabella. Ağzı bir karış açık duran Shelby'ye ters ters bakarken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Neden ben?" diye bağılıyor ve göğsünü işaret ediyor.

Clarabella başını sallayıp beni ofisime kadar takip etmek için dönerek, "Ona *ye, dua et, sev* saçma günlüğünü almışsın," diyor. "Bana bugün seni gülümseten beş şey söyle," diyerek kitaptaki sorulardan birini taklit ediyor. "Bir dakikanızı ayırıp neyin yanlış gittiğini ama sonunda sonucu değiştirmediğini söyleyin." Masamın etrafında dolaşırken ona kıkırdıyorum, buzlu kahvemi bardak altlığına koyduktan sonra panjurlara doğru yürüyorum ve güneşin içeri girmesi için onları açıyorum.

Shelby, "Ben de sana aynısından aldım," diyor. "Ve sen normal kaldın." İkisi de ofisime giriyor ve masamın karşısındaki duvara dayalı beyaz koltuğa oturuyorlar.

"O zaman seks olmalı." Clarabella bana bakıyor ve ben hiçbir şey itiraf etmeden kaşlarımı birleştiriyorum. Kanalize etmeye çalıştığım soğukkanlı kolektifliği yansıtmaya çalışıyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Bugün saat beşte kalktım." Ofis koltuğuna oturdum. "Spor yaptıktan sonra kahvemi içtim ve şükürlerimi saydım."

"O kırıldı," diyor Shelby, ben gülerken Clarabella'ya bakarak. "Onu ben kıldım."

"Kırılmadım," diyorum başımı sallayarak ve bacak bacak üstüne atarken irkiliyorum. Dudaklarımı yuvarlıyorum çünkü bunun antrenmanla hiçbir ilgisi yok. Bugün saat beşte mi uyandım? Uyandım. Bunu egzersiz yapmak için mi yaptım? Bazıları seksin yapılabilir en iyi egzersiz olduğunu söyler. Bunu kız kardeşlerime itiraf etmek istedim mi? Kesinlikle hayır. "Belki de olgunlaşıyorumdur." Buzlu kahveyi aldım ve

fincanı dudaklarıma götürdüm. "Ne de olsa birkaç ay sonra otuz yaşına basacağım."

"Oh, işte gidiyor." Shelby gözlerini deviriyor.

"Gelme, gidiyoruz." Elimi kaldırıyorum. "Şükredecek o kadar çok şeyimiz var ki."

"Ben gidiyorum." Clarabella ayağa kalkar. "Eğer o yemek yiyip, dua edip, aşık olacaksa, ben de kocamın bu sabah bana hazırladığı o muhteşem kahvaltayı kusacağım." En iyi aşçılardan biri olan kocası Luke'tan bahsediyor.

"Tamam, peki," diye hayıflandım. "Sadece düğün sezonuna ikiniz de evlenmeden girmenin güzel olacağını söyleyeceğim." Gülümsüyorum. "Düğünün gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceği konusunda endişelenmemek daha az stresli." İkisini de işaret ediyorum. "Travis ve onun neredeyse ilk düğünü arasında. Koridorda yürüyüp sonra da siktirip gittiğin için efsane olmana." Shelby'yi gösteriyorum. "Ve kaçak bir gelin olduğun için sana." Clarabella'yı gösteriyorum.

"Ben kaçak bir gelin değildim," diye homurdanıyor. "Terk ettim." Başımı yana eğiyorum. "Çabuk ol." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bir kamyonla."

"Kelimenin tam anlamıyla suç mahallini terk etti." Shelby gülerek ayağa kalktı. "Cinayet silahını geride bırakarak."

"Şey, farklı bir cinayet silahıyla gitti." Kelime oyunuma kıkırdıyorum ve buzlu kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Onunla vajinasını öldürdü."

"Öyle yaptı," diye itiraf ediyor Clarabella. "Hâlâ da yapıyor." Kocaman gülümsüyor. "Şimdi, seks hayatlarını mı tartışacağız, çünkü eğer durum buysa." Bana dönüyor ve başını eğiyor. "Önce sen başlasan nasıl olur?"

"Sizin yapacak işiniz yok mu?" Ona ters ters bakıyorum, sonra bakışlarımı Shelby'ye çeviriyorum. "Gidip seks yapman gereken bir telefon yok mu?"

Shelby bana gözlerini devirdi. "Erkeğin seyahat etmeye başladığında-

"Benim bir erkeğim yok," diye sözünü kestim hemen.

"Peki, tamam. Eğer 'arkadaşın'" -hava tırnakları yapıyor- "seyahat ederse, bana telefonda seks yapmayacağını söyle."

"Bir hafta seks yapmadan durabilirsin. Ölmezsin." Sandalyede arkama yaslanıyorum.

"İyi seks yaptığınızda değil," diyor Clarabella. "Uyuşturucu gibi bir şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Artık ikiniz de gidebilirsiniz," diyorum, odadan çıkarken birbirlerine kıs kıs gülmelerine aldırmadan. Bilgisayarımı açıp e-postalara ve telefonlara cevap vermeye çalışıyorum. Üçümüz birden

planlamanın farklı yönleri. Clarabella yiyecek ve içeceklerle ilgileniyor. Shelby süslemeleri yapıyor ve ben de çiftlerle buluşup etkinliklerin planlamasını gözden geçiriyorum. Takvimime bakıyorum ve toplantılar için hazır olmam gereken zamanlar için telefonuma iki alarm kuruyorum.

Yarın teyit için tekrar aramak üzere not aldığım iki gelinle görüşüyorum ve nihayet dışarı baktığımda güneşin batmaya başladığını ve ofisin ürkütücü bir şekilde sessiz olduğunu görüyorum. Elimdeki telefon çalıyor, aşağıya bakıyorum ve onun adını görüyorum. Bennett arıyor. Midem sıkışıyor ve kalbim hızlanıyor ama hepsini bastırıp uzaklaştırıyorum. Cevap vermemeyi düşünüyorum ama ikinci çalışta parmağım ekranı kaydırıyor. "Presley Baker." Kıkırdamasını duyunca gözlerimi kapatıyorum.

"Hey, güzelim." Sesi yumuşak çıkıyor ve hemen on altı yaşıma geri dönüyorum. İşte o zaman ona aşık oldum. O, kardeşim Travis'in en iyi arkadaşıydı ve hâlâ da öyle ve bugüne kadar birlikte olduğum tek erkek. "Neredesin?"

"İş," diyorum, ofisime doğru yürürken. "Neredesin sen?"

"Bir toplantıdan yeni çıktım." Ofladığını duyuyorum, sonra bir araba kapısı çarpıyor ve arabasında olduğunu anlıyorum. "Akşam yemeğinde ne yapıyoruz?" **d i y e** soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Gözlerini devirmeyi bırakabilirsin, güzelim."

"Bir, sana bana öyle dememeni söylemiştim." *Ama sen buna bayılıyorsun,* kafam bana bağırıyor. "Ve ikincisi, gözlerimi devirmedim." Kıkırdadığını duyuyorum ve midemde kelekler uçuşmaya başlıyor. "Ve üç, meşgulüm."

"Gerçekten mi?" diyor telefonundan Bluetooth'una arama geçtiğini duyduğumda. "Bu çok kötü çünkü sevdiğin yerden birkaç hamburger alacaktım."

"Güzel." Saate bakıyorum. "Ne zaman evde olacaksın?"

"Yaklaşık kırk beş dakika," diyor ve ben bir bahane düşünüyorum. Eve gidip küvette ıslanmalıyım.

Yapmamam gereken şey, ona gitmek. "Tamam, seninle evinde buluşuruz." Veda etmeye bile zahmet etmedim. Sadece onunla bağlantımı kesiyorum. Eşyalarımı toplarken kafamdaki kahkahaları duymazdan geliyorum ve kırk beş dakika sonra, onunla aynı anda onun evinin önüne geliyorum. Tam kapımı açmak üzereyken döndüğümde onun kapıyı benim için açtığını görüyorum. Bana elini uzattığında "Sinir bozucu," diye mırıldanıyorum ve elini tutuyorum. Dışarı adımımı atıp onunla yüz yüze geldiğimde göğsümdeki çekiç sesi sakinleşiyor.

Siyah saçlarını yana yatırmış, saat beş yönündeki gölgesi çoktan belirmiş. İçeri bir adım attığında misk kokusu burnuma doluyor. "Merhaba güzelim,"

diyor, bir kolunu belime doluyor ve sonra eğilip dudaklarımı öpüyor. "Seni özledim."

BÖLÜM 2

Bennett

Gözlerimi açmadan önce onun yatak odasından çıkmasını bekliyorum, karanlığa alışmak için birkaç kez göz kırpiyorum. Yatak odasında dolaşırken çıkardığı ses beni her zaman uyandırır. Yorganı üzerimden atıp dışarı çıkıyorum ve dün gece yukarı çıktığımızda yere atılmış olan boxerımı alıyorum. Kanepede başladı, sonra yukarı çıktığımızda ikimiz de ihtiyaçtan çılgına dönmüştük. Yatak odasına kadar giysilerimizin izi vardı. Onu kucağıma çektiğimde kanepenin içine s ı k ı ş t ı r d ı ğ ı m külotunu arayacağının bildiğim için kendi kendime gülümsüyorum.

Yatak odasından çıkarken ses çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. Güneş yavaş yavaş doğuyor, ama hava hala karanlık, yine de mutfaktan gelen yumuşak ışıkla yüzünü seçebiliyorum. Onu her gördüğümde, ne kadar muhteşem olduğu beni şaşırtıyor. Merdivenlerden oturma odasına doğru ilerlerken saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, evin içinde dolaşırken atılmış kıyafetleri topluyor.

Külotunu aradığını görüyorum ve ses çıkarmadan önce dudaklarımı yuvarlamak zorunda kalıyorum. Sonunda pes ediyor, ayakkabılarından birini alıyor ve diğerini bulana kadar birkaç adım daha yürüyor. Gürültü yapacağından korktuğu için onları giymiyor. Merdivenin ortasına gelene kadar birkaç adım atıyorum. Koridordaki masanın üzerine bıraktığı çantasını aldığını görüyorum. Parmak uçlarında ön kapıya doğru ilerlerken ayakkabılarını ve çantasını göğsüne yakın tutuyor. Kapıya doğru ilerlerken siyah saçları b i r o yana bir bu yana sallanıyor. Başımı sallıyorum. Burada kaldığı her seferinde evimden gizlice kaçtı. Konuşmadan önce eliyle kapının kilidini açmasını bekliyorum. "Akşam görüşürüz." Eli kapının kolunda duruyor ve vücudu geriliyor. İlk kez yataktan kalkıp çıkarken onunla yüzleşiyorum. "Kalıp kahve içmek ister misin?" Başını sallayıp kapıyı açtığında dudaklarımı yuvarlıyorum. "İyi günler, güzelim." Bana bakmak için geri dönmedi. Onun yerine dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarparak beni

bir kahkaha patlattım. "Presley, Presley, Presley," diyorum kendi kendime, merdivenlerin geri kalanından ön kapıya doğru yürürken.

Kapıyı çekip açıyorum, kapı pervazına yaslanıyorum ve arabasına doğru yürüyüşünü izliyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerim onun mükemmel poposundaydı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup mahalleye bakıyorum ve tek bir evin bile ışığının yanmadığını görüyorum. Tek ses kuş cıvıltıları. Arabasının kapısını açtığında bana bakıyor ve arabasına binerken gözlerini devirerek gizlemeye çalıştığı gülümsemesini görüyorum. Bana baktığında, ben ona gülümseyip el sallarken ters ters bakıyor, şüphesiz onu daha da kızdırıyorum. Başını sallayarak uzaklaşıyor ve ben de eve girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce onu göremeyene kadar bekliyorum. Mutfığa doğru yürürken ve saatin sabah beşi biraz geçtiğini gördüğümde yüksek sesle "Boku yedim," diyorum. Televizyonu açıp haberleri izlerken, keşke kalsaydı diye düşünerek kahvemi yapıyorum. Bunu düşündüğümde göğsüm sıkışıyor ama her zaman yaptığım gibi görmezden geliyorum.

Presley ile çalışmaya başlamak hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve asla pişman olmayacağım bir karardı. Akıllıca bir hareket miydi? Muhtemelen değildi. Geriye dönüp olanları değiştirmek ister miydim? Kesinlikle hayır. Bu bizim geçmişimizdi ve her zaman böyle olacaktı. Sürekli kaçıp gitmesinden ve kalmamasından bıkmış mıydım? Yüzde yüz elli milyon evet.

On iki yıl önce, içeri girdiğini gördüğümde bir kasaba ötedeki bardaydım. Birkaç ay önce on sekiz yaşına girmişti, bu yüzden buraya girebilmek için bile sahte bir kimliği olduğunu biliyordum. Benim baktığımı hissetmeden önce birkaç arkadaşıyla gülüşmesini izledim ve hissettiğinde tavana baktı. Bana doğru gelmeden önce de "Orospu çocuğu" diye mırıldandı. Sikim kelimenin tam anlamıyla ayağa kalktı ve içimden bağırarak ona yasak olduğunu söyledim. Bana bakışının bela olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar olduğunu bilmiyordum. Bara doğru eğildim ve vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden geldim. Kafamın içinde devam eden çığlıkları görmezden geldim. Onun en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğu gerçeğini görmezden geldim. Görmezden geldim. Görmezden geldim. Hepsini. Hiçbir şey, tekrar ediyorum, hiçbir şey beni onun ağzından çıkacaklara hazırlayamazdı. "Hey, bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum." Bara yaslandı ve elimdeki bira şişesini alıp ağzına götürdü. O anda aklımdan pek çok şey geçiyordu. Onu gördüğüm konusunda yalan söylememi istiyordu. İçebilmek için onu eve bırakmamı istiyor. Onu tanıyıyormuşum gibi davranmamı istiyor. I

Yani, senaryolar sonsuzdu. Ama hiçbir şey, ama hiçbir şey beni daha sonra söyleyeceği şeye hazırlayamazdı. "Seks yapabilir miyiz?"

Kahveyi fincana doldurdum ve anıya güldüm. Hem şok olmuş hem de tahrik olmuşum. Ayrıca ona hemen hayır dedim. Kahveden bir yudum aldım ve iPad'imi kaptığım gibi kanepeye yöneldim. Kahveyi yan masaya bırakıp neredeyse boş olan eve bakıyorum. Elbette ilerliyor ama Presley'nin dokunuşunu katmasını beklerken ayaklarımı sürüyordum. O bilmese bile, onu düşündüğümde gülümsüyorum. Her bir parçam ona aşık.

Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım, ağabeyi Travis ile anaokulundan beri en iyi arkadaşlık. Üniversiteye gitme zamanı geldiğinde, ne yapmak istediğinden emin olan Travis'in aksine benim ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden devlet üniversitesine başvurdum ve eğlence olsun diye hukuk öncesi dersi aldım. Ne derler bilirsiniz, bildiğin zaman anlarsın. O sınıfa girdiğim anda anlamıştım. Hukuk öğrenmek istediğimi biliyordum. Bu yüzden iki ayağımla birden atlardım. Boğulacağımı mı düşündüm? Düşündüm. Kendime ne kadar ekstra ders almam gerekirse gereksin ve ne kadar uzun sürerse sürsün başaracağımı söyledim mi? Emin olun söyledim. Dört yılda lisansımı tamamladım ve sonraki üç yıl boyunca hukuk fakültesine gittim. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ve bana kararlılık ve adanmışlığın ne demek olduğunu gösterdi. Yedi yıl boyunca aklımda tek bir hedef vardı, sadece tek bir hedef. Baro için kıcımları yırtarak çalıştım ve sonuçları alır almaz kafayı buldum ve geceyi kollarımda Presley ile bitirdim. Hayatımın en önemli anlarından biriydi. Tüm önemli anları düşündüğümde, o da öyle ya da böyle hepsinin bir parçası.

Baroyu geçtikten hemen sonra Coco & Associates'ten bir iş teklifi aldığım da tüm sıkı çalışmamın karşılığını aldım. Altı ay önce eve dönme zamanının geldiğine karar verene kadar altı yıl boyunca oradaydım. Ayrıca, bana kur yaparken sahip olmadığım ortaklığı teklif etmeleri de yardımcı oldu, bu yüzden hiç akıllıca değildi.

Yani, eve hiç gelmiyor değildim. Başlangıçta daha azdı ama sonra Travis yıllar önce neredeyse evlendiğinde daha fazla gelmeye başladım. Eve her geldiğimde Presley ve ben birbirimize göç ediyorduk. İkimiz de ne yaptığımızın adını koymak istemiyorduk. Birbirimizi gizlice görüyorduk ve zamanımı onunla geçirdiğim sürece gerçekten umurumda değildi. Ama şimdi tam zamanlı olarak geri döndüm ve ikimizin de yaşadığı yer burası, bu benim için bir diken olmaya başladı.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve uzanıp o n u alıyorum, bir mesaj olduğunu görüyorum

Muhteşem: Külotumu mu yedin?

Gülüyorum, kalkıyorum ve onları almak için kanepeye gidiyorum. Onları tutuyorum.

parmağım ile fotoğraflarını çekiyorum. Sonra da ona gönderiyorum.

Ben: Aradığın şey bu muydu? Muhteşem:

Evet, neredeydiler?

Ben: Eğer geri gelersen, onları sana geri vereceğim.

Muhteşem: At onları dışarı.

İçimden gelen kahkahaya engel olamıyorum. Bu kadın beni deli ediyor ve onu FaceTime ile aramaya çalıştığımda aramayı reddediyor.

Muhteşem: Spor yapıyorum ve terliyim.

Ben: Dün gece çok terlemiştin ve benim için sorun değildi.

Muhteşem: Seni engelliyorum. Git başımdan.

Ben: Yani külotunu geri istemiyor musun?

Çok güzel: Bu gece alırım.

Ben: Ohh, günün bu kadar erken saatlerinde birlikte yemek yediğimizi kabul etmek. BU BİR MUCİZE.

Muhteşem: Seni engelliyorum.

İyi günler, güzelim.

Telefonumu yere bırakıp kalkıyorum ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce basketbol şortumu ve tişörtümü giymek için merdivenlerden yukarı yürüyorum. Arkasına park edip arabadan iniyorum ve aceleyle ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapısının ziline basıp cevap vermesini bekliyorum. Kapıyı açtığında başım eğikti ama başımı kaldırıp baktığımda gülümsemekten kendimi alamadım. "Selam güzelim." Başını iki yana sallarken gülümsememeye çalışıyor. Saçları tepesinde topuz yapılmış. Nefes almaya çalışırken yüzü kıpkırmızı. Üzerinde spor bir sütyen ve yasadışı olması gereken bir şort var. "Külotunu iade etmeye geldim," diyorum, bir adım atıp bir elimi beline dolayarak.

"Öyle mi?" diyor ben onu kucağıma alırken ve bacaklarını belime doluyor.

"Öyle," diyorum, onu merdivenlerden yatak odasına taşırken dudaklarım onunkileri buluyor. Onu yatağına atmadan önce boynunu bir kez emiyorum. "Sadece bir sorun var." Dirseklerinin üzerine kalkıp bana bakıyor. "Onları evde unuttum." Şortunu çıkarırken ellerim kalçalarına gidiyor. Çıplak amcığı yarı sert sikimin tamamen uyanmasına neden oluyor.

"Sakın aklından bile geçirme." Yataktan yuvarlanıyor. "Önce duş almam lazım." Banyoya doğru yürürken omzunun üzerinden bakıyor. "Geliyor musun?"

"Biliyorsun," diyorum, iki adım attıktan sonra kalçalarını kavırıyor ve sert, kapalı sikimi kıcına dayıyorum. "Birden fazla şekilde boşalacağım."

BÖLÜM 3

Presley

"Ee, ne düşünüyorsun?" Clarabella ofisine giriyor ve ben yarın için iki toplantı daha planladığım bilgisayar ekranından başımı kaldırıyorum. Pembe eteği ve fildişi ipek düğmeli gömleğiyle orada duruyor, kalçası yana eğik.

"Yani, eğer anal deneyeceksen." Sandalyemde arkama yaslandım. "Bence dene. Acıtıyor ve abartmaya değmez. Ama herkes farklıdır."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırarak ellerini havaya kaldırır. Shelby siyah pantolonu ve kolları yukarı doğru çekilmiş beyaz gömleğiyle vals yaparak odaya girer.

"Clarabella anal denemeyi düşünüyor." Shelby'yi bilgilendirdim. Yüzü buruşuyor ve başını sallıyor.

"Oooh," diye başlar Shelby. "Süper sarhoş olmalısın. Sonra kendini porno yıldızı sanıyorsun. Ama gerçekte öyle değilsin. Bu yüzden canın çok yavaş." "

"Aman Tanrım!" Clarabella ellerini havaya kaldırarak bağırıyor. "Sizin neyiniz var böyle?"

"Soran sendin." Onu işaret ediyorum ve o sadece başını sallayıp ellerini başının üzerine koyuyor.

"Sana Taylor Swift şarkısını soruyordum," diyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. Sanırım yüzümdeki ifadeye bakılırsa neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını biliyor. "Dün gece hepinize mesaj attım," diye homurdanıyor.

"Ah, şu," diyorum telefonumu elime alarak. "Ben okumadım." İkisinin de nefesi kesildi. "Ne? Geceleri bağlantıyı kesmeyi öğreniyorum." İkisi de başlarını yana eğiyor. Ayrıca telefon beni uyardığında gecenin ilk orgazmını yaşıyordum ama bunu oraya eklemeyeceğim.

"Bağlantıyı kesmek mi?" Shelby ağzı bir karış açık şaşkınlıkla soruyor. "Bağlantıyı kes." Sanki yüksek sesle söylediğinden emin değilmiş gibi kelimeyi tekrarlıyor.

"Telefonu tut," diyor Clarabella. "Geçen ay senden gelen bir aramayı cevapsız bıraktığımda bana bok atmıştın."

"Acil bir durumdu!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık atıyorum. "Damat gerçekten de herkesin saçını sarıya boyamasını istedi çünkü Cullen'lar katılmış gibi görünmesini istiyordu." Sesim daha da yükseliyor. "Şimdi bana bir saniye ver de gerçekten neyi tartıştığımızı göreyim, çünkü anal demek istemedim."

"Tanrı aşkına," diye karşılık verir Clarabella.

"Neden bu toplantıyı şimdi yapmıyoruz?" Shelby oturmaya giderken sorar. "Ne oldu?"

"Aman Tanrım, sen de mi mesajımı okumadın?" Shelby'ye baktı.

"Muhtemelen nasıl porno yıldızı olunacağını çalışıyordu." Kendime gülüyorum Şaka.

"Bir şeye biniyordum," diyor ve ben kendimi tutamayıp soluk soluğa kalıyorum. "Oh,

Lütfen, sanki son altı aydır hiçbir şeye binmemişsin gibi." Gözlerini deviriyor ve ben odağımı kendimden ve bana sormak için can attıklarından ama sormayacaklarından emin olduğum sorulardan uzaklaştırmaya çalışırken avuçlarım terlemeye başlıyor.

"Tanrı'ya şükür yolun kenarında mahsur kalmadım," diyor Clarabella. "Ya da daha kötüsü. Siz ikiniz hapisten bir telefon uzaktaydınız."

"İkimizden birini aramadan önce Travis'i arardın." Gülüyorum. "Çünkü o sana neden orada olduğuna dair milyonlarca soru sormazdı." "Bu doğru," diyor Shelby.

"Başlamak için neden tutuklanasın ki?

ile?"

Şimdi metni açıyorum. "Herkesi bu önemli tartışmanın ne hakkında olduğunu tahmin etmekten kurtarmak için bunu yüksek sesle okuyayım mı?"

"Evet." Shelby gülümsüyor. "Beni okuma zahmetinden kurtar."

Mesaja bakıyorum. "Taylor Swift'in on dakikalık şarkısını duydunuz mu?"

Shelby'ye bakarak, "Hayır" diye cevap verdim.

"On dakikalık şarkı mı?" Shelby şaşkınlıkla sorar. "Kimin o kadar vakti var ki?" Clarabella'ya bakar.

"Geçen gün eve giderken dinledim." Clarabella omuz silkiyor. "Ve sonra şarkının kimin hakkında olduğu konusunda tavşan deliğine çekildim."

"Şarkı kimin hakkında?" Neden birdenbire ilgimi çektiğinden emin olmadan soruyorum.

Bu.

"Jake Gyllenhaal," Clarabella Hisseler, bakıyor at her ikisi de Ben ve

Clarabella. "Görünüşe göre Taylor on dokuz yaşındayken çıkmışlar."

"Bekle, şimdi otuzlu yaşlarında değil mi?" Shelby telefonunu eline alır, Google'ı açtığına şüphe yoktur.

"Şimdi otuz iki yaşında," diye bilgi veriyor Clarabella. "Her neyse, kız kardeşinin evinde bir eşarp bırakmış ve onu bir daha geri alamamış."

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Elimi kaldırıyorum. "Onunla on yıldan fazla bir süre önce çıkmış ve şimdi bu konuda on dakikalık bir şarkı yapmış."

"Evet," diyor Clarabella.

Shelby, "Bir eşarp daha alabilir," diyor ve ben de başımı sallayarak ona hak veriyorum.

"Mesele eşarp değil!" Clarabella bağıyor. "Mesele onu saklaması." "Eşarby unutulması gerekiyor," diyor Shelby.

"Muhtemelen o atkıyı kimin aradığını biliyorsun." İki kız kardeşime de baktım. "Jake'in yeni kız arkadaşı." İkisi de gülüyor. "Evin içinde "Nerede lan bu eşarp?" diye dolaşan tek kişi o."

"Gerçekler," diyor Clarabella. "Neden saklıyorsun? Kötü karma değil mi?"

Shelby ayağa kalkarak, "Belki de kaşmirdi," diye gerekçelendiriyor. "Her neyse, o saçma mesaja cevap vererek zamanımı boşa harcamadığım için mutluyum."

"Aynen," diyorum aynı anda elimdeki telefon çalıyor ve ön kapı zili çalarak birinin içeri girdiğini haber veriyor. "Bu benim saat üç yönüm." Masamdan kalkıyorum. "Rujum hâlâ duruyor mu?"

"Evet." Clarabella başını salladı. Ofisimden çıkıp bekleme salonuna doğru yürürken gelinimi ve damadımı görüyorum. İkisi de odadaki örnek çiçek aranjmanlarından bazılarına bakıyorlardı.

"Merhaba," diye selamlıyorum, gülümsüyorum ve önce geline doğru yürüyorum. Her zaman, ama her zaman, önce kadına gidilmesi gerektiğini öğrendim, böylece erkeğini elde etmeye çalıştığınızı düşünmez. "Ben Presley." Ona elimi uzattım.

"Ben Jenna," diye gülümseyerek cevap veriyor ve elini bana uzatıyor. "Bu benim nişanlım Robert," diyor damattan bahsederken, o da d ö n ü p bana gülümsüyor ve elini uzatıyor. Kolonyasının kokusu o kadar güçlü ki midem bulanıyor.

"Tanıştığımıza m e m n u n oldum," diyor bana ve ben sadece gülümsüyorum. Burnumdan değil ağzımdan nefes a l ı y o r u m .

"Dışarıda biraz yürüyelim mi?" Bu kapalı alandan çıkmaya çalışarak öneriyorum. "Böylece etrafı görebiliriz, sonra da mekâna doğru bir yürüyüş yapabiliriz." Birbirlerine bakıyorlar ve sonra bana başlarını sallıyorlar. "Beni takip ederseniz," diyorum ve çıkış yolunu göstermek için dönüyorum. Sıcak hava kokuya hiçbir şey yapmıyor. Midem boğazıma doğru hareket ediyormuş gibi hissediyorum. "Şurada fotoğraf çekimi için fırsatlarımız olduğunu göreceksiniz." Mekanı anlatmaya başlıyorum. Sonra

Bunu o kadar çok yapıyorum ki, sanki bir senaryo gibi, ama her zaman sadece rahat nefes almaya ve her yere kusmamaya çalışıyorum.

"Çok güzel," diye gözlemliyor Jenna, Robert'a bakıp gülümsüyorlar. Rüzgâr eserken yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum ve onun kolonyasının kokusunu bir kez daha alıyorum.

"Bana bir dakika izin verirseniz," diyorum ve dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Shelby!" İçeri girer girmez adını bağırlıyorum, masaya koşuyorum ve kahvaltımı kaybetmeden hemen önce çöp kutusunu kapıyorum.

"Aman Tanrım." Kusmuk dalgası tekrar geldiğinde Clarabella'nın bana doğru koştuğunu duyuyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve tek yapabildiğim çifti bıraktığım yere doğru kapıyı işaret etmek.

"Anladım," diye onaylıyor Shelby ve beni Clarabella'yla baş başa bırakıp çıkıyor. "Sana su getireyim," diyor Clarabella ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oluyor tekrar kusmadan önce.

"Aman Tanrım, ne yedin sen?" Clarabella şişenin kapağını açıyor ve bana uzatıyor. Bir yudum almadan önce ağzımı çalkalayıp çöpe tükürüyorum. "Simit ve krem peynir," diyorum, şimdi yerde oturuyorum ama çöp kutusundan uzaklaşıyor.

Clarabella, "Belki de peynir iyi değildi," diyor.

"Rico Suave Abercrombie and Fitch kolonyasıyla yıkanarak gelene kadar iyiydim," diye paylaşıyorum, düşündükçe midem bulanıyor. "Her neyse, eve gitmelisin," diyor Clarabella. "Ben giderim. çantayı ve eşyalarını al."

"Teşekkür ederim," diyorum ve telefonumu kapıp Bennett'e mesaj atıyorum.

Ben: Nasıl hissediyorsun?

Mesajı gönderiyorum ve telefon elimde bip sesi çıkarınca mide bulantısıyla savaşmak için gözlerimi kapatıyorum.

Mesaj attığına göre şimdi daha iyi. Neden?

Ben: Sebebi yok.

"Al bakalım." Clarabella çantam ve çöp kutumla çıkageldi. "Annemi aradım ve eğer krem peynir olsaydı hemen anlardın çünkü tadı ekşi olurdu dedi."

"Neden annemi aradın ki?" Öfkeyle ayağa kalktım.

"Sen onun bebeğisin. Onu aramadığımı düşünebiliyor musun?" Başını sallar. "Bununla uğraşmayacağım. Uğraşacak yeterince şeyim var. Şimdi ara beni."

eve döndüğünde."

"Her neyse," diyorum, çantamı ve çöp torbasını kapıyorum. İki adım atar atmaz kolonyanın kokusunu bir kez daha alıyorum ve inleyerek arabama doğru koşuyorum.

Arabayı çalıştırıp klimayı çalıştırdıktan sonra telefonumu açıyorum ve neden krem peynir kustuğumu Google'da aratıyorum. Listeyi taradım ve temel laktoz intoleransı olduğunu gördüm. Hamileliği gördüğümde gözlerimi deviriyorum. Sonra bu düşünceye kıs kıs gülüyorum. "*Sanki*" diyorum ve telefonumdaki regl hesaplama uygulamasını açıyorum. Ortadaki kırmızı nokta 4. GÜN diyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki yankıdan başka bir şey duyamıyorum.

Telefonumu yolcu koltuğuna bırakıyorum, eczaneye doğru ilerlerken mide bulantısı aklıma bile gelmiyor. Başım dönüp duruyor ve sanki kendi bedenimde değilmişim gibi hissediyorum. Park edip çantamı aldım ve eczaneye girdim. Koridorlarda hızla yürüyorum, hamilelik testlerini nerede bulacağımı bile bilmiyorum. Prezervatiflerin üzerinde onları görüyorum ve bir elime iki kutu almadan önce etrafa bakıyorum ve sonra diğer markalardan üç tane daha ekliyorum.

Parasını öderken göz teması kurmuyorum ve eve dönüş hayatımın en uzun yolculuğu oluyor. Sanki ileri gidiyorum ama on beş adım geri atıyorum. Boynum yanıyor, ellerim titriyor ve nemli oluyor. Arabadan eczane çantası ve anahtarlar dışında bir şey almıyorum bile. Banyoya doğru attığım her adımda ayaklarım çimentoyla doluyormuş gibi hissediyorum. "Böyle bir şey olamaz," diyorum kendi kendime, kutuları banyo tezgahının üzerine dökerken. Bir kutu alıyorum ve talimatları okumaya başlıyorum. "İşemem lazım," diye mırıldanıyorum, tuvalete doğru yürüyorum ve sonra bir test almak için geri dönüyorum. "Ama biri bozursa, bir daha nasıl işeyeceğim?" Tezgahın üzerindeki bardağı gördüğümde kendi kendime konuşuyorum. "Bardağa işeyeceğim ve sonra testleri içine batıracağım." Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. "Sonra da çevirip Rus ruleti oynayacağım." Eğer bu kadar korkmasaydım, bu beni güldürürdü.

Tuvalete oturuyorum ve çişimin gelmesini bekliyorum, ancak geleceğini düşündüğümde mesane utangaçlığı yaşıyorum. Ayağa kalkıp lavaboya gidiyorum ve işeme isteğimi b a s t ı r m a k için suyu açıyorum ama oturduğumda işeme isteğim kayboluyor. "Çişini yapsan iyi olur." Vajinama bakıyorum. "Ve bir bebekle olmasan iyi edersin." İşemeye başlıyorum ve sonra bardağı dereye koymak için acele ediyorum. "Söz veriyorum, eğer bu negatif çıkarsa, çift koruma kullanmadan bir daha seks yapmayacağım." Bardağı yere bıraktım

ve kendimi siliyorum. "En azından yumurtlama döneminde seks yok," diye ekliyorum dinleyen her kimse onunla yaptığım sözlü sözleşmeye. "Tamam." Bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bu normal çişe benziyor. Hiçbir şey hamile gibi görünmüyor." Tüm kutuları açıp çubukları idrar kabına koymaya başlarken gülüyorum. "Tamam, üç dakika." Telefonumu arıyorum ve sonra arabada unuttuğumu fark ediyorum. "Ya da yüz seksene kadar sayarım," diyorum banyomda bir ileri bir geri yürüyüp seksene kadar sayarak. "İşte başlıyoruz." Bir tane aldım ve teste baktım. "Oh, lanet olsun."

BÖLÜM 4

Bennett

Sesli mesajının geldiğini duyduğumda bağlantı kesme düğmesine basıyorum. Telefonu yere koyduğumda saatin dördü geçtiğini görüyorum, yani bir toplantıda olabilir. Kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sorduğu son mesajı açıyorum. "İstedığınız dosyalar burada." Asistanım Andrew içeri giriyor ve bana bir dosya uzatıyor. "On beş dakika içinde haftalık toplantının olduğunu unutma."

"Teşekkür ederim." Ona başımı sallayıp dosyayı açıyorum ve tarıyorum. On beş dakika sonra, ortakların haftalık toplantısı için konferans salonuna giriyorum. "Beyler," diyorum, oturuyorum ve bir şişe su alıyorum. Toplantı iki saatten fazla sürüyor ve masama döndüğümde beni geri aramadığını görüyorum. O kadar da garip değil, ama genellikle Meşgul kelimesini içeren bir mesaj gönderirdi.

Telefonumu elime alıp numarasını tekrar çeviriyorum ve dört kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor. Sesini duyduğumda gülümsedim. "Presley Baker'a ulaştınız. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum. Lütfen mesaj bırakın, en kısa zamanda size geri döneceğim."

"Selam güzelim, benim. Beni ara," diyorum ve telefonu kapatıp ona mesaj atıyorum.

Ben: İyi misin?

"Ben çıkıyorum." Andrew kafasını ofisime soktu. "Bir şeye ihtiyacın yoksa."

"Sanırım iyi olacağım," diyorum ona. "Bu hafta sonu büyük planların var mı?" Şirkete geldiğimde bir kadın asistanla işe başladım. Şirkette yeniydi ve işinde biraz fazla iyiydi. Ayrıca, asistanımdan daha fazlası olmak istediğine dair sinyaller veriyordu. Öğle yemeğini bize getiriyordu ve öyle bir noktaya gelmişti ki, şimdi kesmezsem daha da kötüye gideceğini biliyordum. Bu yüzden onu başka bir departmana transfer ettirdik ve iki hafta sonra istifa etti. Bu olur olmaz, herkes için güvenli hale getirmek için bir sonraki asistanımın bir erkek olacağını biliyordum. Andrew geldiğinde

sadece tıkladım. Onunla ilgili sevdiğim tek şey, sorunlarını kapıda bırakmasıydı.

"Şehir dışında bir düğünümüz var," diyor gülümseyerek. "Aşağıda beni bekliyor."

"Bana söylemeliydin." Sandalyemde arkama yaslandım. "Defol git buradan." "Teşekkür ederim." Kibarca başını salladı.

"Neden pazartesi de izin almıyorsun?" Bana şaşkın şaşkın baktı. "Uzun saatler çalışıyorsun. Bunu hak ediyorsun."

"Hayır demeyeceğim." Ellerini ceplerine sokar. "Ama sadece eminsen."

"Eminim." Ona başımı salladım.

Dönüp kapıdan çıkmadan hemen önce "İyi hafta sonları," diyor.

Bana mesaj atıp atmadığını merak ederek telefonu tekrar açıyorum ama atmamış. Her şeyi kapatıp çıkmadan önce e-postalarımı bir kez daha kontrol ediyorum. Anahtarlarımı ve telefonumu alıp dışarı çıkıyorum ve yoğun hava beni hemen karşılıyor. Arabayı çalıştırdığımda güneş batıyordu. Çıkmadan önce klimanın devreye girmesi için birkaç saniye veriyorum. Evime doğru gitmeye başlıyorum, sonra geri dönüyorum ve ne olduğunu anlamadan Presley'in iş yerine gidiyorum. Park yeri boş, bu yüzden evine doğru ilerliyorum, onu bir kez daha arıyorum ve yine sesli mesajını alıyorum. *Ne oluyor lan?* Diye düşünüyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

Yolun yarısına kadar hızla gidiyorum ve arabasını garaj yolunda gördüğümde derin bir nefes alıyorum, iyi olduğunu bildiğim için rahatlayarak iç çekiyorum. Merdivenlerden yukarı yürüyorum ve içeri dalmak yerine kapı ziline basıyorum. Ayak seslerini duyup duymadığımı anlamak için dinliyorum ve bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama kapıyı açana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Ama gerçekte, on saniye sürmüş olmalı. Başım gülümseyerek yüzüne doğru uçuyor ve sonra yüzünü gördüğümde kalbim duruyor. "Ne oldu?" Ona sordum. Ağlamaktan gözleri kızarmış, burnu da kızarmış ve gözlerindeki ışık kaybolmuş. "Hasta mısın?"

"Sanırım öyle diyebilirsin," diyor arkasını dönüp evin içinde yürürken. Üzerinde bir şort ve atlet var, her zaman mükemmel olan siyah saçları başının üstünde toplanmış.

"Ne demek öyle diyebilirim?" Kapıyı arkamdan kapattım ve onunla birlikte oturma odasına doğru yürüdüm. Etrafıma bakıyorum ve tüm perdelerin kapalı olduğunu ve televizyonun kapalı olduğunu görüyorum. "Biri mi öldü?"

"Öyle de diyebilirsin," diyor kanepeye oturup bacaklarını altına katlayarak.

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve kan basıncım tavan yapıyor. Göğsümdeki gerginlik gittikçe artıyor. "Muhteşem," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. En son ne zaman bir konuda anlaşmazlığa düştüğümüzü hatırlamıyorum. Yani, tartışıyoruz ama beş dakika sonra bunu aşıyorum ve onu yine de öpmek istiyorum. "Sen gerçekten..."

"Konuşmamız gerek," diyor ve bana baktığında gözlerindeki kargaşayı görebiliyorum. Bana söylemek zorunda olduğu şeyin kötü olduğunu söyleyebilirim. Bana söyleyeceği her neyse nasıl söyleyeceğini bilmediğini de söyleyebilirim. Kalbim ayaklarımın dibine çöküyor.

"Aman Tanrım," dedim fısıltıyla. "Başka biriyle görüşüyorsun." Göğsümdeki acı tüm şiddetiyle ortaya çıkarken bu soru karşısında ağzım kuruyor. Evet, teknik olarak "çıkıyoruz" çünkü buna bir etiket koymak istemiyorum, yoksa çıldıracağını biliyorum ama aklıma gelen ilk şey bu oldu. Kafamı sallıyorum, onun ve başka birinin görüntüsünü beynimden temizlemeye çalışıyorum. Kolumun sol tarafı seğirmeye başlıyor ve elimi göğsüme götürüp bunun kalp krizi geçiriyor olabileceğimi düşünüyorum. "Yanık tost kokusu alıyor musun?" Ona sordum. Belki de felç geçiriyordumdur.

"Gerçekten mi?" diyor gözlerini devirerek. "Aklına gelen ilk şey bu mu?"

"Bana hiçbir şey vermediğin için ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Orada gözlerinde yaşlarla oturuyorsun. Gözlerinde hiç ışık yok. Aramadan buraya gelmemle ilgili tek bir alaycı yorum yapmadın. Aklıma gelen tek şey bu."

"Başka biriyle görüşmek için ne zaman vaktim olacak?" diye soruyor bana. "Kelimenin tam anlamıyla her gece birlikte uyuyoruz."

"Her gece değil," diye hatırlatıyorum ona, beni terk ettiği geceleri düşünerek, çünkü birbirimize alışmamız Tanrı korusun.

"Bugün kustum," diyor bana. Ona doğru bir adım atıyorum ve beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Şimdi iyi misin?" Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum. "Sana su getirmemi ister misin?" diye soruyorum. Mutfığa doğru yürüyüp buzdolabını açtığımda kalbimin atışları yeniden hızlanıyor. "Gatorade ister misin?"

"Ugh," diyor başını kanepenin arkasına yaslayarak.

"Hasta mı olacaksın?" Ona soruyorum ve sonra ona bakıyorum. "Kusarsan diye neden yanında bir kova bulundurmuyorsun? Çorba ister misin?" Şimdi yanına oturup cebimden telefonumu çıkararak soruyorum. "Belki sadece et suyu. Luke'u arayıp sana bir şeyler hazırlayıp hazırlayamayacağını sorabilirim."

"Çorbanın bunu daha iyi yapacağını sanmıyorum," diyor usulca, kucağına bakıyor ve elinde mavi uçlu beyaz bir şey fark ediyorum.

"Tanrım," diyorum ve o da bana bakıyor. "Yine Google'a girmedin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Bunu en son yaptığında tahtakurusu olduğunu düşünmüştün. Yatağını pencereden dışarı atıyordun."

"Tahtakurusuna benziyordu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sivrisinek ısırıklarıydı," diye hatırlatıyorum ona. "Yürüyüşe çıkmıştık."

"Bennett." Adımı söylüyor ve sonra elinde beyaz bir çubuk tutuyor.

"Bu nedir?" Elinden alıyorum, *hamile* kelimesini görene kadar neye baktığımdan emin değilim. Ona bakarken ağzım açık kaldı. "Bu...?" Çubuğu tutarken ellerim titriyor. İçimden pek çok duygu geçiyor, ama en önemlisi kalbimin çok dolu hissetmesi.

"Sana ne olmadığını söyleyebilirim." Gözyaşlarını siliyor. "Bu bir termometre değil."

Harflere tekrar bakarken kalbim boğazıma doluyor. "Hamile," kelimeleri tekrar söylüyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Yapamam." Boğazımdaki yumru bir şey söylememi zorlaştırıyor. Ama yüzümü dolduran gülümsemeyi durduramıyorum. Kulaktan kulağa. "Bir bebeğimiz olacak." Ona doğru eğildim. "Bir bebeğimiz olacak." Onu çok hafifçe öpüyorum. Elini yukarı kaldırıp yanağımı avuçluyor.

"Biz kısmını bilmiyorum," diyor, "ama kesinlikle çocuğum var."

BÖLÜM 5

Presley

"Hamile." Kelimeyi söylüyor ve gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. Bu da midemi bulandırıyor ve bebeği suçlamama neden oluyor. "Yapamam." Tıkanıyor ve yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. "Bir bebeğimiz olacak." Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sanırım göğsümden çıkacak. "Bir bebeğimiz olacak." Eğiliyor ve dudaklarımı usulca öpüyor. Sinirlerim biraz olsun yatışıyor. Yanağını okşarken elim kendiliğinden yukarı kalkıyor.

"Biz kısmını bilmiyorum," diyorum ondan uzaklaşıp ayağa kalkarken. "Ama kesinlikle çocuğum var."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diyor soruyor ben karşısında dururken. Sanki bir ölümün yasını tutuyormuşum gibi tüm perdeler kapalı.

"Bu sabah işe gittim ve iyiydim, sonra bu damat geldi ve sanki on altı yaşındaymış ve babasının tıraş losyonunu yeni almış gibi kokuyordu." Gözlerimi kapatıyorum ve bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum. "Bana kahvaltımı kaybettirdi." Bana öylece bakıyor ve bakışı o kadar çok duyguyla dolu ki, göğsüm düşünmek istemediğim bir şeyle doluyor çünkü dolar dolmaz, bu ezici üzüntü hissine kapılıyorum. "Sonra krem peynirin kötü olduğunu Google'da araştırdım ve hamilelik yazıyordu, ben de güldüm çünkü..."

"Çünkü biz her zaman korunuruz." Elinde hamilelik testiyle kanepeye oturur.

"Doğru, ama sonra regl uygulamasına girdim." Önünde volta atmaya başlıyorum ve onun tek yaptığı soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı bir şekilde kanepede oturmak oluyor. "Ve bu dört gün önceydi."

"Beni aramalıydın." Şimdi ayağa kalkıyor. "Arardım..." "Nasıl yardım ettin? Çubuğa işeyerek mi?" Çubuğu gösterdim.

"Bilmiyorum. Elini tut," diyor. "Seni destekliyorum."

"Ayrıca, olaydan sonra bir saat boyunca inkâr halindeydim." Başımı sallıyorum. Başım dakikada bir milyon mil dönüyor. Sanırım birazdan

hiperventilasyon, ama hepsini engelliyorum. "Sorun yok." Ona bakıyorum. "Hamileyim ve buradan gidiyorum."

Şimdi bana doğru yürüyor, çubuğu cebine koyuyor. Elleri yüzümü tutmak için yukarı kalkıyor. "Güzelim," diyor usulca, "rahatla."

"Rahatım," diye cevap veriyorum, her ne kadar rahatın tam tersi olsam da. Öyle bir noktadayım ki çıldırmak üzereyim ama onun da benimle birlikte çıldıracağını düşündüğüm için daha da çıldırıyorum. "Düşündüğümde çok daha rahatmışsın."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor ve ben sadece ona bakıyorum.

"Karşılıklı orgazmdan şimdi hamile olduğum anlamına geliyor," diyorum ve dokunuşundan uzaklaşmak zorunda kalıyorum çünkü bunu yapmazsam tam olarak ne hissettiğimi göreceğinden korkuyorum ve bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bunu yapamam.

"Orgazmdan çok daha fazlasını paylaştık, güzelim." Dudakları dudaklarımı buluyor ve göğsümdeki atışlar yavaşlıyor. "Ve bundan sonra çok daha fazlasını paylaşacağız."

"Seninle paylaşacak başka ne olduğunu bile bilmiyorum." Gülüyorum. "Yani, zaten bekaretimi aldın ve şimdi de içime bir bebek yerleştirdin." Başını arkaya atıp gülüyor ve ben de elimde olmadan eğilip boynunu öpüyorum. "Kız kardeşlerime söylemeliyim."

"Tamam," diyor. "Ne zaman geliyorlar?"

Onu kendimden uzaklaştırdım. "Onlar buraya geldiğinde sen burada olmayacaksın."

"Neden olmasın?" diye sorar, ellerini kalçalarına koyarken şok olmuştur.

"Çünkü" diyorum, hiç içmediğim elma suyunu almak için mutfığa doğru yürürken, "onlara söyleyeceğim."

"Tamam," diyor. "Ama kardeşine söyleyeceğim."

Gülüyorum. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Senden hoşlanmam sürpriz değil."

"Oh, sen benim içimdesin." Bardağı aldım ve ona göz kırptım.

"Konuştuğumuz gibi içimde birkaç şey bıraktın."

İlk şoktan sonra arabaya gidip aldığım tezgahın üzerindeki telefonu elime alıyorum. "Demek telefonun var," diyor. "Komik, arayıp duruyordum."

"Şoktaydım." Gözlerimi deviriyorum. "Elimde bana artı bir olduğumu söyleyen beş test vardı."

Mesaj dizisini açıyorum.

Ben: Hey, bu bir SOS Acil Durum kardeş toplantısı.

Telefonu yere bırakıyorum ve ellerim titriyor. "Bu eğlenceli olmalı."

Clarabella: *Şimdi de mesaiden sonra cevap veriyor.*

Umarım Taylor Swift'i konuşmak için değildir.

Bunun acil bir durum olduğunu söylediğimde bana güven.

Clarabella: *Kanıtla.*

Shelby: *Neden ondan bunu kanıtlamasını*

istedin? Ben: Mor Kod.

Kahretsin, yoldayım.

Clarabella: *Dört dakika içinde oradayım.*

Telefonu yere bıraktım. "Tamam, gitmelisin," diye ısrar ediyorum, ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum.

"Buraya gelmeleri beş saniyeden daha uzun sürecek." Gülüyor ve ona baktığımda vajinam biraz geriliyor. Elbise pantolonunu giydiğini ve düğmeli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığını fark etmedim. Bileğindeki gümüş Rolex onu çok seksi yapıyor. "Rekor sürede buraya gelecekler. Az önce bir kod attım

Mor," diyorum ona, anlamayacağını bildiğimden ve oturup bunu ona açıklayacak vaktim olmadığını da bildiğimden. Kıçını kaldırıp bu evden gitmesi gerekiyor. "Seni sonra ararım." Dudaklarından öpüyorum ve onu kapıdan dışarı itiyorum.

"Sözler, sözler." Başını sallar ve merdivenlerden aşağı iner. "Kıçıma bakmayı kes."

Omzunun üzerinden bakarken ona "Tam görüş alanımda," diyorum ve elimi uzatarak tam gözümün önünde olduğunu gösteriyorum.

Arabasına bindiğinde bana bakarak, "Geri gelip odana saklanabilirim, sen de dokunabilirsin," diyor.

"Ona dokunmak bizi bu karmaşanın içine soktu." Karnımı işaret ediyorum. "Biraz daha az dokunmalıydık."

Başını iki yana sallar. "Bunu hiç tavsiye etmem. Artık çok geç, bunu her zaman yapabiliriz."

"Bunu zaten her zaman yapıyoruz," diye karşılık veriyorum. "Şimdi defol git buradan." Onu kovalıyorum ve bir bardak elma suyu almak için içeri giriyorum. Tatlılığı ağzımı canlandırıyor. Kendime bir bardak daha doldururken bir araba kapısının kapandığını duyuyorum. "Hadi bakalım ufaklık," diyorum elimi karnıma koyarak.

Ön kapı açılır ve ardından çarparak geri kapanır. "Neler oluyor?" Shelby'nin yavaşça içeri girerken söylediklerini duyuyorum. Neredeyse korkuyormuş gibi

içeri girer, sonunda mutfağa ulaşır. "Burası neden bu kadar karanlık?" diye soruyor etrafına bakınırken. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Ona cevap verme fırsatım olmuyor çünkü fren sesi ve ardından bir arabanın kapısının kapanma sesini duyuyorum. "Presley!" Clarabella merdivenlerden koşarak adımı haykırıyor. "İyi bir şey olsa iyi olur," diyerek içeri giriyor ve kapıyı çarpıyor. "Merhaba," diyor ön kapıdan kımıldamadan. "Burada kimse var mı?"

Shelby ışığı açıp bana bakarak, "Dışarıda üç araba var," dedi. "Aman Tanrım, kim öldü?"

"Biri ölmüş olsa iyi olur," diyor Clarabella, bornozuyla mutfağa girerken.

"Aman Tanrım," dedim. "Altında çıplak mısın?"

"Evet." Başını sallıyor. "Biz..."

"Eğer bana seks yapmanın ortasında olduğunu söylersen," diye azarlıyor Shelby, "ben de..."

"Kim seksin ortasında cevap verir ki?" Clarabella diyor ki. "Bu oyun öncesi bir şeydi."

"Aman Tanrım." Shelby gözlerini kapattı. "Resmi aklımdan çıkaramıyorum."

"Bu iş düşündüğümünden çok daha iyi gidecek," diyorum ve bana bakıyorlar.

Shelby bana "Mor kod dedin," diye hatırlatıyor. "Ölüm kalım meselesi olsa iyi olur." Üniversitedeyken dışarı çıktığımızda kod kelimemiz mor ayıydı. Mor ayı diye mesaj atarsak, bu desteğe ihtiyacımız olduğu anlamına gelirdi.

"Evet," diyorum, kalbim biraz hızlanıyor. "Şey, bunu söylemenin bir yolu yok... yani."

"Ölüyor musun?" Clarabella sözümü kesiyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bu yüzden mi karanlıkta oturuyorsun?"

"Çeneni kapatabilir misin?" Shelby diyor ki. "O ölmüyor. Parlıyor." Bana bakıyor. "Yani, şu anda değil." Garip bir yüz ifadesi takındı. "Bok gibi ve ölmek üzereymiş gibi görünüyorsun ama bu sabah parlıyordun."

"Hamileyim." Açık açık söyledim. "Yara bandını sökmek gibi," diyorum, kendime bir bardak elma suyu daha doldurup bir dikişte içiyorum.

"Özür dilerim," diyor Clarabella, bornozunu üstte bir arada tutarak. "Az önce ne dedin sen?"

"Değilsin!" Shelby çığlık atıyor. "Olamazsın."

Elimdeki dört testi almak için oturma odasına doğru yürürken Shelby'nin mutfak tezgahına doğru yürüdüğünü ve fincanımı alıp içini kokladığını görüyorum. "Dokunma ona," diye tıslıyor Clarabella ona doğru.

"Hamileyim," diye tekrarlıyorum. "Mikroplarla dolu değil."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor Shelby, buzdolabının üstündeki dolaba doğru yürürken, içkileri orada sakladığımı biliyor. Sanki bir sırmış gibi hepimiz buzdolabının üstünde tutuyoruz. "Sen de ister misin?"

"Bilmiyorum," diyor Clarabella. "Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum." Shelby ona "Hamileliğe yakalanamazsın," diyor.

Clarabella ona, "İnsanların nasıl hamile kaldığını bildiğini unut... seks," deyince Shelby'nin nefesi kesilir.

"Şok edici, gerçekten, böyle mi oluyor?" Shelby şişeyi kapıp bir yudum alarak alay ediyor. "Ben leyleğin uçup sana getirdiğini sanıyordum."

"Muhtemelen orada seks yapmışlardır." Clarabella onu işaret ediyor. "Sen de yeğeninle aynı noktadasın, ona yerleştirilmişsin."

Shelby tezgâha baktı ve sonra bana döndü. "Burada mı yaptın?"

"Aman Tanrım," diyorum ve mutfğa girip testlerden birini Shelby'ye, diğerini de Clarabella'ya atıyorum.

Shelby çubuğu alıp aşağıya bakarak, "Bu," diyor. "Benimkinde hamile yazıyor."

"Benimki de öyle," diye onaylıyor Clarabella.

"Çünkü hamileyim!" Bağırıyorum. "Bir kez olsun odaklanabilir miyiz?"

"Odaklanmaya çalışıyorum," diyor Clarabella. "Babası kim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve "Bennett" diye ofluyorum. "Vay anasını," diyor ikisi de aynı anda.

"Zerre kadar şok olmadık," diyor ikisi birlikte. "Şok oldunuz mu?"

"Evet," diyorum ellerimi havaya kaldırarak.

"Neresi yanlış gidiyor?" Shelby omzuna vururken Clarabella bana soruyor.

"Ne? Ben

Ona korunup korunmadığını sordum."

"Belli ki korunuyor." Shelby gözlerini deviriyor. "Kullandın, değil mi?"

"Her seferinde yaptık," diyorum onlara.

"Peki kaç kez konuşuyoruz?" Clarabella bana sorarken Shelby homurdanıyor ve tezgahı tokatlıyor. "Ne? Bunlar insanların sorduğu sorular."

"Hangi insanlar?" Onlara soruyorum. "Kim?"

Clarabella, "Bilmiyorum; kız kardeşiniz size hamile olduğunu söylediğinde nasıl davranmanız gerektiğine dair bir oyun kitabımız yok," diyor.

"Bennett'e söyledin mi?" Shelby bana soruyor.

"Ah, güzel soru," diye sesleniyor Clarabella. "O biliyor mu? Ne dedi?"

"Az önce ona söyledim," diye ikisini de onayladım.

"Peki, o zaman neden burada değil?" Clarabella diyor ki. "Aman Tanrım, yukarıda mı saklanıyor?" Bornozunun üst kısmını daha sıkı çekiyor.

"O burada değil," diye paylaşıyorum, yürüyorum ve viski **y e r i n e** elma suyunu alıyorum.

"O neden burada değil?" Clarabella şimdi soruyor, kalçasını yana eğip kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ses tonu gergin.

"Neden burada olması gerekiyor?" Midemin sıkışmasına ve göğsümün aniden yanmasına aldırmadan ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu benim bedenim."

"Öyle," diyor Shelby usulca. "Ve vücudunuzla ne yapacağınıza siz karar verirsiniz." Clarabella ile bakışlarını paylaşıyor.

"Tamam, acele kararlar vermeden önce." Clarabella ellerini kaldırdı. "Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Bana doğru yürüyor. "Ben zaten seviyorum." Elini karnıma koyuyor.

"O," diye tıslıyor Shelby.

"Tamam, bir" -parmaklarımı kaldırıyorum- "Bebeği doğuracağım; bu konuda hiçbir zaman soru sormadım." Elimi Clarabella'ninkinin üzerine koydum. "Ama bunu yalnız yapacağım."

"Orospu çocuğu," diye tıslıyor Shelby.

"Oh, o mutlu. Bir bebeğimiz olacağını söyleyip duruyordu." Beynimde kopan çığlıkları duymazdan gelerek başımı sallıyorum. "Ama gerçek şu ki, bebeği ben doğuracağım." Bardağı elime alıp ağzıma götürüyorum. "Ve her şey iyi olacak."

BÖLÜM 6

Bennett

Arabamı sokağa park edip kontağı kapatıyorum. Eve bakıp içeriden gölgeler görünce, buraya gelmeden önce aramam gerektiğini hissediyorum. Arabadan inip patika yoldan ön kapıya doğru yürüyorum, yan tarafta oyuncak bir kamyon görüyorum ve gülümsüyorum. Pencereden köpek havlamaları ve tam bir kaos sesi geliyor ve tam elimi kaldırıp kapıyı çalmak üzereyken kapı çekilip açılıyor. "Ne halt ediyorsun sen?" Travis bana söylüyor ve ben gülüyorum.

"Normalde biri kapıda belirdiğinde," diyorum kıkırdayarak, "ya zili çalar ya da kapıyı çalar."

"Kapa çenenin," diyor Travis, kapıdan uzaklaşarak. "Sen ailedensin." Kapıyı arkamdan kapatarak içeri giriyorum ve beni evlendiklerinde aldıkları iki köpek karşılıyor.

"Hey, siz ikiniz." Onları selamlamak için eğildim. "Beladan uzak duruyor musunuz?"

"Kimdi o?" Mutfaktan kafasını uzatan Harlow'un bana gülümsediğini duyuyorum.

Travis başını sallayarak, "Bu salak kapıdaydı ve kapıyı çalmaya cüret etti," diye bilgi verdi.

"Düşünsene," diyor Harlow, yanıma gelerek. "İçeri dalmadan önce kapıyı çalacak cesaretin olduğunu." Parmak uçlarına kalkıyor ve yanağımdan öpüyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Sadece onu çıplak yakalamak istemiyorum." Başımla Travis'i işaret ediyorum. "Onu bir ömür boyu yetecek kadar çıplak gördüm." Travis'in kızını mama sandalyesinden kaldırdığını görmek için bakıyorum.

"Bakın kim ziyarete gelmiş," diyor önlüğünü çıkarıp yüzünü silerken. "B Amca." Dönüp bana Charlotte'u uzatıyor.

"Selam güzel kız," diyorum, eğilip hâlâ ıslak olan yanağını öpüyorum. Heyecanlanıyor ve göğsüme vurmaya başlıyor.

"Peki burada ne yapıyorsun?" Travis içinden kasırğa geçmiş gibi görünen mutfığa doğru yürürken soruyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum, kalbim hızlanıyor ve Charlotte'a bakarken ona bakmaktan kaçınıyorum.

Harlow yanıma gelerek, "Görünüşe göre ikinizin yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi. "Ben gidip Charlotte'a banyo yaptıracağım." Charlotte kendini annesinin kollarına atıyor. "Siz de gidip dışarıda erkek erkeğe vakit geçirin. Onu yatıracağım ve yarın çiftlikten eve gelmeden önce biraz dinleneceğim." Korkunç iki yaş dönemini geçiren oğlu Theo'dan bahsediyor ve bunu unutmamalarını sağlıyor.

"Banyo sırası bende," diyor Travis ve bana bir şişe bira uzatıyor. "Geçen sefer banyo zamanı geldiğinde, banyoya tsunami vurmuş gibi görünüyordu." Harlow ona hatırlatıyor. "Yani az önce beni kurtardın."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyorum ve bira şişesini alıyorum.

Travis, "Hadi dışarıda oturalım," diye öneriyor ve ben birden olacaklar konusunda gerginleşiyorum. Anaokulundan beri en iyi arkadaşız. O benim hiç sahip olmadığım kardeşim ve biliyorum ki onu aradığımda, zaman ya da durum ne olursa olsun, o benim yanımda olacak ve ben de onun yanında olacağım.

"Burası çok güzel," diyorum, yeni yaptırdıkları, içinde bir oyun yapısı bulunan kocaman bir bahçeye açılan verandaya bakarak.

"Kayınpederim." Kanepelerden birine oturdu. "Bir hafta sonu geldi ve bir de baktım ki dışarıda elli kişilik bir ekibi var." Kayınpederi tam bir kovboy. Bütün bu çiftlikleri var, ama sadece bir kovboy değil ve ona bulaşmak istemezsiniz, aynı zamanda bir bilgisayar sihirbazı. Gördüğüm en garip şey. Sanırım birisi eğlenmek için SEAL'lerle eğitim gördüğünü bile söyledi. Bunu kim yapar ki?

Gülüyorum, yanındaki kanepeye oturuyorum. "Dur tahmin edeyim, yardım etmek için mi dışarı çıktın?" Biramdan bir yudum alıyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye homurdanıyor. "Kürekleri falan vardı. Beni gerçekten gömmesi için ona bir sebep vermek için buraya geleceğimi mi sanıyordun?"

Buna gülmekten kendimi alamıyorum ve birayı yuttuğum için memnunum, yoksa tükürürdüm. "Senden hâlâ nefret etmiyor," diyorum ona. "Ona iki torun verdin."

"Onun kalbini kırdım ve dört yıl boyunca onu terk ettim," diye hatırlatıyor bana. "Ve başka biriyle evlenecektim."

"Evet, pek çok şeyi döndürebilirsin." Başımı sallıyorum. "Ama ne olursa olsun, bunu asla unutamayacaksın."

"Aynen öyle," diyor ve sonra bana bakıyor. "Aklında ne var?"

Kıkırdıyorum ve ona haberi vermeden önce biramı yudumluyorum. Hem gergin hem de heyecanlıyım. "Baba olacağım." En kolay şeyle başlıyorum. Bu sözleri söylerken bile kocaman gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hissettiğim dolgunluk bu dünyanın dışında ve şimdiye kadar bir şeylerin eksik olduğunu bile bilmiyordum.

"Kapa çeneni," diyor Travis şaşkınlıkla bana bakarken. "Yani..." Kolunu boynuma doluyor ve eliyle omzumu sıkıyor. "Senin adına çok mutluyum."

"Ben Presley," diye nefesimi tutarak paylaşıyorum ve şimdi onun yanına oturmanın belki de en akıllıca fikir olup olmadığını merak ediyorum.

"Bekle bir dakika." Elini omzumdan çekti. "Presley, kız kardeşim Presley mi?"

"Tek ve biricik" diye onaylıyorum ve dürüst olmak gerekirse ne beklediğimi bilmiyorum. Benim adıma mutlu olabilir ya da kız kardeşiyle yattığım için dönüp s u r a t ı m a bir yumruk atabilir. Her iki durumda da, bu durumun sonucunu değiştirmez.

"Aman Tanrım," diyor. "I..." Durdu, bana baktı ve "Presley?" diye sordu.

"Evet." Başımı sallıyorum ve hayatım boyunca yaptığım her şeyin dışında, tam da bu an, çocuğumu doğuracağını söylemesi her şey demek. "Bu dünyada ondan başka birlikte olmak istediğim kimse yok."

Başını arkaya atıyor ve şimdi gülüyor. "Bunu biliyor mu?"

Kıkırdıyorum, yanma mideme vuruyor şimdi. "Onunla evleneceğim," diyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Bu bir gerçek mi?" Başını geriye atıp gülmekten kendini alamıyor. Tüm vücudu kahkahadan titriyor. "Bunu ona sen mi söyledin?" diye soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Kendine yalnız kurt diyor," diye hatırlatıyorum ona. "Benimle evlenmeye açık olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hiç şansı yok," diye itiraf ediyor birasından bir yudum alırken. "Seninle sonuna kadar savaşıyor."

"Oh, biliyorum." Şişeyi boynuma dayayarak gülümsüyorum. "Güven bana, biliyorum."

"Bunu izlemek eğlenceli olacak." Koltuğa geri oturdu ve bana baktı.

"Cazibemi her zaman kullanabilirim." Omuz silkiyorum. "Benimle yatmasını sağladım."

"Yol boyunca bazı vücut parçalarını kaybedebilirsin." Kaşlarını kaldırıyor ve tam başka bir şey söyleyecekken arka kapı açılıyor ve Harlow kalçasında çıplak ve sırlıklam bir Charlotte'la dışarı fırlıyor.

İkimiz de aynı anda ayağa kalkıyoruz, evin yanmasını ya da başka bir şey olmasını bekliyoruz. "Aman Tanrım," diyor telefonu kaldırarak. "Burada her şey yolunda mı?"

"Neden cehennemden çıkmış yarasa gibi acele ediyorsun?" Hızla ona doğru yürüyor.

"Clarabella az önce beni aradı," diyor, önce Travis'e sonra da bana bakarak. "Ve bana belli bir durumdan bahsetti."

"Bu Presley'nin hamile olduğunu mu gösteriyor?" Ona sorduğumda şok içinde ağzını açıyor ve tepkisini görmek için Travis'e bakıyor. "Ona çoktan söyledim."

"Ve her şey yolunda mı?" Charlotte'u tutmak için uzanan Travis'e bakar.

"Her şey yolunda." Travis eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Bana Presley'le nasıl evleneceğini anlatıyordu." Harlow kocası gibi başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. Ellerini birbirine vurarak da ekler. "Gördün mü?" Karısını işaret eder.

Harlow bana "O yalnız kurt," diye hatırlatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Yani, o söylüyor."

"Her seferinde," diye cümleyi onun yerine ben tamamlıyorum. "Biliyorum, biliyorum." Ellerimi kaldırıyorum. "Ama o benim bebeğimi taşıyor."

Travis bana "Pek çok insan evlenmeden birlikte çocuk büyütüyor" diye hatırlatıyor.

"Onunla evlenmek istiyorum. Bu bir şey ifade ediyor mu?" Birbirlerine "zavallı piç" **b a k ı ş l a r ı y l a** baktıklarında midemin çukuru yanıyor. "Tamam, bu eğlenceli." Bira şişesini yere bıraktım. "Ama ben çıkıyorum." Charlotte'u yanağından öperek merdivenlerden geri çıkıyorum. "Siz ikiniz," diyorum Harlow ve Travis'e. "Taşaklarınızı yalayın."

"Teselli olacaksa," diyor Travis. "Bebeğinin babası olduğun için mutluyum."

"Teşekkürler, bunun anlamı çok büyük." Elimi göğsümün ortasına koydum. kalbimin üzerinde. "Bana şans dile."

Harlow, "Şanstan çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak," diye uyarıyor. "Ama Presley'i savunmak gerekirse, kardeşleri bu konuda yardımcı olmadı." Kocasına bakar. "Hem de hiç."

"TSSB gibi bir şey," diyor Travis. "Ama sonunda hepimiz mutlu olduk."

"Evet, öğrendiğim iyi oldu," diyorum ve yanlarından geçip ön kapıdan çıkıyorum. Arabaya bindim ve eve doğru yola çıktım.

Tüm bu zaman boyunca tek düşünebildiğim ona gitmekti, ama muhtemelen çıldırdığını ve kendimi onun yüzüne ne kadar çok itersem, beni o kadar hızlı uzaklaştıracağını biliyordum.

Evin merdivenlerini çıkıp kapıdan içeri giriyorum ve mutfakta bile durmadan doğruca oturma odasına yönelip kanepeye yığılıyorum. Cebimdeki sopa kayıp yere düşüyor. Elime alıp tekrar bakıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bebeğimizi doğuruyor." Çubuğu göğsüme koyuyorum ve her şeyin nasıl başladığını düşünüyorum.

Kapı o kadar yumuşak çaldı ki duyduğumdan emin olamadım. Koltuktan kalktım ve kapıyı çekerek açtım. Presley'nin kapımın eşliğinde durması beni hem şaşırttı hem de şok etti. Bara yaslanıp benden saçma sapan bir istekte bulunduktan sonra bardan ayrılalı d a h a otuz dakika olmamıştı. Ayrıca ona boyun eğmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan hızla uzaklaştım. "Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum ve yanında biri olup olmadığını görmek için kafamı dışarı uzattım. "Burada yalnız mısın?"

"Evet," dedi, daireme girmek için kendini zorlayarak. "Burada yalnız mısın?" Oturma odasına baktı, kitaplarım her yere dağılmıştı. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine yerleştirdi ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Ne zaman bu kadar seksi olmuştu?

"Travis'i arayayım mı?" Kalbim normal olmayan bir ritimle hızlanmaya başladığında ve aniden gerildiğimde ona sordum. "Ya da başka birini?"

"Bennett." Adımı söyledi ve sikim harekete geçti. İnlemekle yalvarmak arasında bir ses gibiydi. "Senden bir iyilik istedim."

O anda inledim ve tavana baktım. "Tanrım, Presley, şu anda ciddi olamazsın."

"Neden olmasın?" Bana yaklaştığını bile duymamıştım ama birden elleri kalçalarımın altına belirdi ve ağzım kuruduğu için tek yapabildiğim yutkunmak oldu. "Üniversiteye bakire olarak gitmek istemiyorum."

"Tamam, birincisi, üniversiteye bakire olarak gitmende yanlış bir şey yok," diye homurdandım, ağzımdan çıkan kelimelere odaklanmaya çalışıyordum, ellerinin üzerimde nasıl hissettiğine değil. "Aslında, bu daha da seksi."

"Lütfen," dedi yalvarırcasına. "İlkim olmasını istediğim başka kimse yok." Mavi gözlerine baktım ve kendimi kaybettim. Karar verecek zamanım bile olmadı çünkü parmak uçlarına kalktı ve dudakları dudaklarımı buldu.

"Onu benim yapacağım," diyorum karanlık odaya, anıları göz kırparak uzaklaştırdığımda. "O her zaman benim oldu. Şimdi ona gösterme zamanı."

BÖLÜM 7

Presley

Telefonun bip sesi beni uykumdan uyandırıyor ve normalde yataktan fırlamam gerekirdi. Ama gözlerim çırpınarak kapanıyor ve yatağa daha da gömülüyorum. "Sadece beş dakika daha." Yorganı boynuma doğru çekiyorum. Tekrar uykuya dalmak üzereyken kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Elimi yorganın altından çıkarıp saatime bakıyorum. "Sabahın yedisinde kapımda kim var?" Kime sorduğumu bilmiyorum ve kimsenin bana cevap vermeyeceğini de biliyorum. "Sence onları görmezden gelirsem gidecekler mi?" Cevap beklemiyorum çünkü kilit açılmadan önce ön kapının tuş takımının bip sesini duyuyorum. "Dört kişi olabilirler," diyorum kendi kendime. "Ama bir riske gireceğim ve bunun benimle ilgili biri olmadığını söyleyeceğim." Açık kapıdan gelen ışıkla birlikte oda karanlık.

"Muhteşem." Sesini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ona cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü beni bulması an meselesi ve saklambaç oynuyor gibi değilim. "İşte buradasın," diyor yatak odamın kapısından. "Bu sen değilsin." Yumuşak sesinin yatağa gittikçe yaklaştığını duyuyorum ve gözlerimi açıyorum. "Genelde beşte yataktan çıkarsın." Mavi bir pantolon ve kahverengi bir kemerle sıkıştırılmış beyaz düğmeli bir gömlele orada duruyor. Üstteki iki düğmesi açık ve dudaklarımın altında teninin tadını şimdiden alabiliyorum. Genelde onu günün sonunda kollarını sıvamış halde görürdüm ama şimdi kollarını indirmiş halde çok resmi ve yakışıklı görünüyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum yatağın kenarına oturduğunda. "Ama kelimenin tam anlamıyla kıcımlı yataktan kaldıramadım." Kolunu üzerime koyuyor ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor. Dün gece onu gerçekten özlediğim düşüncesini bir kenara iterken midem bulanıyor. Gelmemesine şaşırdığımı ya da gelmediği için üzüldüğümü de görmezden geliyorum.

"Sana kahvaltı getirdim," diyor ve bunu söylediği anda midem büyük bir homurtu çıkarıyor ve o da gülüyor. "Görünüşe göre tam zamanında geldim. Neden gidip yemeği alıp sana getirmiyorum?" Elini yan tarafımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Ne aldın?" Ona soruyorum, bu noktada umurumda bile değil, bir ev yiyebilirim. Ne zaman bu kadar acıktım?

"Sana krep, yumurta, yumurtalı ekmek ve meyve getirdim," diyor ve tek yapabildiğim ona gülümsemek oluyor. "Bu gülümseme iyi bir şey yaptığım anlamına mı geliyor?" Bana bir öpücük vermek için tekrar eğiliyor ve ben de bunun tadını çıkarıyorum.

Kalkarken ona "İyi iş çıkardın," diyorum ve yorganı üstümden atarak çıplak uyuduğumu gösteriyorum.

"Kahretsin," diyor bana yavaşça yukarı aşağı bakarak. "Belki ben de kahvaltı edebilirim." Sesinin çıkış şekli dizlerimin bağını çözüyor. "Kahvaltının ne kadar iyi olduğuna bir bakayım, sonra belki ikimiz de Tatlı." Bana baktığını bilerek banyoya giriyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve bana aldığı beyaz bornozumu alarak banyoya gidiyorum. Yataktan yeni kalkmış gibi görünmediğimden emin olmak için aynaya bakıyorum. Ayrıca bir saniye durup tekrar karnıma bakıyorum. Dün gecenin büyük bir kısmını aynanın karşısında durup, hamile olduğuma dair bir ipucu var mı d i y e önden ve yandan bakarak geçirdim. Orada hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Karnım hâlâ dümdüzdü ve ben dışarı çıktığımda o da elinde büyük tepsimle içeri giriyordu. "Ne kadar yemek aldın?"

"İki kişilik yemek yediğinizi düşünürsek." Sırıttıyor ve gözleri parlıyor. "Çok fazla." Duruyor, yatağa dönmemi bekliyor. "Neden bornozunu giydin?"

Ona gülüyorum. "Çünkü yemek yiyeceğim." Yastıkları arkama koyuyorum ve bana getirdiği yiyeceklere bakıyorum. Tepsiyi kucağıma koyuyor ve kendi tarafına doğru yürüyüp yatağın içine, yorganın üstüne giriyor.

"Peki, önce ne yiyeceksin?" diyor, bir çilek alıp ısırtıyor ve sonra diğer parçayı bana uzatıyor. Ağzımı açıp alıyorum ve tatlılık dilime çarpıyor. "Doktoru aradın mı?" diye soruyor ve ben ona sinirli sinirli bakıyorum.

"On iki saat oldu," diyorum ona, çatalımı kapıp benim için aldığı yaban mersinli krebi keserken.

"Biliyorum ama bilmiyorum, arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin olman gerekir mi?" diye soruyor ve ben ona bakmaktan kaçınıyorum. "Ne kadar ilerledik?"

"Beş haftalık olduğumu varsayıyorum." Biz dediğinde kalbimin nasıl farklı attığını görmezden geliyorum.

"Arayıp bir randevu ayarlamalıyız," diyor lokmalar arasında.

"Yapmamalıyız," diyorum, krepten bir ısırik daha alarak. "Ben yapmalıyım."

Ona bakıyorum, bana öylece bakıyor ve kalbim göğsümde hızlanıyor. "Gitmen gereken bir işin yok mu?"

"Bana çenemi kapatmamı söyleme şeklin bu mu?" diye soruyor ve ben uzanıp elimi saçlarında gezdirmek istiyorum. Mükemmel şekillendirilmiş siyah saçlarını, ama yapmak istediğimi yapmak yerine, arkamı dönüp kahvaltımı yiyorum. "Travis'e söyledim."

"Duydum," diyorum ona, biraz meyve alarak. "Harlow senin orada olduğunu söyledi."

"Kız kardeşlerin ne dedi?" diye soruyor ve ben gülüyorum. "Şaşırdılar," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya onlara benim baba olduğumu söylediğin zaman?" diye soruyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "Onlara babasının ben olduğumu söyledin." Şimdi oturuyor ve ben artık kahkahalarımı tutamıyorum.

"Yani, onlara Jason Momoa olduğunu söylemeye çalıştım." Gülümsememeye çalışıyorum. "Ama bana inanmadılar."

Fincanını yan masaya bırakıyor ve bana dönüyor. "Bitirdin mi?" Tepsiyi üzerimden alıyor, yataktan kalkıyor ve yemek tepsisini şifonyerin üzerine koyuyor. Tüm bu süre boyunca onu izliyorum. Onunla ilgili her şey dizlerimin bağına çözüyor; bu hep o oldu. Her zaman, başka biriyle birlikte olmayı asla düşünemediğim ilk andan beri. "Peki, bugün ne yapacaksın?" Yanımda oturuyor ve ayaklarını yere koyarak üzerime eğiliyor, dudakları dudaklarıma yaklaşıyor.

"Ben işe gidiyorum," diyorum, tıpkı odaya girdiğinde yapmak istediğim gibi ellerimi saçlarında gezdirerek. "Bugün bir düğünüm var." Başımı kaldırıp baktığımda çoktan geç kaldığımı ve yataktan kalkmak için kıcımlı yırtmam gerektiğini görüyorum. Ama kendime birkaç dakika daha veriyorum.

"Sen" -eğiliyor ve boynumun sağ tarafını öpüyor- "doktoru arayacaksın." Şimdi sol tarafımı öpüyor ve ben de ona erişim sağlamak için boynumu oynatıyorum. Öpücükleri bana her şeyi unutturuyor. "Ve sonra beni arayacaksın." Dudaklarını öpüyor. "Değil mi, güzelim?"

Şimdi gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Beni ikna edecek misin?" Onu öpmek için eğildim, tüm göğsüm doldu.

"Hayır." Ayağa kalktı. "Kalkıp gitmen gerekiyor ve seninle yeterince zaman geçiremeyeceğim."

"Um." Dirseklerimin üzerine çıktım. "Sadece benimle ilgili olabilir."

"Her zaman seninle ilgili." Bir kez daha eğiliyor ve beni öpüyor. "Ama yeterince zamanım yok. O zaman buradan çıkmak için acele edeceksin ve sonra da geç kaldığım için beni suçlayacaksın."

"İyi," diye hayıflandım. "O zaman git yoksa geç kalacağım."

"Beni hep dışarı itiyor." Bana gülümsüyor, eğiliyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Beni arayacaksın, değil mi?" Beni bir kez daha öpüyor ve ben onu görmezden geliyorum. "Muhteşem" demeden önce bana bir saniye daha veriyor.

"İyi." Yorganı üzerimden attım. "Seni arayacağım, şimdi çık dışarı."

"İyi günler güzelim," diyor çıkmadan önce bir kez daha. Ayaklarının kapıdan çıkışını dinliyorum. Perdeye doğru ilerliyorum ve arabaya doğru yürümesini izlerken gizlice dışarı bakıyorum. Kalbim her zaman olduğu gibi hızlanmaya başlıyor ve sonra arabaya binip kafasını kaldırdığında kalbim aniden göğsüme gömülüyor. Gelmele tehdit eden gözyaşlarımla savaşıyorum ama bu sabah yeterince hızlı değilim ya da belki de vücudumdaki hormonlardır. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Ona ihtiyacı olanı veremeyeceğimi düşünmek kalbimi acıtıyor. Onu sevecek birini hak ettiğini düşündükçe kafamdaki tüm şüpheler yok oluyor. Eninde sonunda sabah uyandığımda beni öpmeyeceğini düşünüyorum. Erkek ve kız kardeşlerimi düşünüyorum ve sevgililerini ilk kez bulmaya çalıştıklarında başlarına gelenleri görüyorum. Hiçbir zaman işe yaramadığını ve ikinci kez şansın yaver gittiğini bilmek.

Bennett'in benim ilk her şeyim olduğunu düşünürken elimi göğsüme koyuyorum. O benim ilk aşkı, yataktaki ilk zamanım, sevdiğim ilk erkekti ve ilkinin asla işe yaramadığını biliyorum. Geçmişini bilmek ve onu daha önce bırakmış olmam gerektiğini bilmek kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor. Bunu yıllar önce kesip atmam gerektiğini biliyorum, ama onun bir bakışıyla her şeyi unutuyorum. Bir dokunuşuyla elinde bir su birikintisi oluyorum.

Banyoya uyuşmuş bir halde gidiyorum, başım dönüyor ve her seferinde olduğu gibi kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum. Ama bu sefer çok daha fazlası var. Bir bebeğimiz olacak. Bir bebeğimiz. Elim karnıma götürüyorum. "Ne olursa olsun, seni sonsuza dek sevecek." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "O sonsuza dek senin ilk aşkın olacak." Şimdi gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum. "O sonsuza dek bizim ilk aşkımız olacak."

BÖLÜM 8

Bennett

Arabaya biner binmez telefonu elime alıyorum ve ona mesaj atıyorum, adını yazıyorum ve cümleyi yazarken gülümsüyorum.

Ben: Her şey nasıl gidiyor?

Telefonu bardak tutucusuna koyup arabayı çalıştırıyorum ve protein karışımımın kalanını içiyorum. Nefes alış verişimi normal bir hıza indirmeye çalışırken göğsüm inip kalkıyor. Son iki saatimi spor salonunda kollarım erişte gibi olana ve dizlerim beni bırakana kadar kendimi zorlayarak geçirdim. Telefonum bip sesi çıkararak bana bir mesaj olduğunu söylüyor ve orta ekranda onun adının yanıp söndüğünü görüyorum.

Muhteşem: Olaysız. Gelin geldi, damat geldi, yani şimdiden kazandılar.

Gülüyorum.

Ben: İşin ne zaman bitecek?

Saate bakıyorum ve sekizi biraz geçtiğini görüyorum.

Muhteşem: Bir saat içinde buradan çıkmış olurum. Çok yorgunum. Ben: İstersen gelip seni alabilirim.

Muhteşem: Hayır, ben sürebilirim.

Ben: Tamam, gel de sana yemek yapayım.

Muhteşem: Eve gidip banyo yapmalıyım.

Ben: Ya da buraya gelebilirsin ve birlikte banyo yapabiliriz.

Muhteşem: Bana ne pişireceksin?

Ben: Sen ne istersen.

Muhteşem: Karidesli

makarna.

Başımı arkaya yasladım; tabii ki nasıl pişireceğimi bilmediğim bir şeyi seçecekti.

Muhteşem: Ne oldu, dilini kedi mi yuttu? HA HA Ben: Hiç de değil. Bir saat sonra görüşürüz.

Doğruca eve gitmek yerine, internette bulabildiğim en iyi karidesli makarna tarifini buluyorum; yıldızlara ve yorumlara göre en iyisi. Arabamı park edip aceleyle markete giriyorum ve listedeki her şeyi alıyorum,

bir kutu krem şanti ile birlikte. Ayrıca biraz şeker ve çikolata ile cips de alıyorum. Marketten çıkıp arabama döndüğümde sepet artık doluydu. Kırk beş dakika boyunca markette olduğumu fark etmiyorum bile ve eve geldiğimde aynı saatte varmış oluyoruz.

Arabamdan inip onun yanına yürüyorum ve şoför kapısını açıyorum. Elimi ona uzatırken gülümseyerek bana bakıyor. "Hey, g ü z e l i m ." Elini benimkinin içine sokuyor ve bir ayağını uzatıyor; beyaz ince topuklu ayakkabılarını giydiğini görüyorum. Boşta kalan eliyle çantasını kapıp ayağa kalkıyor. Saçları gevşek ve ucundan kıvrılmış, ellerimi saçlarına gömmekten başka bir şey istemiyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor ve ben de elini bırakıp beline doluyorum.

"Çok güzel kokuyorsun," diyorum ve yüzümü boynuna gömüp onu öpüyorum.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim." Gülüyor ve beni itiyor ama belini bırakmıyorum. Bunun yerine onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Göğsü benimkine dayanıyor ve ellerini çıplak kollarıma koyuyor. Üzerimdeki gri tişörte ve okula gittiğimde giydiğim basketbol şortuna bakıyorum.

Spor salonuna.

"Eve gittiğimde duş alacaktım." Dudaklarından öperim. "Ama sonra biri karides istedi. Bu kadar uzun süreceğini bilseydim spor salonunda duş alırdım."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse." Ellerini kollarımdan çekmiyor. "Gerçekten çok ama çok açım. Clarabella bana bir sürgü getirdi ve sadece görüntüsü bile midemi bulandırdı."

"Bu beni nasıl daha iyi hissettirir?" Arabama doğru yürürken onu bırakıp elini tutuyorum ve boştaki elimle bagajı açıyorum. "Bu beni daha da kötü hissettiriyor, çünkü yemek pişirmek en az kırk beş dakika sürecek." Bagajı açıyorum ve dolu olduğunu görünce nefesi kesiliyor.

"Bütün bunlar da ne?" Bütün çantalara bakıyor.

"Yemek tarifi için bir şeyler almak için durdum," diye itiraf ediyorum. "Sonra da bütün reyonları dolaşıp atıştırmak isteyebileceğini düşündüğüm şeyleri hızlıca aldım."

"Bu krem şanti mi?" Elimi bırakıyor ve poşetin içinden çıkan krem şanti şişesini kapıyor.

"Bilmiyorum, belki de tatlıya düşkünsündür." O gülerken ben de ona göz kırpyorum. "Bundan en son yediğimizde."

"İki gün boyunca yapış yapıştım," diye hatırlatıyor bana.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O bal ve ikolataydı."

"Oh, evet." Bana bakıyor ve gözleri parlıyor ve ben onun bu yönünü seviyorum. Duvarlarını indirdiğı tarafını. Bana ne kadar değer verdiğini gösteren yanını. Yumuşak ama savunmasız olan tarafını. Bana gösterdiğini bilse inkar edeceği yanını. Aynı zamanda her zaman yükselttiğı duvarı da yükseltirdi ve onu tekrar yıkmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. "Üzerimden bir şeyler yemeyi gerçekten seviyorsun."

"Bir tek ben değilim." Gülüyorum, çantayı kapıyorum. "ikolatayla başladın."

"O sendin." Nefes nefese kaldı ve beni işaret etti. "Seni takip ediyordum."

antalardan birini a l m a k için eğildiğinde ona, "Seni içeri sokup ayağı kaldırayım," diyorum. "Sakın bunu düşünme, Presley Baker." Tam adını söylüyorum ve ona muhteşem dememek garip geliyor.

"Adımı söylediğinde sinirlendiğini biliyorsun," diye benimle şakalaşüyor ve çantayı bırakıyor. "Peki, ben de oturup bana hizmet etmeni sağlayacağım." Başını arkaya yatırıyor ve ben de bundan yararlanıp dudaklarını öpüyorum.

"Kulağı harika bir plan gibi geliyor," diyerek ona katılıyorum ve önümde yürümesini izliyorum. Giydiğı yeşil pantolon kıkına yapışıyor ve tek yapmak istediğim onu ısırmak. Adaçayı yeşili çizgili, çeyrek boy, uzun kollu, manşetli ipek gömleğini içine sokmuş. Presley'i tanıdığım kadarıyla, gömleğin altında uyumlu bir sütyen ve külot var.

Benim için kapının kilidini açıyor ve girişteki ışığı yakıyor, ayakkabılarını köşede tekmeliyor ve çantasını koridordaki masanın üzerine atarak içeri giriyor. Onun yanından geçip mutfaki gidiyorum, çantaları beyaz adaya bırakıyorum ve geri kalanları almak için dışarı çıkıyorum. Geri döndüğümde mutfakta eşyaları yerleştiriyordu. "Biraz meyve atıştıracağım," diyor bana, lavaboya doğru yürüyor ve aldığım ahududuları duruluyor. "Sonra da on tane cips yiyeceğim."

Kalan poşetleri tezgâhın üzerine koyuyorum. "Her şeyin bir ölçüsü var." Ağzına bir ahududu atıyor ve inliyor. "Bunlar çok tatlı." Birkaç tane daha kapıyor.

"İşte, tadına bakmama izin ver," diyorum, ona doğru yürüyorum ve kaptan bir tane almak yerine, kollarımı beline doluyorum ve dudaklarımın onunkini bulabilmesi için başımı eğiyorum. Dilim dışarı çıkıyor ve onunkiyle birlikte kayıyor. Öpüşme yavaş başlıyor ama sonra ahududu kabını tezgâha bırakıyor ve kollarını bana doluyor. Başımı bir taraftan diğerine hareket ettiriyorum,

öpücüğün derinleşmesini sağladı ve eğer o anda midesi guruldamasaydı, onu benimle birlikte üst kattaki duşa taşıyacaktım.

"Tamam, bu benim işaretim," diyorum dudaklarını bırakarak, "seni beslemek için." Kollarım belinden inmeden önce ona yumuşak bir öpücük veriyorum ama kışında duruyorum. Onu kendime daha sıkı çekiyorum ve sikimin sert ve hazır olduğunu hissediyor.

"Ya da," diyor ama midesi yine araya giriyor.

"Gidip duş alacağım," dedim ona. "Sonra da yemek yapmaya başlayacağım."

"Peki," diyor ve cips paketini açarken aynı anda bir ahududu daha alıyor. "Acaba ahududu ve barbekü cipsinin birlikte tadı güzel mi?"

"Bunu denemen için seni yalnız bırakayım," diyorum ve koşarak yukarı çıkıyorum. Ebeveyn yatak odasından geçip banyodan hemen önceki gömme dolaba girer girmez ayakkabılarımı çıkarıyorum. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp şort ve boxer ile birlikte köşedeki sepete atıyorum. Duşa girdiğimde sikim hala neler olduğunu merak ediyor. Onun aşağıda olduğunu bilerek ve aynı zamanda çocuğumu aç bıraktığım için suçluluk hissederek rekor sürede duş alıyorum.

Aşağı inmeden önce bir çift siyah basketbol şortu alıyorum. Merdivenlerden indiğim anda mutfağın temizlenmiş olduğunu görüyorum. Yemekler kaldırılmıştı ve o kanepede oturmuş televizyon izliyordu. Yanında barbekü cipsi poşeti ve ahududuların olduğu boş kap duruyor. "Hey," diyorum ve bana bakıyor, mutfağa gitmek yerine ona doğru yürüyorum ve dudaklarını öpmek için eğiliyorum. Şimdi tuz tadı alıyorum. "İyi misin?"

"Bütün ahududuları bitirdim ve ondan fazla cips yedim." Omuz silkiyor.

"Eminim her şey yoluna girecek." Gülüyorum ve onu bir kez daha öpüyorum.

"Güzel kokuyorsun." Çenemi öpüyor. "Temiz ve taze." Gülüyorum, kalkıp mutfak tezgahına doğru yürüyorum ve telefonumu alıp yemek tarifini açıyorum.

İhtiyacım olan şeyleri almaya başlıyorum ve onun kalkıp mutfağa geldiğini görmek için bakıyorum. Arkamdan yürüyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. "Seksi görünüyorsun." Sırtımı öpüyor ve ben gülüyorum.

"Sana yemek pişirdiğim için mi seksi görünüyorum?" Omzumun üzerinden soruyorum ve gülmemeye çalışırken gözleri daha da parlıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Gülmekten kendini alamıyor. "Her zaman seksi görünüyorsun," diyor bana. "Takım elbise giydiğin zamanki gibi."

İnledim. "Takım elbise giymekten nefret ediyorum," diye hatırlatıyorum ona. Gerçekten nefret ediyorum. Her zaman nefret etmişimdir, ama yaptığım işi seviyorum, bu yüzden ona uygun giyiniyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum, bu da onu daha seksi yapıyor," diyor. "Bu sabah özellikle seksi görünüyordun."

"Öyle mi?" Aletim arkamı dönüp onu tezgâhın üzerine koymamı ve böylece onu becermemi istese de tarife odaklanıyorum.

"Öyle ve şimdi" -elleri karnımda geziniyor ve kelimenin tam anlamıyla emiyor- "daha da seksi."

"Daha seksi ne olacak biliyor musun?" Ona söyledim ve o da bana göz kırptı. "O değil. Sana yemek yapmak."

"Peki," diyor. "Konuşup bir plan yapabiliriz." Duvarını geri çektiği anda anlıyorum çünkü vücudu kaskatı kesiliyor. Elleri benden ayrılıp doğruca yanlarına düşüyor.

"Ne planı bu?" Tezgâhın etrafında önümdeki tabureye doğru yürürken bana bakmaktan kaçınıyor.

"Ailelerimize söylemek hakkında konuşmalıyız." Ona baktım. "Bir an önce doktora gitmemiz gerekiyor ve biz." Elini kaldırıyor ve sinirlendiğini anlayabiliyorum.

"Bütün bunlar biz biz biz," diyor ve ben ona bakıyorum. "Bebeği doğuracak olan benim."

"Ve bebeği doğuracak olan sensin." Kendimi kaybetmek yerine sakın kalmaya çalışıyorum. "Ama o benim de çocuğum." Onu işaret ediyorum. "Bunu tek başına yapmıyorsun."

BÖLÜM 9

Presley

"Ve bebeği doğuracak olan sensin." Bana bakıyor ve boynundaki damarın nabzının atmaya başladığını görebiliyorum ve korkmamaya çalıştığını biliyorum. "Ama o benim de çocuğum." Beni işaret ediyor. "Bunu tek başına yapmıyorsun." Midemden boğazıma bir yumru oturuyor. "Bebeği taşıyabilir ve onu besleyebilirsin," diyor, tekrar önünde yaptığı şeye bakarak. "Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana asla anlatamam." Sonunda sesi yumuşuyor.

"Bunu sadece senin için yapmıyorum," diyorum gözlerimi devirerek.

"Önümüzdeki sekiz ay boyunca hiçbir şey yapamam," diyor. "Yapabileceğim tek şey seninle ilgilenildiğinden emin olmak." Sözleri kalbimin hızlanmasına neden oluyor. "Yapabileceğim tek şey seni mutlu etmek." Omuz silkiyor. "Yani, biz olsak da" -biz kelimesini vurguluyor- "birlikte bir bebek sahibi olsak da senin hep mutlu olmanı istedim." Kendimi önümdeki çıkmazdan kurtarmaya çalışıyorum ama o daha da üstüme geliyor. "Hayatının geri kalanında benim asıl endişem ikinize de bakmak olacak." Bu sözleri söylerken gözlerimin içine bakıyor. "Nokta. Benim işim bu. Sana ve çocuklarımıza bakmak."

"Tamam, bir." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir bebek, iki değil." Dudaklarını yuvarlıyor. "Ve iki." Bir parmağımı daha kaldırıyorum. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun, değil mi?" Ona işaret ediyorum ve o da bir tava alıp ocağı yakmak için dönüyor. "Sanki son sekiz yıldır burada değildin ve ben gayet iyi hayatta kaldım." Kalbimin atış şekli neredeyse göğsümden çıkmaya hazırlanıyor gibi ve ellerimi birleştirmek zorundayım çünkü titreyerek çıldırmak üzereler. Tüm bu konuşma duyguların konuşmasına çok yaklaşıyor ve sadece düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok, güzelim," diyor dönüp tavaya atacak bir şeyler alırken. "Ama başkasının seninle ilgilenmesine izin vermen de sorun değil." Tabureden kalkıyorum, ağzım

aniden kurudu. Dolaba doğru yürüyorum ve bir bardak alıp buzdolabına gidiyorum ve suyla dolduruyorum. "Mesela sana akşam yemeği pişirmek istiyorum."

"Yemeğinizi seve seve yerim," diyorum, konuşmayı hafifletmeye ve bunun nereye gittiğini düşündüğümünden uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," diye paylaşıyor ve ensem yanmaya başlıyor.

"Yakında bir bebek yumruğum olacak." Ona gülümsüyorum. "Beni dışarı çıkarıp hak iddia etmene gerek yok."

Bir an bana bakıyor, sonra yüzünü tekrar öne çevirip ocağın üstündeki tencereyi hareket ettiriyor. "Yol boyunca senin yanında olmak istiyorum. Bütün gün, her gün."

"Asla evlenmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Sözcükler ben daha onları durduramadan ağzımdan çıktı. "Yani, bu kimse için sürpriz değil. Bu yeni bir şey değil."

"Oh, inan bana; herkes ve anneleri senin asla evlenmeyeceğini biliyor." Gülüyor ve bu konuşmanın onu gerdiğini söyleyebilirim. Bunu elini tencerenin sapına sıkıştırmasından da anlayabiliyorum. "Ama neden?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tüm bu konuşmayı şakaya vurmaya çalışıyorum.

"Şaka yapmıyorum," diyor, başka bir kap almak için yürürken. "Duydum ki asla evlenmeyeceğini söylüyorsun." Lavaboya doğru yürümesini ve tencereye su doldurmasını izliyorum. "Ama bana nedenini hiç söylemedin." Su dolu tencereyi ocağın üzerine koyuyor ve ocağın altını yakıyor.

"Peki, nereden başlayayım?" diyorum ve o da karidesleri aldığı adaya doğru yürüyor. "Kardeşimle başlayalım."

"Hayatının aşkıyla evli olan kardeşini kastediyorsun." Karidesleri tavaya atmak için arkasını dönüyor. "Ve iki çocuğu var."

Şimdi ona ters ters bakıyorum. "Harlow'un kalbini kırdığını ve sonra başka biriyle nişanlandığını unuttun mu?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum. "Bu detayı unutmayalım."

"Kimse bu ayrıntıyı unutmuyor, ama günün sonunda evli ve mutlu" diye hatırlatıyor bana ve hayatımda onun avukat olmasından hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Tamam, o zaman kız kardeşlerimin başına gelen boktan olaya geçelim." İtirazına ya da her neyse ona karşılık veriyorum. Ağzım kurumaya ve boynum yanmaya başladı.

"Mutlu bir evliliği olan kız kardeşlerini mi kastediyorsun?" diye soruyor ve tek yapabildiğim ona ters ters bakmak ve siktirip gitmesini söylemek oluyor.

Ama bunun yerine sakın kalmaya çalışıyorum. "Artık mutlu bir evlilikleri var." Sesim biraz yükseliyor. "Ama mutlu bir evlilikle başlamadılar."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece doğru kişiyle birlikte değillerdi." "Tam olarak demek istediğim bu." Ellerimi havaya kaldırdım. "Öyle olduklarını sandılar ve Sonra ne olacak?" Ona baktım. "Sayaç yok, Avukat Bey." Kıkırdıyor. "Bak ne diyeceğim, o zaman önce vajinalarına tekmeyi yerler, sonra da kışlarına tekmeyi yiyip kalpleri kırılır." Başımı sallıyorum. "Hayır, öyle bir şey olmayacak. İlgilenmiyorum." Düşüncesi bile beni aşırı heyecanlandırıyor.

"Ama kışlarına tekmeyi yemeselerdi, o zaman öğrenemezlerdi" diyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Doğru kişiyle birlikte değillerdi. Bla bla bla." Biraz gülerek beni daha da sinirlendiriyor; tamam, iyi, beni çok sinirlendiriyor ve bunun beni rahatsız ettiği gerçeğini görmezden geliyorum çünkü bir bakıma haklı. "Ama yine de kalpleri kırıldı. Kahretsin, koridorda yürüyeceklerdi ve biriyle sonsuza dek söz vereceklerdi." Önümdeki adayı tokatlıyorum. "Sonra ne oldu?"

"Ama yapmadılar," diyor sakince.

"Hayır, kırılmadılar, sadece kalpleri kırıldı," diyorum ona. "Kendimi asla böyle bir duruma sokmayacağım." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayatım boyunca yetecek kadar düğün gördüm ve en çok hangilerini hatırlıyorum biliyor musun?" Sadece bana bakıyor. "Kalplerinin ezildiği düğünleri. Biri hıçkırığa hıçkırığa ağlarken diğerinin öylece gittiği düğünler. Sadece bununla ilgilenmiyorum."

"Kalbinin kırılacağını kim söyledi?" diye soruyor bana ve şimdi dönüp doğrudan bana bakıyor. "Kız kardeşlerinden ve diğer tüm hikâyelerden farklı olabilirsin. Kız kardeşlerinin evlilikleri sağlam ve hala güçlü olmasına rağmen sen başarısız olana bakmaya devam ediyorsun." Beni işaret ediyor. "Demek istediğim, Luke ve Clarabella'nın hâlâ çıplak Pazar günleri var. Gerçekten gerçekleşmiş ve mutlu olanlara bakmalısın. Sen hiç yüzdelik hesap yaptın mı?"

"Hayır, çünkü ihtiyacım yok." Hayatım boyunca bir konuda hiç bu kadar kararlı olmamıştım. Bunu yapamam. Annemin babamın yasını tutmasını izlemek bile benim için çok zordu. Bunun bana ne yaptığını hiç kimseye anlatmadım. Kimseye de anlatmayacağım. Geceleri onun için ağlamasını dinlemek. İyi gibi davranmaya çalışmasını izlemek.

evin içinde dolaşır ve onunla konuşurdum. "Kendimi o duruma sokmayı aklımdan bile geçirmeyeceğim," diyorum ona, kalbim hızlanıyor ve göğsümün ezildiğini hissediyorum. "Birine bu kadar bağımlı olmak. Asla. Yani bu bir tartışma bile değil."

"Peki ya biz?" diye soruyor bana ve son on iki yıldır sahip olduğumuz şeyi bir şey olarak adlandırmam için beni hiç zorlamadı. Yani, tabii ki, o uzaktayken ve ben buradayken başka insanlarla görüşmediğimizi hiç söylemedik. Yani, kimseyle görüşmediğimi biliyordum ve ona başka biriyle görüşüp görüşmediğini hiç sormadım. Çünkü görüştüğünü söylese bile ona istediğini vermeyecektim. Hiç sormadım ve o da bana hiç söylemedi. Ancak geri döndüğü son altı aydır, sadece birbirimizle görüştüğümüz aşikârdı.

"Peki ya biz?" Sorusuyla kafamı karıştırmaya çalışarak ona soruyorum. "Ben varım, sen varsın ve şimdi bir bebek var."

"Bebeğimiz." Önce onu sonra beni işaret ediyor. "Seninle tartışmak istemiyorum," diyor usulca. "Sadece benden kurtulamayacağını bilmeni istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Senden kurtulmak istediğimi hiç söylemedim." Onunla birlikte olmama düşüncesi kalbimi acıtıyor ama eninde sonunda onunla birlikte olmayacağımı da biliyorum. Bir süredir kalbimi buna hazırlıyordum. Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

"Hayır, ama sen de beni istediğini hiç söylemedin," diyor ve ses tonu incinmiş gibi. "Yani, benimle vakit geçirmekten hoşlandığını biliyorum. En azından geceleri." Sırıttıyor ve incinip incinmediğini anlayamıyorum. "Bağımsızlığını elinden almak istemiyorum," diye mırıldanıyor usulca. "İstediğim son şey, yapmak istemediğin bir şeyi yapman ve sonra da bunu yapmanı engellediğim için beni suçlaman." Bir şey söylemiyorum ya da sözünü kesmiyorum, onun yerine onu dinliyorum. "Demek istediğim, mecbur olduğum için değil, istediğim için senin ve bebeğin yanında olmak istiyorum. Seninle doktora gitmek istiyorum. Sana akşam yemeği ya da kahvaltı hazırlamak istiyorum." Bana göz kırptıyor ve konuyu değiştirdiğini hissedebiliyorum. "Seninle caddede yürüyüşe çıkmak istiyorum. Ne bileyim, en azından istediğim zaman elini tutabilmek istiyorum." Omuz silkiyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, ne istediğimin bir önemi yok çünkü günün sonunda senin mutlu olmanı istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum çünkü tek söylemek istediğim onun beni mutlu ettiği. Onunla birlikte olmak beni mutlu ediyor. Bunu ona söylemek istiyorum ama söylemiyorum, hiçbir şey söylemiyorum. "Şimdi git ve televizyon izle, ben de yemeği bitireyim."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diyerek tezgahtan uzaklaşıyorum. "Beni mutlu ediyorsun," diye itiraf ediyorum ve gözleri biraz parlıyor. "Ve nefis kokuyor."

"Güzel." Bana başını salladı. "Şimdi gel bana bir öpücük ver."

"Çok muhtaçsın," diye şaka yapıyorum, ona doğru yürüyorum ve yanında durup kollarımı beline doluyorum. "Gerçekten çok güzel kokuyor," diyorum usulca ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Eğilip dudaklarımı öpüyor ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi içimdeki her şey uyanıyor. "Şimdi rahatla ve ayaklarını yerden kes."

Başıyla işaret ediyor, tekrar eğiliyor ve burnunu benimkine sürüyor. "Sonra yatağa gidebiliriz ve sabah benden gizlice kaçabilirsin." Başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum. "Komik, komik adam," diye takılıyorum, arkamı dönüp kanepeye doğru yürüyorum. Televizyonda oynayan programa odaklanmaya çalışıyorum ama bunun yerine elimi karnımın üzerine koyuyorum. Tek yapabildiğim mutfaktaki adamı, kelimenin tam anlamıyla herkesin hayalindeki adamı izlemek.

Benim bile, eğer kendime bir
bir şans.

BÖLÜM 10

Bennett

Yuvarlanıyorum ve Presley'i tutup yanıma çekmek için uzanıyorum. Kolum yatağı boş buluyor ve gözlerimi açtığımda yatağın yan tarafının gerçekten de boş olduğunu görüyorum. "Muhteşem," diye sesleniyorum ona, dirseğimin üzerinde doğruluyorum. Odaya bakıyorum, eşyalarının hiçbir yerde olmadığını görüyorum. Herhangi bir ses var mı diye kulak kabartıyorum. Belki yeni kalkmıştır ve banyoda giyiniyordur ama benim nefes alışım dışında hiçbir yerde ses yok. "O kadın," diye hayıflanıyorum, gizlice çıktığını duymadığım için kendime kızıyorum. Ama kendimi savunmam gerekirse, kıcını sikimin üzerinde oynattığında saat beşte kalkmıştık. İçine kaymam otuz saniyeden az sürdü. Tekrar yastığıma uzandım, döndüm ve yan masadan telefonumu aldım. Yandaki düğmeye bastığımda saatin yedi buçuğu biraz geçtiğini görüyorum. Yukarı kaydırıp telefon uygulamasını açıyorum, son zamanlara tıklıyorum ve onu listenin en üstünde buluyorum.

İsmine ve ardından küçük telefon simgesine dokunup yanımdaki yastığın üzerine hoparlörü koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. O cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor. "Alo," diye inliyor ve sesini duyar duymaz gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Muhteşem," diyorum, telefonu elime alırken kalbim hızlanmaya başlıyor. "Neyin var?"

"Sanırım karides benimle aynı fikirde değil." "İzin vermek zorundayım," diye oflarken sesi çıkıyor ve sonra telefonun yere düştüğünü duyuyorum. Kusmadan önce duyduğum son şey "Aman Tanrım" oldu.

Telefonu kenara fırlatıp yataktan fırladım. Gömme dolaba koşup bir çift boxer ve basketbol şortu alıyorum. Askılardan birinden beyaz bir tişört çıkarıp giymeye çalışırken merdivenlerden aşağı koşuyorum; ancak unuttuğum telefonumu almak için tekrar merdivenlerden yukarı koşuyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ön dolaptan bir beyzbol şapkası alıyorum, bir yandan da ayaklarımı dün gecedan kalma spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve çıkarken arabamın anahtarlarını alıyorum. Koşarak arabaya binerken şapkeyi geriye doğru takıyorum. Emniyet kemerimi takarken Bluetooth'u bağliyorum. Arabayı çalıştırıp ses düğmesine basıyorum. "Travis'i ara," diyorum ve aramak için çok mu erken diye saate bakıyorum ama

Ben bunu düşündüğümde iki kez çalmıştı ve telefona cevap veriyordu.

"Bu güzel sabahta beni arama ayrıcalığını neye borçluyum?" diyor ve arka planda Charlotte'un anneme seslendiğini duyabiliyorum.

"Oh, iyi, uyanmışsın," diye hayıflanıyorum sokakta ilerlerken. "Seni uyandırmaktan korkuyordum."

Travis gülüyor. "Saat sekiz," diyor. "Bizim için neredeyse öğle yemeği vakti." Orta konsola bakıp onun adını görüyorum ve ne demek istediğini anlamıyorum bile.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum parmağım direksiyona vurarak.

"Neredeyse bir yaşında bir çocuğum var; sabahın köründe kalkıyor" diyor. "Sıra sana geldiğinde anlarsın."

"Telefondaki kim?" Harlow'un ona sorduğunu duydum.

"Bennett bizi uyandırdığını sandı." Gülüyor ve beni hoparlöre aldığını duyuyorum.

"Keşke," diyor Harlow. "Asıl soru, neden ayaktasın?"

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum. "Presley kusuyor ve sanırım gıda zehirlenmesi ya da onun gibi bir şey geçiriyor."

"Gıda zehirlenmesi geçirmiyor," diye paylaşıyor Harlow. "Buna sabah bulantısı deniyor."

"Tamam, buna sabah bulantısı diyelim." Dönüp süpermarkete doğru ilerliyorum ve sabah bulantılarını araştırmayı aklıma not ediyorum. "Ne yapmalıyım?"

Travis hiç duraksamadan, "Koş," diyor ve Harlow'un onun koluna vurduğunu duyuyorum. "Ahh."

"Tuzlu kraker ve zencefilli şeyler yemesi gerekiyor," diyor Harlow, sesi telefona yaklaşarak. "Zencefilli her şey mideyi rahatlatır."

"Tamam." Marketin otoparkına girdim. "Zencefilli gazoz, zencefilli çay, zencefilli şeker."

"Ne kadar hasta?" Harlow bana soruyor, sesinde endişe var.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Onu aradım ve bana karidesin onunla aynı fikirde olmadığını söyledi ve sonra kasmaya gitmek için telefonu yüzüme kapattı."

"Onu görmeye gideceğini bilmiyor mu?" Telefonu kapatıp arabadan inerken Travis soruyor. Markete girip bir el arabası alırken telefonu kulağıma dayadım.

"Bu nasıl bir soru böyle?" Ürün reyonlarına doğru yürürken Travis'e soruyorum.

"Dinle, bence oraya gitmelisin," diyor Travis. "Ama Presley'i tanıyorsam, k u s a r k e n taşaklarına tekme atacaktır."

"Hayır, değil." Gülüyorum ve yanılıyor olabileceğini düşünüyorum ama neyse o. İki kutu tuzlu kraker alıp aceleyle zencefilli çörek almaya gidiyorum.

"Hayır, değil." Harlow benim tarafımı tutuyor. "Ondan seks yapacak kadar hoşlanıyor."

"İğrenç," diyor Travis. "O benim kız kardeşim ve onunla bir şey yaptığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum."

Şimdi gülüyorum. "Birlikte bir çocuğumuz olacak."

"Hatırlatma bana," diye yanıtlıyor Travis. "Kardeşlik kurallarını çiğnediğin gerçeğini unutmuş değilim."

"Ne?" Markete doğru ilerlerken kıkırdayarak ona soruyorum.

"Kız kardeşimle yatmışsın," diyor ve Harlow'un güldüğünü duyuyorum. "Kız kardeşinle yatmam hoşuna gider miydi?"

"Benim bir kız kardeşim yok," diye hatırlatıyorum ona.

Bana cevap verecek zamanı yok çünkü Harlow kendi fikrini söylüyor. "Neden onun kız kardeşiyle yatıyorsun? Başka biriyle mi yatmak istiyorsun?"

"Avukatınız olarak size bu soruya cevap vermemenizi tavsiye edeceğim," dedim. "Ama şimdi soruma cevap verdiğine göre, gitmene izin vereceğim."

"Kız kardeşimden uzak dur," diye hırılıyor telefonda ve ben gülererek kapatıyorum. El arabasına ne attığımı bile bilmiyorum ama bir ton ağırlığında. Telefonumda Apple Pay olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü evden çıkma telaşıyla cüzdanımı unutmuşum.

Arabaya biniyorum, üç beyaz market poşetini yanımdaki koltuğa koyuyorum, tüm bu süre boyunca onu hasta ve yalnız düşünmekten karnıma ağrılar giriyor. Evinin önüne geldiğimde, burada olduğumu haber vermek için onu arıyorum ama telefonu açmıyor. Başımı sallıyorum, ön kapısına doğru yürüyorum. Zili çalmayı düşünüyorum ama yataktaysa kalkmasını istemiyorum, o yüzden kapının şifresini giriyorum. Ön kapının tokmağını çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Ev hâlâ karanlıkta. Evin içinden mutfığa doğru yürürken usulca "Muhteşem," diyorum. Evin büyük pencereleri ve perdeler sayesinde mutfakta biraz daha fazla ışık var

açık olanları. Çantaları tezgâhın ü z e r i n e koyuyorum ve dönüp onun kanepede olmadığını görüyorum. Yatak odasına doğru ilerlerken yine usulca "Muhteşem," diyorum. Perdeleri sayesinde oda hâlâ karanlık. Odasına girdiğimde onu yatağın ortasında görüyorum, yastıklar yatağın kenarına, tüylü battaniyesinin üzerine atılmış. "Hey," diyorum usulca ve gözlerini açıyor. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor bana, kral boy yatağına oturduğumda. Yatak.

"Gelmeyeceğimi düşünmedin değil mi?" Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "I

Travis adında."

"Tebrikler," diyor iç çekerek ve yorganı boynuna daha sıkı sarıyor.

"Harlow gıda zehirlenmesi değil de sabah bulantısı olduğunu düşünüyor." Elim yanağını ovmak için kalktı.

"Harlow doktor değil." Bana baktı ve çok solgun görünüyordu. "Yani, o bir doktor ama hayvanlar için."

Ona gülüyorum. "Tamam, her ihtimale karşı sana bir şeyler aldım," diyorum usulca. "Karnın şimdi nasıl?"

"İçeride bir savaş var." Sırt üstü dönüyor. "Ve kimin kazanıp kimin kaybettiğini bilmiyorum ama her iki durumda da ikisi de beni perişan etmek istiyor." Dudaklarını usulca öpmek için eğildim.

"Özür dilerim," dedim ona. "Gittiğini duymadım." Gözlerinin içine baktım. "Eğer gizlice çıktığını duysaydım."

"Gizlice kaçmadım." Kapı aralığına bakarken gözlerimi kaçırıyor. "Kalktım ve gittim." Kaşlarını kaldırıyorum. "Seni uyandırmamak için sessizce."

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Tamam, bunu yapmayı bırakmalısın," diye azarlıyorum. "Ya araba kullanırken hastalanırsan?"

"O zaman bu bir ben sorunu olurdu, sen sorunu değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben iyiyim," diyor ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz benden uzaklaşıp yataktan fırlıyor. "Buraya gelme," diye uyarıyor, kapıyı arkasından çarpıyor ve sonra onun hastalandığını duyuyorum. Başımı eğiyorum, içeri girme isteği benden daha büyük, ama bunu yaparsam beni gerçekten dışarı atacağını biliyorum.

"Orada ne yapıyorsun?" Bir dakika boyunca hiçbir şey duymadıktan sonra soruyorum. Tuvaletin sifonu çekiliyor ve lavabodan gelen suyun açıldığını duyuyorum.

"Peachy keen," diye mırıldanıyor ve ağzını çalkaladığını duyuyorum. Banyodan çıkması için bir dakika daha geçmesi gerekiyor. Üzerinde

Burada bıraktığım tişörtlerimden biri ona elbise gibi oldu.

Yatağa geri dönüyor ve içeri kayıyor. "Sana zencefilli gazoz ve zencefilli çay getirdim," diyorum usulca ve ayağa kalkıyorum. "Gidip sana biraz tuzlu kraker getireceğim."

"Peki," diye ofluyor ve yan dönüyor. "Biraz zencefilli gazoz alabilirim." Ona başımı sallıyorum, bunun onun yardımını kabul etme şekli olduğunu biliyorum. Bu da kendini gerçekten iyi hissetmediğini anlamamı sağlıyor. Eğer formunun zirvesinde olsaydı, bana siktir olup gitmemi ve iyi olduğunu söylerdi.

"Gidip sana biraz getireyim." Alnından öpüyorum ve odadan çıkıyorum. Su ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra panjurların bir kısmını açarak içeri biraz daha ışık girmesini sağlıyorum. Onun için içinde tuzlu kraker ve zencefilli çörek olan bir tepsi hazırlıyorum. Ayrıca ona buzlu ve buzsuz zencefilli gazoz getiriyorum ve zencefil çayı yapıyorum.

Odaya geri döndüğümde, başını yastığa koymuş oturuyordu. Beni odada hissettiği anda gözlerini açıyor. Tepsiyi yatağın üzerine, ortamıza koyduğumda "Aman Tanrım," diyor. Eli doğruca buzlu zencefilli gazozu gidiyor. "Bu çok güzel görünüyor," diyor, kaptığı gibi dudaklarına götürüyor. "Birdenbire çok sıcakladım." Bacaklarından birini yorganın altından çıkarıyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Hasta olduğunu ve belki de hastaneye gitmesi gerektiğini düşünüp çıldırmamaya çalışarak ona soruyorum.

"Peki," diye homurdanıyor ve bana bakmak için gözlerini açıyor. Ona ters ters bakıyorum. "İyi, midem böyle gidiyor." Elini kaldırıyor ve el sallıyor. Kalkıp onun banyosuna giriyorum, lavabodaki soğuk suyu açıyorum ve dönüp bir el havlusu alıyorum. Havluyu ıslatıp sıkıyorum ve yatağının yanına dönüyorum. Zencefilli gazozu bitirmişti ve başını arkaya yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

"Al." Bezi ona uzattım. "Neden bunu ensene koymuyorsun?"

"Bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum," diye cevap veriyor ve benden bez parçasını alıp ensesine koyuyor. "Ama eğer seni sırtımdan indirecekse." Yatağın etrafında yürüyüp ayakkabılarımı çıkarırken gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kendini daha iyi hissedene kadar yanında oturacağım." Sırtımı yatak başlığına dayayarak onun yanındaki yatağa oturdum. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyorum. "Seni terk edeceğimi düşünmedin değil mi?" Elimde olmadan başımı sallıyorum ve aynı anda gülüyorum. "Neden gözlerini dinlendirmiyorsun?"

muhteşem." Ona bakmak için dönüyorum ama bana ters ters baktığını görüyorum ve elimde olmadan eğilip dudaklarından öpüyorum. "Ve benimle kavga etmek yerine enerjini sakla."

BÖLÜM 11

Presley

"İşte başlıyoruz. İnternette okuduğum kadarıyla mide bulantısını en iyi geçiren şey kemik suyu," diyor Bennett ve ben banyodan çıkarken odaya g i r i y o r .

"Kemik suyunu nereden buldun?" Kıçımı yatağa sürükleyip yorganın altına girerek ona soruyorum. Bugün iyi bir gün değildi; aslında hayatımın en kötü günüydü ve bunu kimseye tavsiye etmem.

"Luke'u aradım," diyor bana sanki bu normal bir şeymiş gibi. "Durumu anlattım."

"Peki bu nasıl bir durum?" Ona gülmemeye çalışıyorum.

Tepsiyi elinde tutarak "Um," diyor. "Kötü karides yediğin yer." Bana göz kırpmıyor. "Ve hamile olduğun için sabah bulantıları yaşadığın gerçeğini değil."

"Akıllıca bir hareket, Bennett." Ona gülümsüyorum. Bütün öğleden sonra buradaydı, ona ne kadar burada olması gerekmediğini söylesem de; o sadece buradaydı. "Akıllıca bir hareket."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diyor bana gülümseyerek ve ben gözlerimi deviriyorum. "Duş aldığına göre şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Ve kusmayı bıraktım." Tepsiyi yere bırakırken bacaklarımı önüme katlıyorum ve sarı renkli et suyuna bakıyorum. Hemen başımı çevirip telefonumu alıyorum ve hemen cevap veren Luke'u arıyorum. "Kemik suyunun içinde ne var?"

"Oh, Tanrım." Bennett tepsiyi elimden aldı ve odadan çıkmak için döndü.

"Kemik," diye cevap veriyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "M a f s a l l a r , e k l e m l e r , ö k ü z k u y r u k l a r ı , i n c i k l e r , k ı s a k a b u r g a l a r g i b i . " Elimi ağzımın önüne koyuyorum.

"O boku bir daha asla evime getirme," diyorum ve gülüyör. "Ben bir şey getirmediim, adamın sipariş e t t i . " Luke gülmekten k e n d i n i a l a m ı y o r . "Sana hamburger de getirdim, belki onunla devam edersin." Arka planda bağırışlar duyuyorum. "Gitmene izin vermeliyim; bugün çıplak bir Pazar ve dışarı çıkmalıyım.

giysilerimden." Telefonumu yere atıp yataktan kalkıyorum ve mutfığa doğru yürüyorum.

"Bunun içinde ne olduğunu biliyor musun?" Çorbayı gösteriyorum ve Bennett sadece başını sallıyor. Ciddi bir avukat gibi değil de üniversiteli bir çocuk gibi bakıyor ve ben de bu bakışı sevmekten kendimi alamıyorum. "Mafsallar ve eklemler gibi bir şey var." Elim karnıma götürüyorum. "Sanırım bu gece için tavuk suyu içmeliyim ya da ne bileyim, tuzlu krakerlerin faydası oldu."

"Ne istersen güzelim," diyor çorbayı lavaboya dökerken. "Kızarmış peynir ister misin?" Hayır demek istiyorum ama dönüp bana baktığında tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. "Git uzan," diyor ocağa doğru yürürken. "Beş dakika içinde işim bitecek."

Yatak odasına geri döndüm ve yatağa girdim. Uzaniyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sadece bir dakikalığına dinlendirmek için ve bildiğim bir sonraki şey onları kırıştıtararak uyandırıyorum ve Bennett'in kollarındayım. Başım boynunda ve yardım edemiyorum ama onu içime çekiyorum. Mutfaktan ışık gelip gelmediğini görmek için bakıyorum ama tek gördüğüm karanlık. Kalkıp ondan uzaklaşmayı düşünüyorum ama o beni daha da kendine çekiyor. "Uyu Presley," diye mırıldanıyor ve ilk kez uykuya geri dönüyorum.

"Günaydın." Boynumda bir öpücük hissediyorum. "İşe gitmem gerekiyor," diyor, "ama gizlice çıkıp benim için endişelenmeni istemedim." Geriniyorum, yorumuna gülüyorum. "Sonra görüşürüz." Dudaklarımı öpüyor. "Yatağın başucundaki masada su, zencefilli gazoz ve zencefilli çay var."

Gözlerimi açıyorum ve onun hâlâ bana baktığını görüyorum. "Hoşça kal," diyorum onu iterek. "Git, ben iyi olacağım."

"Beni arayacak mısın?" diye soruyor, kapıya doğru geri geri yürüyor ve ilk kez gitmesini istemiyorum. Kalmasını istiyorum, aynı zamanda ilk kez bütün gece bir ayağımı kapıdan dışarı atmadan uyudum.

Dönüp gülerek yatak odasından çıkarken ona "Hayır," diyorum.

Kapıdan çıkıp kapıyı arkasından çarpmadan önce söylediği son şey "Akşama görüşürüz, güzelim" oluyor.

"Ya da değil," diyorum ve yatağımın yanındaki tepsiden zencefil çayını alıyorum. Çaydan bir yudum alıp gömme dolaba doğru yürüyorum ve yeşil ve açık pembe yaprakları olan güzel bir beyaz etek ile düğmeli kolsuz beyaz pamuklu bir gömlek alıyorum. Askılı nude topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor ve kırk beş dakika sonra ofise girdiğimde, ofisimdeki masanın üzerinde duran kocaman bir hasır sepetle karşılaşıyorum.

İçeri girip evdeki tüm eşyalarımı bakıyorum. "Günaydın." Clarabella kafasını içeri uzattı. "Adamın az önce bunu bıraktı ve iyi olduğundan emin olmamı söyledi."

"Benim bir erkeğim yok," diye bilgilendirdim onu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Elbette yapabilirsin." Gülüyor ve ben onu görmezden geliyorum. Ayrıca gün boyunca beni daha iyi hissettiren tek şeyin tuzlu kraker ve zencefil çayı olduğu gerçeğini de görmezden geliyorum. Neyse ki o gün için randevum yok ve Shelby evden çalışıyor, Clarabella da öğle yemeğinde çıktı. Tam günü bitirmek üzereydim ki telefonum çaldı ve arayanın Bennett olduğunu gördüm.

"Merhaba," diye cevap veriyorum daha düşünmeden.

"Muhteşem, bana mesaj atmadın," diye homurdanıyor ve sesi yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika," diyorum, biraz yalan söyleyerek. Daha önce midem bulanıyordu.

"Güzel, işten ne zaman çıkıyorsun?" diye soruyor ve bir şeyler yaptığını duyabiliyorum.

"Şimdi." Ayağa kalktım, anahtarlarımı ve çantamı aldım.

"Mükemmel zamanlama," diyor. "Eve dönerken bana uğra."

"Neyim var bilmiyorum ama aniden kestirme ihtiyacı hissettim," diyorum ona. "O yüzden eve gidip yatacaktım."

"Yemek yemen gerekiyor," diye hatırlatıyor. "O yüzden buraya gelsen iyi olur, sonra da kestirirsin."

"Beni yalnız bırakacak mısın?" Öfkeyle arabama bindim. "Birazdan orada olacağım."
on."

"Yakında görüşürüz, güzelim," diyor ve bağlantıyı kesiyor.

Arabamı park ettiğimde, buraya geldiğim için sinirleniyorum.

Evde. Merdivenlerden çıkıyorum ve tam kapıyı çalmak üzereyken kapı açılıyor ve o da elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış bebek mavisli düğmeli gömleğiyle karşımda duruyor. "Hey, güzelim." Kollarını belime doluyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Misk kokulu parfümü beni her zaman etkiliyor. "Harika görünüyorsun." Başka bir şey söyleyecek vaktim yok çünkü başını eğip dudaklarımı öpüyor. Dilim dışarı çıkıp ağzının içine kayıyor ve yemin ederim öpücükleri beni nefessiz bırakıyor. "Buna alışabilirim," diyor boynumu öperken. "Ama yemek yemelisin." Elimi tutup beni mutfığa çekiyor ve ben şok oluyorum.

"Bütün bunlar da ne?" Tüm adayı dolduran paket servis tepsiğini soruyorum.

"Bu gece nasıl hissedeceğini bilmiyordum," diyor ayakta durarak. Elleri kalçalarımın arkamda. "Bu yüzden devam ettim ve hepinizin

en sevdiğim yemek hazırlandı."

Yaban mersinli keklerden akçaağaç sırlı somona kadar sevdiğim her şeye bakıyorum. "Aman Tanrım," diyorum başımı sallayarak ve omzumun üzerinden ona bakarak. Siyah saçları, elini gergin bir şekilde saçlarının arasında gezdirmiş gibi görünüyor, kahverengi gözleri ise evini andırıyor. Kollarında dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Aç olmadığımı söylemiyorum." Çenesinin altını öpüyorum, saat beş yönündeki gölgesini seviyorum. "Ama sanırım başka bir şeye açım." Çenesinin altını ısıyorum. "Daha etli bir şey." Vücudum beklentiyle karıncalanırken çenesini yalıyorum. Elleri kalçalarımı eskisinden daha sert kavırıyor. "Daha kaslı bir şey." Bennett ile seks asla sıkıcı değildir ve konu bu olduğunda ikimizin de geri durmadığını söylemeliyim. Eğer bir şey istersem, bunu ona söylemekte bir sakınca görmüyorum, tıpkı onun sikini emmemi ya da ona binmemi istediğinde olduğu gibi, hemen ortaya çıkıp söyleyecektir. Kaç kez kanepede oturduğumuzu ve tek söylemem gereken şeyin *azgın olduğum olduğumu* ve çıplak olduğumuzu ve başının bacaklarımın arasına gömüldüğünü size söyleyemem.

Boynunu öpüyorum ve elini tutmak için dönüp onu U şeklindeki kanepeye getiriyorum. "Muhteşem," diyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Kendimi bildim bileli hayalimdeki erkek o. "Gerçekten yemek yemen gerek," diyor bana, ama bunun yerine onu uçlardan birine itiyorum. Bacaklarını açıyor ve ben bacaklarının arasına giriyorum, elleri bacaklarımın arkasından çıplak kıkırma kadar geziniyor, bir yandan da bana bakıyor. Ellerimi saçlarında gezdirirken ona "Eteğimin düğmelerini aç," diyorum. Eteğim yere düşüyor, ayaklarımın etrafında birikiyor. "Arkana yaslan." Onu geriye itiyorum ve uzanıyor. Onunla birlikte kanepeye sürünüyorum, dizlerim kalçalarının yanlarında.

Amım tam onun örtülü sikinin üzerine oturuyor, kalçalarımı bir o yana bir bu y a n a hareket ettiriyorum. Bir elimin üzerinde öne doğru düşerken, yüzüm tam onunkinin üzerinde duruyor. "Muhteşem," diye tıslıyor dudaklarım dudaklarının üzerine düşerken, dili ağzımın içine kaymak için dışarı çıkıyor. Elleri yanlarıma doğru hareket ediyor, yavaşça beyaz gömleğimin önüne doğru ilerliyor. Elleri beyaz gömleğimin düğmelerini açarken başını diğer tarafa doğru hareket ettiriyor. Sonunda tüm düğmeleri çözerken dillerimiz birbirleriyle oynuyor. Sonra parmaklarının sırtıma doğru hareket ettiğini hissediyorum ve bir saniye içinde sütyenim kopuyor. Şimdi onun sikinin üzerine oturuyorum, aniden keşke buna başlamadan önce pantolonunu çıkarsaydım diyorum. Gömleğimi kollarımdan sıyrıyor ve sütyenim öne doğru düşüp odanın diğer ucuna fırlıyor. "Siktir." Elleri göğüslerimi avuçluyor ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri meme uçlarım çok hassas. I

Sadece onlarla oynarken bile boşalabilirdim. Kalçalarım onun sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyor.

Erişim alanından uzaklaşıyorum ve elimi örtülü şaftında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Bu pantolonu daha önce çıkarmalıydık." Kemerini çözerken dudaklarımı yalıyorum. Ayakkabılarını tekmelemeye başlamıştı bile. Eğilip sikinin üst kısmını yalamadan önce pantolonunun üzerinden çıkmasını bile beklemiyorum. Prekumunun tuzlu tadı hemen dilime çarpıyor. "Hmm," diye inleyerek sikini ağzıma alıyorum. Onun güzel, kalın, sert horozu, sadece ağzımda onu hissediyorum ve ıslandım. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken elimi şaftının etrafına sarıyorum. Eliyle saçlarımı avuçluyor ve kafamı kaldırdığımda sikini emmemi izliyor.

"İşte bu," diyor nefes nefese. "Siktir." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Şaftını yalıyorum ve dilimi sikinin başının etrafında döndürüyorum. "Ne kadar ıslaksın?" diye soruyor ve ben ona cevap vermiyorum. Onun yerine, sikini sallayan elimi kaydırıp amıma götürüyorum. Tangamı yana kaydırarak iki parmağımı içime sokuyorum. Gözlerim kendi dokunuşumdan kapanıyor ve parmaklarımla kendimi birkaç kez beceriyorum.

"İşte bu kadar ıslağım," diyorum ona, az önce içimde olan parmaklarımı kaldırarak. Eli bileğimi kavırıyor ve parmaklarımı ağzına götürüp emerek temizliyor. Sikini tekrar ağzıma alıyorum. "Peki sen ne düşünüyorsun?" Ona horozunu emmek ve mastürbasyon yapmak arasında soruyorum. "Islak mıyım?" Taşaklarına kadar yalıyorum.

Taşaklarından birini ağzıma alıp usulca emdiğimde bana homurdanıyor. "Çok daha fazla ıslanacaksın."

BÖLÜM 12

Bennett

Onu sikimi emerken izliyorum ve bu en ateşli şey. Tamamen yalan söylüyorum; onunla her seferinde ateşli. Aldığı kadar iyi veriyor, bu hep böyle oldu. Burası tüm gardını indirdiği tek yer. Taşaklarımdan birini ağzına aldığında ona homurdanıyorum, ağzım parmaklarındaki tatlılığın tadına bakıyor. "Çok daha fazla ıslanacaksın." Dizlerinin üzerine çöktüğünde onu şaşırtarak doğruluyorum. Elim ensesine gidiyor ve saçlarından bir tutam tutup ağzını kendime doğru çekiyorum. Ağızlarımız birbirine ziyafet çekiyor, tıpkı sikimi emdiği gibi dilimi emiyor.

Ellerim kalçalarını kavırıyor ve onu çeviriyorum, böylece sırtüstü yatıyor ve ben de bacaklarının arasındayım. Benim için açılıyor ve bir saniye içinde ağzımın onun üzerinde olacağını bilerek dizlerini yukarı çekiyor. Tangasını çıkarırken amının ışıktaki parladığını görüyorum ve onu yalamak için eğilmeden önce orta parmağımı kullanarak yarığını aşağı yukarı ovuyorum ve içine giriyorum. "Benim için her zaman ıslak." Ben onu tek parmağımla sikerken gözleri kapanıyor, elleriyle göğüslerini kavrayıp meme uçlarını sıkıyor.

Parmağımı içinden çıkarıp klitorisine götürdüğümde ağzından çıkan tek şey "Evet" oldu. Parmağım yumuşak daireler çizerek etrafında dönüyor.

"Bana ne istediğini söyle?" Ona soruyorum ve gözlerini açıp bana bakıyor. Mavi gözleri açık renk, ama ben klitorisini ovdukça daha da koyulaşıyor.

"Klitorisimi emmeni ve beni parmaklamayı istiyorum," diyor, atlamadan "Ben senin eline boşalana kadar." Elimi aşağı indirdim ve iki parmağımı içine soktum. "Evet, işte böyle." Parmaklarımı daha hızlı içine sokmak için kalçalarını biraz yukarı kaldırıyor. "Ve sonra ben geldikten sonra," diye pantolonunu indiriyor, "Kanepeye oturmanı istiyorum ve amımı sikinden aşağı kaydırmak istiyorum." Benim horoz onun sözleriyle seğiriyor. "Sen kalçalarımı tutarken ve sana binmeme yardım ederken."

"Siktir," diyorum, başımı eğiyorum, ağzım klitorisine gidiyor ve emiyor. Amı parmaklarımla etrafında sıkılıyor ve yaklaştığını biliyorum.

"Sana birkaç dakika bindikten sonra" -gözlerim yukarı bakıyor ve onun beni izlediğini görüyorum- "beni sırtüstü yatırmanı ve daha sert sikmeni istiyorum."

daha önce beni becerdiğinden daha fazla." Bacakları başımın etrafına dolanıyor. "O zaman beni ters çevirmeni ve arkamdan sikmeni istiyorum." Parmağımla amını daha hızlı sikiyorum. "Kıçımı kırmızı yap." Parmaklarımın üzerine boşalmadan önce son kelimeleri inliyor, onları sırlıklam ediyor. "Bennett," diye tekrar tekrar ismimi sayıklıyor, bir orgazm diğerine dönüşürken başını iki yana sallıyor. "Sikine ihtiyacım var," diyor bacakları iki yanına düşerken.

"Dileğin benim için emirdir." O izlerken parmaklarımı içinden çıkarıp yalayarak temizliyorum. Gömleğimin düğmelerini açıp üzerimden çıkarıyorum ve yanımdaki giysi yığınının içine atıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken bana "Otur," diye emrediyor. Sırtımı kanepeye yaslayıp oturuyorum, o da bir bacağını kalçalarımın üzerine atıp sikimin üzerine çömeliyor. Yardım edemiyorum ama eğilip meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Derin derin emiyor ve sonunda ısıyorum. Baş geriye gidiyor ve bacaklarının ortasına uzanıp sikimi eline almadan önce bir saniye inliyor. Elini hareket ettirirken girişine yerleştirmeden önce yarığını yukarı ve aşağı ovuşturuyor ve inç inç, ben onun içinde derin toplar olana kadar horozumdan aşağı kayıyor. "Çok dolu." Dilini ağzıma sokmak için öne doğru eğiliyor. Kalçalarını ellerimle tutup bana binmesine yardım ederken alnı benimkinin üzerinde, elleri karnımda. Bir an için dudaklarımı bırakıyor ve beni yavaşça sikerken birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Nefes nefese kalışımız odayı dolduruyor, ıslaklığı sikimin her yerinde; sadece son birkaç gündür prezervatif kullanmıyoruz çünkü biraz geç kalmıştık. "Bennett," ellerim kalçalarından çıkıp kıçını sıkarken, yanlarına doğru ilerlerken ve ellerimle her iki memesini de kavramak için yukarı çıkarken adımı haykırıyor. "Çok iyi," diye övüyor ve dik oturuyor ve yukarı aşağı hareket ediyor, bu sefer öncekinden daha hızlı.

"Ne oldu, güzelim?" Arkasına yaslanırken ona soruyorum. "Amın gittikçe daralıyor." Başparmağımı yalıyorum ve kollarımı beline dolayıp onu sırt üstü çevirmeden önce bir saniyeliğine klitorisini buluyorum. "Oyun zamanı bitti," diyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Bu bir gerçek mi?" Amının içine doğru kayarak son santimini de sokuyorum. "Beni sertçe sikecek misin?" diye soruyor, ben yavaşça dışarı çekerken ve sonra sadece ona çarparken. Tenlerimizin birbirine çarpma sesleri odayı dolduruyor. "Tüm sahip olduğun bu mu?" Tekrar içine girdiğimde gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor. Tekrar tekrar, daha önce hiç olmadığı kadar sert vuruyorum amına. "Ver onu bana, Bennett."

"Sende," diyorum o n a , amcığının beni sıktığını, sularının taşaklarımdan aşağı aktığını hissederken. "Her şeyim sende," diye mırıldanıyorum ona bir kez daha çarpmadan ve bu sefer içine girmeden hemen önce.

"Seni hissediyorum," diyor ben kendimi onun içine tamamen yerleştirirken, "içime geliyorsun." Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum. "Sikin içimde daha da büyüyor." Ben onun yanına yığılırken dilini ağzıma sokuyor.

"İyi misin?" Nefesimi tutmaya çalışırken yanından ona soruyorum.

"Ben iyiden de öteyim." Işıldıyor ve ben yana dönüyorum ve bacağına kalçamın üzerine atıyor, sikim hala içinde, hala sert. Kalçalarım yavaşça hareket ederek onu beceriyor. "Eğer beni tekrar becereceksen." Kalçalarını bana doğru hareket ettiriyor. "Yemek yemem gerekecek." Elim memesini avuçlamak için yukarı geliyor, meme ucunu yuvarlıyor. "Ya da daha sonra yiyebiliriz" diyor ve ben de tıpkı onun istediği gibi onu tekrar beceriyorum.

Presley yanımdaki tabureden, "Bir lokma daha yiyebileceğimi SANMIYORUM," diyor. Ona bakıyorum, üzerinde benim düğmeli gömleğim var ve altında hiçbir şey yok. Ben de üçüncü raunttan sonra giymek zorunda kaldığım boxer'larımla kendi tabureme oturuyorum. Sadece kanepede iki raunt yapmakla kalmadık, mutfığa geldiğimizde tam önümde eğildi ve kendimi tutamadım. "Çok iştahlısın." Eğildim ve boynunu öptüm.

ve sonra dudakları.

"Sadece ben değildim." Elini kaldırıyor ve yanağımı tutuyor. "Bir fikrim var" diyorum, taburesini kendime daha da yaklaştırarak.

"En son aklına bir fikir geldiğinde." Gülüyor ve göğsümde hissettiğim dolgunluğa engel olamıyorum. "Onu 'yanlışıklıkla' yanlış deliğe soktun." Parmaklarını yanlışıklıkla tırnak içine almak için kullanıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir kazaydı," diyorum ona, kalkıp merdivenlere doğru yürürken. "Orada kal," diye ısrar ediyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve doğruca banyoya giderek yatak odama giriyorum.

İçinde griler olan beyaz mermer zeminde yürüyerek ışıkları açıyorum ve dev küvetin suyunu açıyorum. Sevdiğini bildiğim köpük banyosundan biraz ekleyerek, çıktığında kaymaması için yere bir havlu koyuyorum. Küvetin önündeki çift lavabolu makyaj masasına doğru yürüyorum ve dolabın altından mumları alıyorum. Mumları yakıp kapıya doğru yürüyorum ve ışıkları kısarak yumuşak bir parlaklık veriyorum. Yürüyorum

Küvete geri dönüyorum ve suyu ayarlıyorum, daha sıcak sevdiğini biliyorum. Duşa doğru yürüyorum ve lifini alıp suyun içine atıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor bana, kapı aralığında durarak.

"Orada kal dedim." Ayağa kalkıyorum ve o da banyoya girip önümde duruyor. "Neden dinlemiyorsun?"

"Ne zamandan beri seni dinliyorum?" Suyla dolan küvete b a k a r k e n gülüyor.

"Sana sürpriz yapmak istedim," diyorum kollarımı ona dolayarak ve onu kendime çekerek. Beni öpmek için parmak uçlarına kalkıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Senin için banyo yapıyordum."

"Ne?" diyor şaşırarak.

"Rahatlamamı istedim." Dudaklarını öpüyorum ve sonra yanağına gidiyorum. Gömleğimi üzerinde tutan iki düğmeyi açarken kollarım ondan ayrılıyor. "Ben hallederim," diyorum ve başımı çeviriyorum. "Spa müziği çal." Yumuşak dalgaların sesi odayı dolduruyor şimdi. "Gir içeri," diye davet ediyorum onu, küvete girebilmesi için elimi uzatıyorum.

Başını sallıyor, bir ayağını sokuyor ve diğer ayağını sokmadan önce iç çekiyor. Beni kendine doğru çekti. "Benimle içeri girmeyecek misin?" diye soruyor ve bu kadına veremeyeceğim hiçbir şey yok.

"Eğer istediğin buysa," diyorum, ellerini bırakıyorum ve boxer'larımı çıkarıp onun çıkardığı beyaz gömleğimin yanına atıyorum. Küvete girip oturuyorum, bacaklarımı açıp aralarına oturmasını sağlıyorum. Bana dönük oturmasını bekliyorum ama oturmuyor; onun yerine sırtını göğsüme dayayarak oturuyor.

"Bu çok güzel," diyor başını yana eğerek. "Tam da ihtiyacım olan ve bilmediğim şey."

"Uzun bir gün mü geçirdin?" Lif kabağını alıp kolunu yıkarken ona soruyorum.

"O kadar da kötü değildi," diyor ve dönüp kolumu öpüyor. "Doktoru aradım."

Hareket etmeyi bıraktım, lif kabağını yere koydum. "Ve?"

"Bana Cuma günü için randevu verdi," diyor ve ben de başının üstünü öpüyorum. "Gördün mü, bazen seni dinliyorum."

Bu ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum. "Son on iki yılda beni toplamda belki iki kez dinledin.

"Annene söyledin mi?" Ona soruyorum ve o da kıkırdıyor.

"Ofisine mi geldi?" diye karşı çıkıyor ve ben de gülüyorum.

"Ortaya çıkacaktır, değil mi? Ortaya çıkacak ve muhtemelen kıımı bir tepside bana sunacak."

Kollarımla onu sarıp karnını tutarken gülüyor. Sanki tüm dünyamı tutuyormuşum gibi hissediyorum. "Kız mı istiyorsun, erkek mi?" Başparmaklarım aşağı yukarı hareket ederken ona usulca soruyorum.

"Bunu gerçekten düşünmedim," diye cevap veriyor bana usulca. "Sen mi?"

"Bebek sağlıklı olduğu sürece kız ya da erkek olması umurumda değil." İçimden gelen gülümsemeye engel olamıyorum. "Yeter ki senin gülüşüne sahip olsunlar."

Dönüp bana gülümsüyor. "Senin gibi akıllı olmalarını istiyorum." Onlar demesinin, birlikte birden fazla çocuğumuz olacağı anlamına geldiğini dzeltmiyorum.

"Senin gözlerine sahip olmalarını istiyorum." şakağından öperim. "Ve saçlarını."

"Senin gibi sadık olmalarını istiyorum." Bana bakıyor ve ben de ona sevildiklerini bilmeden bir gün bile geirmemelerini istediğimi söylemek üzereydim ama bunun yerine eğilip dudaklarından öpüyorum ve sessizce onu her zaman seveceğimi söylüyorum.

BÖLÜM 13

Presley

"Ben kaçıyorum." Clarabella'nın ofisine girdim. Dışarıya bakan masada oturuyor. iPad'inde bu hafta sonu çektiği yemek fotoğraflarını web sitesine yüklüyor. "Saat 1'de randevum var."

"Randevu mu?" Bana doğru baktı. "Ne randevusu?" "Özel" diyorum ve o da başını sallıyor.

"Shelby!" diye bağırıyor diğer kız kardeşime ve ben gözlerimi deviriyorum. Onlara evden çalışacağımı söylemem gerektiğini biliyordum.

Shelby ofise girip doğruca kanepeye yönelirken, "Sen çaldın," diye cevap verir.

"Presley'nin bir randevusu var." Clarabella sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve Shelby'nin kafası bana bakarken muhtemelen kırbaçlanıyor.

"Ne randevusu?" diye soruyor sesinde endişeyle.

"Önemli değil," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "İçeri girip OGBYN'imle buluşmam gerekiyor." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. İkisinin de nefesi kesiliyor. "İşte bu yüzden size hiçbir şey söylemedim çocuklar."

"Aman Tanrım," diyor Shelby, elini göğsüne götürerek. "Sabırsızlanıyorum."

"Hayır." Onu işaret ediyorum. "Kimse benimle gelmiyor."

Clarabella bana "Randevuya yalnız gitmiyorsun," dedi.

"Yalnız gitmiyorum," diye **m ı r ı l d a n ı y o r u m** ve sonra hızla odadan çıkmak istiyorum.

"Ohhhh," diye alay ediyor Shelby, ellerini çırparak. "Bebeğinin babasıyla mı gidiyorsun?"

"Bu onun yeni lakabı olacak." Clarabella bana gülümsüyor ve ben de onun yanındaki sandalyelerden birine geçip oturuyorum. "Hemen şimdi telefonumdan değiştireceğim."

"Ona öyle demesen olmaz mı?" diyorum başımı sallayarak, onun sadece bebeğimin babası olmadığını, aynı zamanda muhtemelen en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu eklemeyi. Ve eğer işler farklı olsaydı, bu düşünceyi hemen durdururdum. "Ve sadece, bilirsin işte" -ellerimi sallıyorum- "çıldırmaabilir miyiz?"

"Bu sabah annemle konuştum," diyor Shelby ve ben ona ters ters bakıyorum. "Sakin ol. Ona hamile olduğunu söylemedim."

"Evet, bu da neyin nesi?" Clarabella soruyor.

"Bunda bir sorun yok, sadece kimseye bir şey söylemeden önce doktorla konuşmak istiyorum." Parmağımla masaya vuruyorum. "Anneme söylediğini ve sonra bunun yanlış alarm olduğunu öğrendiğini düşünsene."

"Beş hamilelik testi yanlış alarm değildir." Shelby gülüyor. "Yani, bir tane olabilir ama beş tane."

"Ona söylesem bile, bana bir sürü soru soracak ve ben hiçbir cevap bilmeyeceğim, bu yüzden doktora gideceğim ve sonra gidip onu göreceğim."

Shelby telefonunu açtı. "Ne yapıyorsun?" Ona tıslıyorum ama annem telefonu açmadan önce başka bir şey söyleyemiyorum.

"Selam anne, benim," diyor Shelby. "Canım gerçekten ev yemeği çekiyor."

"Öyle mi?" diyor annem ve ses tonundan ona inanmadığı anlaşılıyor. "O zaman eve git ve yemek yap."

Elimde olmadan sessizce gülüyorum ve ona ters ters bakıyorum. Shelby, "Presley bir aile toplantısı düzenledi," diye haber verince ona ters ters bakıyorum. "Ve senin de dahil olmak isteyeceğini düşündüm. Ama," diye şarkı söylüyor, "sorun değil. Detayları sana sonra anlatırım."

"Aile toplantısı da ne demek?" diyor annem. "Presley," diye sesleniyor odada olacağını bildiği için.

"Önemli değil anne," diyorum Shelby'ye "Senden nefret ediyorum," derken. "İşten sonra gelirim."

"Neden beni rahat bırakmıyorsunuz kızlar?" diye haykırıyor annem. "Neden hepiniz bana bunu yapıyorsunuz? Kan basıncım zaten tavan yapmış durumda."

"Biraz daha dramatik olabilir miyiz?" Clarabella gözlerini devirerek söylüyor.

"Sakın başlama," diye tersliyor annem onu. "Bayan Rutherford geçen gün sokakta yürürken seni ve Luke'u verandada ateşli bir şekilde sevişirken yakaladığını söyledi." Shelby ve ben ikimiz de kafalarımızı ona doğru kırdık.

"Dışarısı karanlıktı," diyor Clarabella. "Ve kimse bir şey görmedi; bir battaniyenin altındaydık."

"Ön bahçede!" diye bağılıyor annem. "Bunu yapmak için koca bir evin var." Ellerin havada çılgına döndüğünü hayal edebiliyorum.

"Dışarıda başladık ve içeride bitirdik," diye açıklıyor Clarabella. "Sanki kuru seks yapıyormuşuz gibi, sorun değil." Sırıttıyor. "18 yaşından küçüklere uygun tuttuk."

"Saat altıda görüşürüz," diyor annem ve bağlantıyı kesiyor, konuşmaya devam bile etmiyor.

"Rica ederim," diyor Clarabella ve ben gülüyorum. "Benim için o kadar üzülüyor ki, senin evlilik dışı bir bebek sahibi olman onun için en son endişe kaynağı olabilir."

Shelby, "Sen delirmişsin," diyor. "Evlilik dışı bir bebek sahibi olması onu evindeki tüm aynaları kapatmaya ve yas tutmaya itecek."

Clarabella araya girerek, "Başında bir duvakla Ana Cadde'de yürüyecek ve parkta oturup güvercinleri besleyecek," dedi. "*Evde Tek Başına 2* filmindeki kız gibi."

"Tanrım, ikiniz de gülünçsünüz." Ayağa kalktım. "İşim bitince seni ararım."

Toplantıdan çıkıp ofisime doğru yürürken ön kapının açıldığını duyuyorum. Hoparlörden adımın söylendiğini duyduğumda çantamı alıyordum. "Presley, bebeğinin babası geldi." Clarabella kıkırdıyor. "Ve çok şık görünüyor."

İnleyerek ofisimden çıkıyorum ve onu Clarabella'nın önünde durmuş gülerken görüyorum. Üzerine oturan siyah bir takım elbise ve açık gri düğmeli bir gömlek giymişti. Elleri ceplerinde ve bu kollarını daha da büyütüyor. "Ne yapıyorsun burada?" Ona doğru yürüyerek soruyorum.

"Doktora birlikte gidebiliriz diye düşündüm," diyor bana. "Sonra da belki öğle yemeğine gideriz."

"Bu git ve içine daha fazla bebek hamuru koy şifresi mi?" Clarabella gülerek söylüyor.

"Çok iğrençsin," diye karşılık veriyorum ve o kadar gerginim ki kusacakmışım gibi hissetmeme aldırmadan dönüp ofisten çıkıyorum. Arabasına doğru yürüyorum ve onu tam arkamda hissediyorum. "Keşke bugün buraya geleceğini bana söyleseydin."

"Eğer bu sabah evimden gizlice kaçmasaydın," dedi bana kapıyı açarak, "sana söyledim."

"Oh, şimdi benim hatam oldu." Arabaya bindim. "Eğer şu anda beni öpmeyi düşünürsen, ben..."

"Seni asla herkesin içinde öpmem," diyor alaycı bir şekilde, "ve insanlar birbirimizden gerçekten hoşlandığımızı düşünsünler." Gözlerimi deviriyorum. "Birlikte bir bebeğimiz olacak, insanlar öpüştüğümüzü bilecek."

"Geç kalmak istemiyorum," diyorum ve o sadece başını sallıyor, arabanın kapısını kapatıyor ve arabanın etrafında yürüyor.

Biniyor ve ben ona adresi verdikten sonra ikimiz de birbirimize bir şey söylemiyoruz. Doktora giderken telefonu yaklaşık elli kez ötüyor. "Birileri sosyal kelebek olmuş," diye takılıyorum telefonunu kapıldığı gibi park ettiğinde.

"Bir birleşmenin ortasındayım," diyor bana, telefonuna bakarak. "Kapatacağım."

Kapının koluna uzanıyorum ve iterek açıp dışarı çıkıyorum. Her adımda içimi bir korku kaplıyor. Son iki gündür gergin ve endişeliyim ve kafamın içinde dönen tüm çığlıkları görmezden geliyorum.

Bekleme odasına giriyoruz ve sekretere adımı veriyorum, o da bana gülümseyerek geri gelmemi söylüyor. Muayene odalarından birine girerken Bennett elini belime koyuyor. "Doktor birazdan gelecek," diyor. "Eğer altınızı çıkarabilerseniz." Bana şu mavi büyük kâğıtlardan birini uzatıyor.

Bennett'e bakıyorum, duvarda asılı olan ve bebeğin farklı evrelerini gösteren posterlerden birini okuyor. "Bunlardan bir tane almalıyız," diyor giydiğim eteği çıkarırken, "ve evdeki ofisime koymalıyız."

"Ya da yapmayız ve sadece internetten bakarız," diye öneriyorum, mavi çarşafı etrafıma sarıyorum ve sığmıyor bile. Muayene masasına doğru yürüyorum ve oturuyorum. Kırışma sesi Bennett'in bana bakmasını sağlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana. Gözlerimi deviriyorum çünkü kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki bir şey söylersem, herhangi bir şey, titreyerek çıkacağından korkuyorum.

Telefonu ötüyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Özür dilerim, kapattığımı sanıyordum" diyor, telefonu cebinden çıkarıp bir saniye bakıyor.

"Burada olmak zorunda değilsin." Kelimeler ağzımdan çıkınca kafası bana doğru döndü. "Yani, eğer meşgulsen, sorun değil. Bir Uber çağırabilirim."

Bana cevap verme şansı yok ve belki de bu iyi bir şey, çünkü korkarım ki bu gidişle tüm bu sinirle ağzımdan başka ne çıkacak bilmiyorum. "Merhaba." Bir kadın içeri giriyor. "Adım Cynthia ve hemşireyim." Masaya doğru yürüyüp fareyi hareket ettirerek bilgisayar ekranının açılmasını sağlarken ona gülümsüyorum. Adımı ve yaşımlı kontrol ediyor. "Son adet döngünüz ne zamandı?"

"Altı hafta önce," diyorum, bacaklarım artık içimdeki sinirlerle birlikte hareket ediyor. Her şeyi doğru girdiğinden emin olmak için ekranı okumaya çalışan Bennett'e bakıyorum. Saçları bugün mükemmel bir şekilde ayarlanmış ve çok yakışıklı görünüyor. Hemşire ayağa kalkıyor ve dışarı çıkıyor. Bennett'e bakıyorum ve ona kendimi iyi hissetmediğimi söylemek üzereyim ama buna fırsatım olmuyor çünkü kapı tekrar açılıyor.

"Presley," diyor diğer kadın içeri girerken. "Ben Dr. Wellington." Gülümsüyor ve sonra Bennett'e bakıyor. "Sen baban olmalısın."

Bennett'in yüzünün aydınlanmasına bakarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "O ben oluyorum" diyor, şimdi yanımda duruyor ve bir elini sırtıma koyuyor. Tam olarak hemşirenin oturduğu yere oturuyor ve tablodaki notları okuyor. "Son adet döngünüzün altı hafta önce olduğu yazıyor."

"Evet," diyorum ona, odanın ışıklarını kapatırken. "Eğer arkanıza yaslanıp ayaklarınızı uzatırsanız, gösteriye başlayabiliriz." Ona başımı sallayarak sırtım masaya değene kadar uzanıyorum. Ayaklarımı birer üzenkiye koyuyorum, karnım zonklıyor şimdi. "Sekiz haftanın altında olduğunuz için," diyor Dr. Wellington, "değnekle gireceğiz." Yanındaki makineden beyaz parçayı alarak bacaklarımın ortasına doğru yuvarlanıyor.

"Bu bebeğe zarar verecek mi?" Bennett bir adım öne çıkarak elini uzatıyor.

"Bebek hiçbir şey hissetmeyecek," diyor kadın sakince, bir yandan da prezervatifi beyaz çubuğun üzerine yuvarlıyor. "Bunu yerleştireceğim ve umarım bebeği göreceksin," diyor ve çubuğa kayganlaştırıcı sürüyor. "Kalp atışlarını duymak için çok erken olabilir ama ekranda kalp atışlarını görebiliriz." Bennett yanımda duruyor ve elini benimkinin içine koyuyor. "Bu soğuk olabilir," diyor ve çubuğu içime soktuğunda Bennett'in elini sıkıyorum.

"Sorun değil güzelim," diyor usulca, eliyle başımı okşayarak.

"İşte orada," diyor doktor ve biz de monitöre bakıyoruz. "Sadece birkaç şeyi kontrol edeceğim," diye bilgi veriyor makineye tıklarken.

"Her şey yolunda mı?" Kalbim hızlanıyor ve bebeğime bakarken gözlerimden yaşlar akıyor.

"Evet, her şey yolunda görünüyor," diyor asayı benden alarak. "Seni bu şekilde kontrol edeceğim," diye açıklıyor, beyaz bir şişe alıyor, mavi kağıdı aşağı itiyor ve karnımın alt kısmına jel sıkıyor. Başka bir şey alıp jelin üzerine koyuyor. "Tamam, bu senin bebeğinin

Kalp atışı," diyor ve dörtnala koşma sesi havayı dolduruyor. Karşı koymaya çalışsam da gözlerimden akan yaşları durduramıyorum. Bennett'e bakıyorum, o sadece ekrana bakıyor, kendi gözyaşları da yüzünden aşağı akıyor. "Birkaç fotoğraf çekeceğim," diyor ve birkaç düğmeye basıyor. Önce karnımı sonra da makineyi silip ışıkları açmaya gidiyor. "Tamam, her şey iyi görünüyor," diye onaylıyor ve sonra yere bakıyor, bir şeyler sakladığını hissedebiliyorum. "Ama hesaplamalarım göre on birinci haftanıza yeni başlıyorsunuz."

Ağzımı açıyorum ve ona ağzı açık bakan Bennett'e bakıyorum. "Hayır, sanırım bir hata var. Regl oldum."

"Bu normal," diyor bana. "İlk birkaç ay adet görmen anormal değil. Ağır mıydı?"

"Bir ay tam bir reglden çok lekelenme olduğunu ve birkaç gün sürdüğünü biliyorum." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Bu bir ipucu olabilirdi," diyor ve ensem yandığını hissedebiliyorum.

"Ama sabah bulantım var," diyorum ona, yanılıyor o l m a s ı gerektiğini bilerek.

Omuz silkiyor. "İnsan vücudu bizim en büyük gizemimiz." Gülüyor. "Ne olursa olsun, ilk üç aylık döneminizi neredeyse tamamladınız." Şimdi ayağa kalkıyor. "Tebrikler." Bennett'e çektiği fotoğrafları uzatıyor. "Bir ay sonra görüşürüz." Odadan çıkıp gidiyor ve benim aklımdan geçen tek şey neredeyse üç aylık olduğum gerçeği.

"İkinci bir görüş almamız gerekecek," diye fısıldıyorum ayağa kalkarken. "Belli ki ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok." Tangamı ve eteğimi giyerken mavi çarşafı alt değiştirme masasının üzerine koyuyorum. "Neredeyse on bir hafta," diye mırıldanıyorum kendi kendime, şok olmuş bir şekilde ve Bennett'in hâlâ elindeki resimlere baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Kulaktan kulağa gülümserken tek yapabildiği bana bakmak. "Bir çerçeve almam lazım."

BÖLÜM 14

Presley

"Ayaklara bak." Bennett görmem için resmi çeviriyor ama başım hâlâ dönüyor. "Bilmiyorum" -resme tekrar bakıyor- "bir kız olabilir."

"Bennett," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu olamaz," diye fısıldamaya çalışıyorum. "O yanılıyor. İkinci bir görüş almamız gerek."

"Ne?" diyor şok olmuş bir halde ve resimleri göğsüne bastırıyor. "Biz de oradaydık, ekranı gördük."

"Ekranı kırılmış." Ayakkabılarımı giydim, "On bir haftalık olduğumu söyledi, bu imkansız" diye homurdandım.

"Hayır, değil." Başını sallıyor. "Normal olduğunu söyledi."

Ellerimi başımın üzerine koyuyorum. "Neyin normal olmadığını biliyorsun," diyorum ona. "Neredeyse on iki haftalık olmam ve bunu bile göstermemem." Kendi kendime düşünebildiğim tek şey, bu nasıl oldu? Bu haber karşısında başım hâlâ dönüyor.

"Göğüslerin daha büyük." O işaret etti ve ben ona ters ters baktım. "Ne? Göğüslerinin daha büyük olduğunu düşünmüyor musun?"

"Değiller," diyorum, ama daha bu sabah daha dolgun olduklarını fark ettim. "Daha hassaslar, evet."

Başını sallıyor. "Hayır, şimdi daha dolgunlar." Ellerini pençe gibi havaya kaldırıyor. Dudaklarımı yuvarlıyorum, tam ona siktirip gitmesini söyleyecektim ki kapı ç a l ı n ı y o r .

"Evet," diyorum yüksek sesle, kapı açılıyor ve hemşire kafasını uzatıyor.

İç

nd "Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor.

e. Ona gülümsüyorum ve Bennett cevap verirken aynı anda "Evet" diyorum, "Hayır."

"Biz iyiyiz," diyorum sahte bir gülümsemeyle ve sonra Bennett'e dönüyorum. "Öyle değil mi?"

"Hayır," diyor başını sallayarak, "kız arkadaşım..."

"Kız arkadaş değil," diye düzeltiyorum ve şimdi bana ters ters bakma sırası onda.

"İçinde çocuk olan kadın" -beni işaret ediyor- "o benim." Kendisini işaret ediyor ve içimdeki her şey şu anda onu bıçaklamak istiyor. "Doktorun ona söylediği bazı detaylardan rahatsız. İkinci bir görüş alabileceğimiz herhangi bir yol var mı?"

Hemşire ona bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Elbette" dedi. "Sizi rahatsız eden nedir?"

"Rahatsız olduğumdan değil," diye söze başlıyorum, telaşlanıyorum. "Sadece on bir haftaya yaklaştığımı söyledi. Ben de regl oldum." "Ultrason teknisyenini çağırabilirim ve sana başka bir diyor bana gülümseyerek. "Bakalım onu bulabilecek miyim?"

Tek yapabildiğim kapı kapanana kadar ona gülümsemek ve sonra dönüp Bennett'e ters ters bakmak. "Neyin var senin?" Ona soruyorum ve o da yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden ona rahatsız olduğumu söyledin ki?"

"Çünkü öylesin." Resimleri masaya bırakıp bana doğru yürürken sesi çok sakindi. Ellerini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırıyor. "Hey," diye yatıştırıyor ve ben ona bakarken ellerim titriyor. "Bu seni rahatlatacak, neden sadece sormuyorsun?" Dudaklarımı usulca öpüyor. "Soru sormak sorun değil." Bir şey düşünmek ya da ona bir şey söylemek için fazla zamanım yok çünkü kapı çalınıyor. "Güven bana," diyor ve ben sadece gözlerimi deviriyorum.

Kapı açılıp içeri bir kadın girdiğinde, "Prezervatifi düzgün takman konusunda sana güvenmiştim, ama bak ne oldu," diye mırıldanıyorum.

"Merhaba," diyor bize gülümseyerek. "Annemin bana soracağı sorular olduğu söylendi. Ben."

Bennett'in elleri yüzümden düşüyor ve birini omzuma koyuyor. "Evet," diyorum sonunda. "Doktor tarih konusunda beni yanılttı ve on bir haftalık olduğumu söyledi. Ve sadece bir adetimi kaçırdım."

"Bunun nasıl kafa karıştırıcı olabileceğini anlayabiliyorum," diyor elini laboratuvar önlüğünün içine sokarak. "İsterseniz, içinizi rahatlatmak için tekrar kontrol edebilirim." Ona başımı sallıyorum. "Ama hamileyken ilk üç aylık dönemde regl olmak o kadar da düzensiz bir durum değil. Kadınların yüzde otuzunda olur." Bilgisayara doğru yürüdü ve ultrason raporunu açtı. "Bu, altı haftalık bir taramanın ultrasonu." Dürüst olmam gerekirse resim bir leke gibi görünüyor. "Bu da sizinki."

"Oh, pekala," diyorum, gerçekten de bir bebeğe benzediğini görünce.

"İsterseniz sadece doğrulamak için ölçümler yapabilirim ama bunlar bana doktorunuzun söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyor."

"Ama kanama bebeğe zarar verir mi?" Bennett benim yerime ona soruyor.

"Bu aşamada kanaman başladıysa" -bana bakıyor- "bu geçen aydan daha endişe verici. Geçirdiğin bu dönem ağır mıydı yoksa sadece lekelenme miydi?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama sonuncusunun iki gün boyunca lekelenme gibi olduğunu biliyorum." Geçmişini düşünüyorum. "O ay yoğun bir dönemdi, bu yüzden strese bağladım."

Gülümsüyor. "İyi haber şu ki, ilk üç aylık döneminiz neredeyse bitti."

"Sorularımı yanıtladığınız için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Çekinmeyin," diyor bana. "Önümüzdeki altı ay içinde vücudunuz değişecek ve biz de size elimizden geldiğince yardımcı olmak için buradayız. Güven bana, aptalca ya da daha önce duymadığımız hiçbir soru yok." Ona hiçbir şey söylemiyorum; onun yerine sadece başımı sallıyorum ve o da odadan çıkmak için dönüyor.

"İşte, şimdi mutlu musun?" Bennett yere bıraktığı resimleri alarak şöyle diyor.

"Hayır," diye yalan söyledim, "ama şimdi gidip anneme söylemem gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Hayır, sanırım bunu yalnız yapmalıyım," diye cevap veriyorum ve o da başını sallayarak beni odadan dışarı kadar takip ediyor.

Bir sonraki ay için randevu alıyorum ve o da bunu telefonuna kaydediyor. "Bunu kesmenin bir yolu var mı?" diye soruyor resepsiyon görevlisine, iki sonogramın resmini uzatarak. Kadın bir makas alıyor ve iki fotoğrafı bize geri veriyor. "İşte, böylece annene gösterebilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca ve resme bakıyorum, çantama koymadan önce kalbim bir anlığına hızlanıyor. Annemin evine giderken yol sessizdi ve arabayı kenara çektiğimizde bana baktı. "İçeri girip dikkatleri senin üzerinden çekmemi istemediğine emin misin?"

"Onun torununu doğuruyorum." Gülüyorum. "Hiçbir şey, ama hiçbir şey dikkatleri benim üzerimden çekemez."

"Bu doğru," diyor. "Beni daha sonra arayacak mısın?"

"Hayır," diyorum arabadan inerken, "rehin alınmış olabilirim." Kapıyı kapattıktan sonra camı indiriyor ve güldüğünü duyabiliyorum.

"Yolun açık olsun güzelim," diye cesaretlendiriyor ve ben sadece başımı sallayarak araba yoluna doğru yürüyorum. Arabayla uzaklaştığını duyuyorum ve midem bulanıyor.

Telefonumu çıkarıp Clarabella'yı arıyorum, o da hemen cevap veriyor. "Selam."

"Annemlerdeyim," diyorum ve sonra ön kapının açıldığını ve kulağında telefonla dışarı çıktığını duyuyorum.

"Söylemiyorsun," diyor Shelby hemen arkasındayken. "Buraya geleceğini bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

Shelby, "Bunu dünyada hiçbir şey için kaçırmazdım," diyor. "Bir hafta boyunca burada kamp yapmam gerekse bile bunu yapmaya hazırdım."

"Bu işi bitirsek iyi olur," diyerek merdivenlerden çıktım ve telefonumu kaldırdım. "Ben yapamayacağıma göre ikinizin benim için bir kadeh viski içmeniz gerekecek."

"Yani çocuğumuz mu var?" Clarabella bana soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Bu çocuğun içindeki tüm eğlenceyi alıp götürdüğünü görebiliyorum." Topuklarının üzerinde dönüyor. "Anne, bebeğin eve geldi."

Shelby'ye baktım. "Her şey yoluna girecek."

"Yalan," diye mırıldanıyorum, eve giriyorum ve annemi oturma odasında gözlerinden yaşlar akarken buluyorum. "Neden ağlıyor?"

Clarabella, "Senin öleceğini düşünüyor," diyor.

"Keşke," diyorum içimden, iki kadeh viski dolduran Shelby'ye bakarak. Clarabella da ona katılıyor ve kadehleri tokuşturup fondip yapıyorlar.

"Sizin neyiniz var?" diye bağırıyor annem, ellerini havaya kaldırarak. "Kız kardeşinin" -bana dönüp bakıyor- "haberleri var."

"Haberlerim var," diye onaylıyorum, oturma odasına giriyorum ve belki de bunun için oturmam gerektiğine karar veriyorum. Derin bir nefes aldım. "Söyleyeceğim şeyi söylemenin iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Yara bandı gibi," diyor Shelby yanıma gelip otururken.

"Aman Tanrım," diyor annem, tekli koltuğa oturmuş bana bakarken. "Ne kadar kötü?"

"Hamileyim." Gözlerimi annemden ayırmadan bu iki kelimeyi söylüyorum. Gerçekten de bunu söylemenin başka bir yolu yok. Kelimeleri söylediğim anda elim doğruca karnıma gidiyor ve sanki bebeği bir şeyden koruyormuşum gibi onu tutuyor.

"Ne?" Clarabella şok olmuş bir halde. "Bu yepyeni bir bilgi." Yanıma geldi ve diğer tarafıma oturdu.

"Kapa çeneni." Annem ona ters ters bakıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Ne demek hamilesin?"

Shelby gülmemeye çalışarak, "Yani, bence bu oldukça açıklayıcı," diyor.

"On bir haftalık hamileyim," diye paylaşıyorum ve artık kız kardeşlerim bile nefes nefese kalıyor. "Bu üç ay gibi bir şey," diyor Clarabella.

"Biliyorum," diyorum ve çantamı açıp bebeğimin resmini çıkarıyorum. Çocuğumun resmine bakıyorum ve gözlerime dolan yaşlar yüzünden bulanık görüşümden göremiyorum. Aklıma gelen tek şey bebeğim; göğsümdeki sıkışma kalbimin boğazıma kadar geldiğini hissettiriyor. "Ben de aynı şekilde şok olmuştum. İkinci bir görüş almam bile gerekti, o kadar şoktaydım."

Shelby fotoğrafı elimden alıyor ve gülümsüyor. "Aww," diye mırıldanarak Clarabella'ya uzattı.

Annem ayağa kalkarken dişlerini sıkarak, "Presley Marie Baker," diyor, "bana neler olduğunu anlatsan iyi olur."

"Yemin etti," diye fısıldıyor Clarabella. "Bu hayra alamet değil, ona bakma. Başka tarafa bak." Elleri bakar.

"Sana bir resim çizmesine gerek olduğunu sanmıyorum anne." Shelby gülerek koltuğa yaslanır.

"Sen" -annem onu işaret ediyor- "kendi işine bak. Sen"- Clarabella'yı işaret ediyor-"tek kelime etme." Clarabella ağzını kapatıp anahtarı fırlatacakmış gibi yapıyor. "Sen"-beni işaret ediyor-"konuş."

"Shelby'nin dediği gibi, söyleyecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum." Ağzım aniden kurudu. "Doktora göre her şey yolunda."

"Seni kim hamile bıraktı?" diye soruyor bana, tekrar otururken.

"İsa de," diyor Clarabella nefesinin altından, etrafına bakıyormuş gibi yaparak.

"Bunun bir önemi var mı bilmiyorum," diye geçiştiriyorum, kalkıp bara gidip bir kadeh içmek istiyorum ama bunun yerine mutfığa doğru yürüyorum. Tüm bu süre boyunca tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan kalp atışlarım. Sinirlerim vücudumu ele geçiriyor ve buzdolabını açarken ellerim titriyor. Ensem ısınıyor ve koltuk altlarım bile terlemeye başlıyor. Bir şişe su almak üzereyken yanında tatlı çay görüyorum ve onu seçiyorum.

"Neden bahsediyorsun, önemli değil mi?" Annem ayağa kalktı ve dönüp bana baktı.

"Yani, fark etmez," diye tekrarlıyorum, kendime tatlı çaydan biraz doldurup içerken. "Şeftali aromalı olsaydı çok daha iyi olurdu."

"Babasının kim olduğu konusunda endişelenmesi gerekirken şeftali çayı için endişeleniyor." Annem ellerini havaya kaldırdı.

"Sakin ol, anne." Clarabella ayağa kalkıyor. "Babasının kim olduğunu çok iyi biliyor." Clarabella'ya ters ters bakıyorum. "Ne? Doğumhanede seninle birlikteyken öğreneceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Peki," diye kabul ediyorum ama sonra anneme bakıyorum. "Çıldırılmazsın," diyorum, onun çıldıracağını ve onun çıldırmasının benim de içten içe çıldırdığım gerçeğine yardımcı olmayacağını bilerek.

"Neden korkuyum ki?" Annem ellerini kalçalarına koyuyor. "Ben ne zaman korktum ki?"

Shelby bir şey söylemek için elini kaldırıyor ama annemin bir bakışı onu durduruyor. "Asla" -başını sallıyor- "sen her zaman sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı oldun." Shelby sonra bana baktı. "Ve git."

Belki de adını söylememeyi düşünüyorum ama Travis'e çoktan söylediğini ve eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorum. "Peki"-kendimi destekliyorum-"babası Bennett."

Annem şok içinde bana bakıyor, ağzı açık kalıyor. "Bu yepyeni bir bilgi," diyor Shelby ve Clarabella ona sadece gülüyor.

"Bennett," dedi annem. "Bennett, Bennett?"

"Yani, kaç tane Bennet tanıdığını bilmiyorum," diyorum, "ama evet." Adını söylediğimde ve bebeğin resmine sahip olduğu için ne kadar mutlu olduğunu düşündüğümde yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

Gülmekten nefesi kesiliyor ve ellerini birbirine vuruyor. "Bu harika bir haber. Yani, çok..." Bana bakıyor ve hepimiz onun çıldırmamış olmasına şaşıyoruz. Ve ancak son cümleyi söylediğinde nedenini anlıyorum. "Düğün ne zaman?"

BÖLÜM 15

Bennett

Otoparka girerken, acaba gelmeden önce telefon etsem mi diye düşünüyorum. Ama etrafa baktığımda çok fazla araba göremiyorum. Arabadan inip binanın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, kapının kolunu tutup iterek açıyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve aynı anda elli köpeğin havlamaya başladığını duyuyorum. "Aman Tanrım," diyorum, herhangi birinin bana doğru gelip gelmediğini görmek için etrafıma bakıyorum.

Arka kapılardan biri açılıyor ve ayak sesleri duyduğumda oraya bakıyorum. Köşeyi dönünce resepsiyonist geldi. "Merhaba Bennett." Petra bana gülümsüyor. "Sizi buraya getiren nedir?" Birkaç yıldır burada resepsiyonistlik yapıyor.

"Travis boş mu acaba?" Ellerimi ceplerime soktum.

"Bir bakayım." O arkasını dönüp arka tarafa giderken ben de dönüp duvardaki resimlere bakıyorum. Hepsi farklı aileler ve evcil hayvanları, bir ailenin de evcil domuzu var. Bu konuyu Presley'e açıp birlikte bir evcil hayvan almak isteyip istemediğini sormam gerektiğini düşünerek gülüyorum.

Petra bana, "Geri dönebilirsin," diyor ve ben de başımı sallayarak onun çıktığı koridordan aşağıya doğru yürüyorum. "Sağdaki son kapı." Çalmaya başlayan telefonu almak için masasına doğru yürüyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve kapıya doğru ilerleyip kolu çevirerek odaya giriyorum. İçeri girer girmez, gelmeden önce aramam gerektiğini anlıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Önündeki büyük gümüş masanın üzerinde duran köpeğe **b a k a r k e n** ona bakıyorum. Ağzında bir tüple yan yatmış durumda. Travis önlük giymiş, yüzünde plastik bir gözlük ve başında bir cerrah kepi var.

"Köpeği kısırlaştırıyorum," diyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi ve elim sanki kendi taşaklarımı koruyormuşum gibi doğrudan penisime gidiyor.

Ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi çekiştirirken kıkırdıyor. "Ne oluyor lan?" Tıslıyorum. "Madem bunu yapıyordun, neden bana buraya gelmemi söyledin?" Köpeğe bakıyorum. "Bu özel bir an mı olmalı?"

"Beni görmeye gelmişsin," diyor, bana aldırmadan. "O kadar da önemli bir şey değil. Seni her zaman işte görmeye geliyorum," diyor ve testise benzeyen bir şeyi yere bırakıyor. Hasta olacağımı düşünerek elimi ağzıma götürüyorum.

"Ben bir avukatım!" Çığlık atıyorum. "Ofisime girdiğinizde ne görüyorsunuz? Manila klasörleri."

"Hadi ama," diyor bir şeyi çekiştirerek, "o kadar da kötü değil." Başımı sallıyorum. "Her neyse, bu güzel öğleden sonra bana eşlik etme zevkini neye borçluyum?"

"Artık resmileşti," diyorum ona gülümseyerek ve cebimden fotoğrafı çıkarıyorum. "Bir bebeğimiz olacak."

"Ayy," diyor Travis bana gülümseyerek, "gelip sana sarılırdım." Kollarını kaldırıyor ve eldivenleri biraz kanla kaplı.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Elimini kaldırıp aşağı bakıyorum ve resmi tekrar görüyorum. "On bir haftalık."

Travis ısıklık çalıyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bu neredeyse tehlike aşamasını geçti."

"Tehlike aşaması mı?" Ona soruyorum, tehlike kelimesiyle kalp atışlarım hızlanıyor. Yani, bu kelimeyle iyi olamaz.

"On iki haftayı geçti," diye açıklıyor bana. "Düşük yapma ihtimali on iki haftadan önce gerçekleşir."

Ağzımı açtım. "Bunu sana neden söylemediler?" Presley'nin önümüzdeki hafta boyunca yatakta kalıp kalmayacağını merak ederek soruyorum.

"Seni korkutmamaya çalışıyorlar." Travis omuz silkiyor. "Sorun değil; şu bebek kitaplarından bir tane almalısın."

"Ne bebek kitabı?" Başımı yana eğiyorum ve neredeyse kendimi tekmeleyeceğim.

Neden bunu internetten araştırmadım?

Travis, "Ofisimde sana vereceğim bir tane var," diyor ve bana gülümsüyor. "Presley tüm bunları nasıl karşılıyor?"

"Um." Tereddüt ediyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Şey, ikinci bir görüş istedi."

Travis başını geriye atıyor ve hayatımda duyduğum en büyük kahkahayı atıyor. "Tabii ki yaptı."

"Sanırım düşündüğünden daha ileride olduğunu öğrenince şoka girdi." Sırıttıyorum. "Bunlar her şeyi değiştirir." Kağıdı tutuyorum.

"Kesinlikle öyle." Travis bana baktı.

"Şu anda bunu annene anlatmak üzere olduğunu da bilmen gerektiğini düşündüm." Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Kahretsin, bunun için orada olmak isterdim," diye tıslıyor. "Annem çıldıracak."

"O iyi olacak."

"Umarım Clarabella bunu kaydeder," diyor Travis. "Belki kurduğum Ring kamerasında çığlıkların bir kısmını yakalayabiliriz."

"Çığlık atmak yok." Kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum ama Bayan Baker'ı tanırıyorsa çığlık atacak, ağlayacak ve umarım küçükken bizi tehdit ettiği kızartma tavaıyla evime gelmez. "O iyi olacak." Ona sırtıtıyorum. "Ayrıca, üçünüzün düğünlerinde ona yaptıklarınızdan sonra, bu parkta bir yürüyüş olacak."

"Oh, seni zavallı orospu çocuğu." Travis başını sallıyor ve köpeğe bakıyor, şimdi ne yaptığını bile bilmiyorum. "Bunun kolay olacağını sanıyorsun." Kıkırdıyor. "Ne yapacaksın?"

"Ona yanıma taşınmasını teklif edeceğim," diyorum ve Travis'in gözleri büyüyor. "Resmen."

"Birine yanınıza taşınmasını teklif etmenin gayri resmi bir yolu var mı?" diye benimle şakalaşıyor.

"Her seferinde evimden gizlice kaçıyor." İlk defa yüksek sesle söylüyorum, "Ve bundan bıktım." Sesim kesiliyor ve bebeğin, bebeğimizin resmine bakıyorum. "Onun ve bebeğin her zaman benimle olmasını istiyorum."

"Yani, bir bebekle evinizden gizlice çıkamaz." Travis beni işaret ediyor. "Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğini bilmiyorum." Başını sallıyor. "Ya hayır derse?"

Gülme sırası bende. "İkna edici olabilirim." Bana öylece bakıyor ve midemde düğümler oluşuyor. "Bana öyle bakmayı kes ve aile mücevherlerini kaybeden köpeğe dikkatini ver."

"Peki, benden ne istersen." Yanındaki iğneyi eline alır. "Bana haber ver yeter." Köpeğe dikiş atmaya başlar.

"Eve gidip onun en sevdiği yemeği pişireceğim," diyorum ve bir plan oluşturmaya başlıyorum.

"Birkaç gün önce ona yemek yapmadın mı ve o da kusmadı mı?" Ona bakarken ağzım açık kaldı. "Hiçbir şey kutsal değildir."

"Görünüşe göre değil," diye hayıflandım. "Tamam, gidip biraz çiçek almalıyım ve ona kur yapmalıyım." Kelimeleri yüksek sesle söylerken bile kusacakmışım gibi hissediyorum. "Ben buradan gidiyorum"-Kapıyı işaret ediyorum

-"ve seni bırakıyorum..." Köpeği gösteriyorum.

"Buster." Travis bana köpeğin adını söyledi.

"Buster" - eğildim- "her şey yoluna girecek." Travis sadece gülüyor. "Beni sonra ara ve nasıl geçtiğini anlat," diyor Travis bana dönüp kapının kolunu tut. "Senin için dua edeceğim."

"En azından kız kardeşinin benden hoşlandığını biliyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve o sadece sırtıyor. "Birazcık."

"Annemi kastetmiştim," diye karşılık veriyor ve ben de odadan çıkmadan önce ona ters ters bakıyorum. Koridorda yürürken Petra telefonla konuşuyor, ben de elimi kaldırıp dışarı çıkıyorum.

Arabaya bindiğimde önce markette durup kızarmış tavuk bifteği için gerekli tüm malzemeleri alıyorum, doğru şeyleri aldığıma emin olmak için iki saniyede bir telefonuma bakıyorum. Koridordaki ilerlerken "Luke'u aramalıyım," diye mırıldanıyorum ve marketten çıktığımda elimde yedi torba dolusu malzeme var. Bagajı kapatıp arabaya bindikten sonra kendime "İşe yarasa iyi olur," diyorum ve doğruca çiçekçiye gidiyorum.

İçeri adımımı atar atmaz burnuma çiçek kokuları çarpıyor. Ne tarafa dönsem farklı çiçekler var. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor arka odadan çıkan kadın.

"Sanırım biraz güle ihtiyacım var, belki?" Boynumu kaşıyorum. "Şakayıklar onun en sevdiği çiçeklerdir," diye bilgi veriyorum, bunları bilmesine gerek olmayan bayana.

"Taze şakayıklarımız var" -sağ tarafı işaret ediyor- "çeşitli renklerde." Beş büyük plastik kutuya doğru yürüyor.

"Şakayıklar çiğlık atarak *yanıma taşınır* mı?" Ona bakarak soruyorum ve o sadece gülüyor. "Ben daha çok gülleri düşünüyordum," diyorum ona. "Her yerde güller ve sonra yere serpilmiş gül yaprakları."

"Bu da işe yarayabilir." Gül tarlasına benzeyen bir yere doğru yürür. Sıra sıra ve farklı renklerde güller.

"*Benimle birlikte taşınmak* için özel bir renk var mı?" Telefonumu çıkarıp Google'da aramaya hazırlanırken ona soruyorum.

"Oh, tatlım, eğer ona senin yanına taşınmasını teklif ederken bu kadar gerginsen" -bana gülüyor- "ne zaman aşağı ineceğini hayal edebiliyor musun?"

tek diz?"

"Bunu ben de yapardım," dedim, "ama daha kolay yapabileceğimi düşündüm."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Bana gülümsüyor. "En sevdiği çiçek olduğu için biraz şakayık almaya ne dersin?" Şakayıkları işaret ediyor. "Sonra da evin her yerine serpiştirmek için güller."

"Bu benim planımdan bile daha iyi." Parmaklarımı şıklattım. "Öyleyse bütün şakayıkları ben alıyorum." Ağzı bir karış açık kalmış olan kadına dönüyorum. "Sonra da yüz tane gül alalım, ne dersiniz?"

Kadın bana kıkırdadı. "Eğer senin yanına taşınmazsa." Bana göz kırptı. "Olabilir."

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü kadın altmışlı yaşlarının başında olmalı. "Her ihtimale karşı numaranızı saklayacağım," diye şaka yapıyorum.

Başını arkaya atıyor ve şimdi daha da çok gülüyor. "Her şeyi bir araya getirmem birkaç dakikamı alacak," diye açıklıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

Telefonumu çıkarıp Presley'in adını getirdim.

Ben: Nasıl gitti?

Gönder tuşuna basıyorum ve üç küçük noktanın çıkıp çıkmadığını görmek için bekliyorum. Çıkmayınca, ona başka bir mesaj gönderiyorum.

Travis'in ofisinden çıktım ve eve gidiyorum. Sana bir sürprizim var.

Cevap vermesini beklerken gönder tuşuna basıp e-postalarımı kaydırıyorum. Kadın elinde kahverengi kâğıda sarılı bir buket ile geri geliyor. "Şimdi birkaç sefer yapmanız gerekecek," diyor ve tüm çiçekleri arabaya koymam yaklaşık otuz dakika sürüyor.

Eve gider gitmez sinirlerim tepeme çıkıyor ve ona mesaj atmak yerine onu arıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. "Güzelim," diyorum bip sesinden sonra, "endişelenmeye başlıyorum, ara beni." Son tuşuna basıp eve giriyorum.

Ellerim sinirden titriyor ve onu her düşündüğümde midem bulanıyor. Yemek yapmaya başlamak üzereyken telefonumu tekrar elime alıyorum ve ona mesaj atıyorum.

Ben: Neredesin?

Telefonu kapattım, evde ve hasta olabileceğini düşündüm, bu düşünce beni ön kapıdan dışarı koşturdu ve evine doğru acele ettim. Güneş batmıştı ve evinin önüne geldiğimde hiçbir ışık yanmıyordu ve arabası da garaj yolunda değildi. "Ne oluyor lan?" Kendi kendime düşünüyorum. Toplamak

telefonu kaldırıp onu tekrar arıyorum, sesli mesajının açıldığını duyuyorum.
"Güzelim," diyorum usulca, "beni aramalısın."

BÖLÜM 16

Presley

"Beni yarın ara," diyor annem bana sarılıp vedalaşırken. "Ve bazı şeyler hakkında konuşabiliriz." Ellerini kollarıma koyup bana gülümsüyor.

Clarabella'ya bakıyorum, o da dudaklarını büküyor. "Anne, konuşacak bir şey yok. Ben evlenmiyorum." Son üç saattir ona aynı şeyi söylüyordum. Ona evlenmeyeceğimi söylediğim anda ellerini havaya kaldırdı ve sandalyede **b a y ı l a c a k m ı ş** gibi yaptı. Ama sonra hemen ayağa kalktı ve kendi kendine konuşarak bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Kız kardeşlerim ve ben sözünü kesmeye çalıştık ama tek duyduğumuz "Neden ben? Neden bir kişi için bu kadar kolay olmuyor?" Onunla konuşmaya çalıştığımızda bize ters ters bakıyordu.

"Presley, tatlım." Yumuşak sesini kullanmaya çalışıyor ama çılgılık atmasına bir saniye kaldığını anlayabiliyorum. "Bebeği düşün." Gözleri karnımda ge z i n i y o r .

Gülüyorum. "Bebeği düşünüyorum." Elimi karnıma götürüyorum. "Onu seven iki ebeveyn tarafından büyütülecek. Sonra da sana sahip olacaklar."

"Ama," diyor ve hemen konuşmayı kesiyor.

"Anne," diyor Clarabella. "Neden sana bir torun vermesini bir kazanç olarak kabul etmiyoruz?" Clarabella'ya bir elimi kaldırarak anneme onu dinlemesini söylüyorum. "Yani, daha geçen ay bir ev dolusu kedisi olan yalnız bir kurttu."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir ev dolusu kediyle birlikte değildim," diye savunuyorum sinirlenerek. "Bir çift vardı." Cebimdeki telefonun titrediğini hissedince konuşmayı kesiyorum ama çıkarırsam annem Bennett olup olmadığını öğrenmek isteyecek ve muhtemelen de öyle. Sonra da onun gelmesini isteyecek ve zaten bugün yeterince çılgınca geçti. "Şimdi, yavrusu olan yalnız bir kurt olacağım."

"Neden biriniz sadece..." Annem ellerini havaya kaldırıyor ve işte hepimizin tanıdığı ve sevdiği kadın. "İşleri kolay yoldan mı yapıyorsun?"

"Evlilik dışı bir ocuk sahibi oluyor." Shelby n kapıdan çıktığında konuşmaya kendi fikrini de katıyor. "Eğer bu kolay diye bağırmıyorsa, ne bağırır bilmiyorum."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Keşke şimdiye kadar yattığım tek erkeğin o olduğunu bilselerdi. "Ana Cadde'de göğsümde bir A harfiyle dolaşacağım," diyerek omzumun üzerinden n merdivenlerden iniyorum. Bu düşünce bile annemin nefesini kesiyor.

"Aptal," diyor Clarabella. "A, zina anlamına geliyor." Gülüyor. "Bunu özgeçmişinden silebiliriz."

"Daha erken," diye cevap veriyor Shelby, annemi öpüyor ve bizi merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

"Hanginiz hamile bayanı eve bırakacak?" Kız kardeşlerime soruyorum. "Ben götüreceğim," diye gönüllü oluyor Clarabella. "Luke'u almaya giderken yolumun üzerinde."

"Mükemmel," diyorum ve Clarabella'nın arabasına doğru yürüyorum. Kapının kilidini açtı ve ben de hemen telefonumu alıp arabaya bindim. Aşağıya baktığımda Bennett'ten gelen birkaç cevapsız arama ve birkaç mesaj olduğunu görüyorum. Benim için bir sürprizi olduğunu görünce gülümsüyorum ve Clarabella arabaya bindiğinde neredeyse beni Bennett'in evine bırakmasını söyleyeceğim.

"İyi misin?" Clarabella annemin evinden uzaklaştığında soruyor.

"Yani, kimse lmedi." Bundan bir şaka çıkarmaya çalışıyorum. "Ve ben atmadım yukarı."

"Bir a r a "-Clarabella gülüyor-"Annemin kafası gidiyor sandım patlayacak."

"Bu herkes için çok kolay olurdu." Pencereden dışarı bakıyorum. "Sence Bennett'i köşeye sıkıştırıp ona yüzük takmasını söylemesi ne kadar sürer?"

Clarabella gülüyor. "En fazla iki gün." Haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Ve eğer stni ieceksen ineği satın almak istiyorsun lafını kullanacak."

Başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum. "Oh, bunu kesinlikle kullanacak." Karnıma keskin bir ağrı saplandığında konuşmayı kesiyorum ve bağırıyorum.

"Ne oluyor lan?" Clarabella soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Az önce oldu," diye söze başlıyorum ki karnıma bir ağrı daha saplanıyor. "Keskin bir ağrı," diyorum, şimdi nefes nefese.

"Belki de kaka yapman gerekiyordur," diyor arabayı garaj yoluna çektiğinde. Hissettiğimde arabadan inip aceleyle merdivenleri çıkıyorum.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır." Her şeyi yere atıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden aşağı bakıyorum ve iç çamaşırmındaki kanı görüyorum. "Aman Tanrım," diyorum otururken. "Panik yapma," diyorum kendime, başımı kaldırıp Clarabella'nın orada durduğunu görüyorum. Yüzü bir hayalet gibi bembeyazdı. "Lekelenme normaldir." Ona mı söylüyorum yoksa kendimi mi ikna ediyorum bilmiyorum. Kendimi sildim ve bu lekelenme değildi. Parlak kırmızı kan. "Bu lekelenme değil."

Tüm vücudum kendini kapatıyor ve içimi bir korku kaplıyor. "Hastaneye gitmeliyiz." Tek yapabildiğim Clarabella'ya bakmak oluyor, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. "Hadi," diye yumuşak bir sesle beni klozetten kaldırıyor ve eteğim bacaklarımın üzerine düşen külotumu yukarı çekiyor. "Hadi gidelim." Beni koridorda yürütürken koluma giriyor, sadece ön kapıda çantamı ve telefonumu almak için duruyor.

Arabaya nasıl ulaştığımı bile bilmiyorum. İçimdeki her şey durdu. Bedenim dışarıdan bakıyormuş gibi hissediyor. Arabaya bindi ve ben ona baktım. "Kimseye söyleme," diyorum usulca, o başını sallayıp geri geri garaj yolundan çıkarken. Kalbim boğazıma kadar yükseliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, araba sürerken ona bakmaya dayanabileceğimden emin değilim. Bebeği avuçlarımda tutarken elim sürekli karnımın üzerinde duruyor. Kendi kendime tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey "*Bu gerçek değil*" oluyor. Araba durduğunda gözlerimi açıyorum ve hastanenin acil servisinin otoparkında olduğumuzu görüyorum. "Çantan bende," diyor Clarabella ve tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyor. Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki, eğer bir kelime söylersem, ağzımdan çıkacak tek şey bir hıçkırık olacak.

Kapılar onlara yaklaşır yaklaşmaz kayarak açılıyor ve beyaz odaya giriyoruz. Her yerde kahverengi sandalyeler var ve çoğu boş. "Merhaba," diye selamlıyor Clarabella durduğunda ve ben de cam bölmenin arkasında oturan bir kadınla konuşmasına bakıyorum. "Kız kardeşim on bir haftalık hamile ve karnında keskin bir ağrı var, şimdi de kanaması var."

Camın arkasındaki kadın önce ona sonra da bana baktı. "Sigorta belgelerine ihtiyacım var, lütfen." Gözlerimi ondan ayırıyorum. Sorular soruyor ve Clarabella hepsine cevap veriyor. "Birazdan biri sizi arayacak."

"Ama kanamam var" diyorum, sesim titreyerek ona bakıyorum ve o da bana üzgün bir bakış atıyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Ayağa kalkıyor ve bana endişelendiğini belli etmemeye çalışan Clarabella'ya bakıyorum, ama gözlerindeki korkuyu görebiliyorsunuz.

"Her şey yoluna girecek," diye teselli ediyor, gülümsüyor ve beni sakinleştirmeye çalışıyor. Kahverengi sandalyeye doğru yürümek için dönüyorum ama ismim söylenmeden önce oturacak vaktimiz olmuyor.

Kendimi transa geçmiş gibi hissediyorum, ayaklarım ihtiyaç duydukları için hareket ediyor. Başka bir kahverengi kapıdan geçiyoruz ve bu sefer orada bir hemşire bekliyor. "Presley Baker?" Soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum ve yapabildiğim tek şey başımı sallamak. "Bu taraftan." Dönüyor ve ben de onu takip ediyorum, tüm bu süre boyunca karnımı tuttuğumu fark etmiyorum.

Bizi bir odaya yerleştirdiğinde "Doktor birazdan gelecek" dedi. "Sadece masaya oturun." Öğleden önce oturduğum masayı işaret ediyor. Ama bu farklı. Bununla ilgili her şey farklı. Çok farklı.

"Bennett'i aramamı ister misin?" Clarabella soruyor ve ona bakarken kafamı kaldırıyorum.

"Hayır," diyorum. Masaya otururken kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. Boynumun arkası sinirden yanıyor. Kapı açıldığında beyaz önlüklü bir adam içeri giriyor.

"Presley Baker." Önündeki beyaz kâğıda bakarak adımı söylüyor.

"Evet," diyorum, sesim titreyerek. "O benim."

"Tamam, burada on bir haftalık olduğun ve kanamanın başladığı yazıyor," diyor kağıtta ne yazıyorsa okuyarak.

"Evet," diye onaylıyorum ve Clarabella yanıma geliyor. Karnımı tutan ellerimin üzerine düşene kadar yüzümden akan gözyaşlarını hissetmiyorum bile.

"Sen on bir haftalık mısın?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Yapabileceğimiz pek bir şey yok." Bana baktı. "Eğer bebeği düşürüyorsanız, bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Düşük. Bu kelime gözlerimi kapatmama neden oluyor. "Nasıl?" Clarabella benim için soruyor. "Bu sabah iyiydi." Sanki aklımı okuyabiliyor ve benim sesim oluyor. Şu anda tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp bu kâbustan uyanmak.

Doktor bir şeyler söylüyor ama onun yerine ben sadece gözlerimi kapatıyorum. Tek yapabildiğim, Bennett'i elinde bebeğin resmini tutarken ve hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyi takınırken kafamda canlandırmak. Benden nefret edecek. Bu düşünce

kafama doğru koşuyor. Bebeğe bakmadığım için benden nefret edecek. Eğer bebeğe bir şey olursa, bu benim suçum. Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırıyorum. "Bu öğleden sonra ultrasona girdim." Her ne söylüyorlarsa yarıda kesiyorum. "Ve mükemmeldi."

"Şimdi sizi tekrar kontrol edebiliriz," diyor doktor. "En azından bebeğinizin kalp atışlarının hâlâ devam edip etmediğini görebiliriz." Elini ağzına götürün Clarabella'ya bakıyorum, aynı anda çantamdan telefon alıyor.

"Kapat şunu," diyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. Onunla yüzleşme düşüncesi şu anda benim için katlanılamayacak kadar ağır. Bugün bebeğimizin resmine baktığında, onun hiç bu kadar kocaman gülümsediğini görmemiştim ve şimdi her şey bitmiş olabilir. "Kapat şunu."

BÖLÜM 17

Bennett

"Ne oluyor lan?" Boş odaya doğru tıslıyorum ve telefonumu yanımdaki kanepeye fırlatıyorum. Karanlıkta oturma odamdaki kanepede oturuyorum. Presley'nin annesinin evinden çıktıktan sonra Presley'nin evine doğru yola koyuldum, belki eve dönerken onu kaçırmışımdır diye düşündüm. Ama kapıya yanaşıp zili çalmak için merdivenlerden yukarı çıktığımda tüm ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Kapıdaki şifreyi girdim ve adını söyleyerek içeri girdim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve yatak odasını karanlıkta buldum. Evde ondan hiçbir iz yoktu. Arabaya geri binip ofisine giderken ön kapıyı arkamdan kapattım. *Belki de arabasını almak için oraya gitmiştir*, dedim kendi kendime, kötü düşünceleri uzak tutmaya çalışarak. "Aç, aç, aç." Onu her aradığımda vasiyet ettim ama tek aldığım sesli mesaj oldu.

Otoparka girdiğimde arabasının hâlâ orada olduğunu görünce kalbim sakinleşti. Öğleden sonra biraz izin aldığı için muhtemelen çalışıyordu. Ama sadece bir an içindi. Merdivenlerden ön kapıya doğru koştuğumda kapı kilitliydi. Röntgenci gibi arka tarafa doğru yürüdüm ama içerideki her şeyin kapalı ve karanlık olduğunu gördüm. Belki orada beni bekliyordur umuduyla evime geri döndüm ama eve geldiğimde tek gördüğüm çiçek tarlası gibi kokan bir evdi.

Başımı arkaya yaslayıp iki elimle yüzümü ovuşturuyorum, saniyeler saatler gibi gelirken karnımdaki düğümler gittikçe büyüyor. "Neredesin Presley?" Belki adını söyleyince sihirli bir şekilde ortaya çıkar umuduyla boş odaya soruyorum. Annesiyle birlikteyken telefonlarıma cevap vermemesini anlıyorum ama orada olmadığını biliyorum ve içimden bir ses bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Ya da kafam bana oyun oynuyor olabilir. Her iki durumda da annesini arayacak kadar çaresizleşmek üzereyim ve bu kimse için iyi olmayacak. Travis'i aramayı düşünüyorum ama ne diyeceğim? "Kız kardeşin telefonlarıma cevap vermiyor." Kulağa çok çocukça geliyor.

Yanımdaki telefonu tekrar alıp onu arıyorum, telesekretere düşmeden önce dört kez çalmasını bekliyorum ama bu sefer çalmıyor. Birinin "Alo" dediğini duyar duymaz doğruluyorum ve kalbim yeniden hızlanıyor.

"Presley?" O olmadığını bildiğim halde adını söylüyorum. Muhtemelen telefonunu kaybetmiştir, bu yüzden beni aramıyordur.

"Hayır, ben Clarabella." İçimdeki her şey soğuyor ama bunun için bir nedenim yok. Konuşma şekli çok yumuşak ve sanki duyulmamaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor.

"Hey." Çok endişeli görünmemeye çalışıyorum. "Kusura bakma, sesini tanıyamadım. Presley'i arıyordum." Midemden göğsümün ortasına taşınan ve şimdi boğazımda sıkışan yumruyu yutuyorum. "O orada mı?"

"Evet," diyor ve telefonun ucunda bir hışırtı duyuyorum. "Ama şu anda telefona gelemez."

Tam yüksek sesle ne halt olduğunu söyleyecektim, ama onun yerine geri sarıyorum, ama kafamda planladığım kadar iyi değil. "Tamam," diye çıkışıyorum. "Ne oluyor lan?" Gözlerimi kapatıyorum, ağzımdan çıkanlar için kendimi tekmelemeye hazırım.

"O," diye fısıldıyor usulca ve sonra topuklarının yere vuruş sesini duyuyorum. "Doktorla birlikte." Bu sözleri söylediğinde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bana söyleyeceği her şeye hazır olduğumu düşünüyorsam, yanılmışım. Ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarım hareket etmeye başladı. Kapıdan çıktım ve arabaya bindim. "Neredesin sen?" Aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki, ama hiçbirini iyi değil. Hepsi kötü ve hepsi beni onlardan biri olmadan yaşamaya itiyor ve ben bu düşünceyi aklıma bile getiremiyorum. Sadece bu düşünce bile jiletin etimi kesmesi gibi geliyor.

"Beni öldürecek," diye homurdanıyor Clarabella, sesinin titrediğini duyabiliyorum ve kalbim parçalanıyor. "Ben-"

"Clarabella," diye kestim sözünü. "Ya bana nerede olduğunu söylersin," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "ya da anneni ararım." Bunun belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyorum ama başka seçeneğim yok. "Sonra da geri kalan zamanımı onu bulana kadar bütün hastaneleri arayarak geçiririm."

"Vay canına," diyor Clarabella. "Memorial'dayım." Hastanenin adını söylüyor ve ben veda edip etmediğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim telefonu kapattığım. Oraya koşuyorum ve tüm bu süre boyunca kafam beni aramadığına dair çılgınlıklar atıyor. Neden beni aramadı? Başımı sallıyorum ve daha önce yaşadığım korku şimdi sinire dönüşüyor. Acil durum otoparkına yanaşıyorum ve bulduğum ilk boş yere çekiyorum. Anahtarları ve telefonumu kaptığım gibi girişe koşmadan önce kapıyı kapatıp kapatmadığımı bile bilmiyorum.

Kapıya kadar koşuyorum, kapı salyangoz hızıyla açılırken yanlamasına içeri giriyorum. Her yerde kahverengi sandalyelerin olduğu odaya bakıyorum, Clarabella'yı göremiyorum. Gözlerim beni doğumhaneye yönlendirecek bir işaret olup olmadığını görmek için her yere bakıyor. Presley'i aramak için telefonuma bakıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Odaya doğru birkaç adım daha atıyorum ve cam bir pencerenin arkasında oturan bir kadın gördüğümde yanına gidiyorum. "Affedersiniz," diyorum ve o da bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor. "Presley Baker'ı arıyorum."

"Aileden misiniz?" diye soruyor bilgisayara dönerken. Cevap vermeden önce yutkunuyorum. "Değilim."

"Kişisel ve gizli bilgileri aile üyesi olmayanlara veremeyiz" diyor ve protokole bağlı kaldığını biliyorum ama şu anda tek düşünebildiğim Presley'e ulaşmak.

"Az önce beni buradan aradılar," diye biraz yalan söyledim. "Ben babasıyım."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sanki daha önce burada olmadığım için beni yargılıyormuş gibi hissediyorum ve burada olsaydım muhtemelen ben de aynısını yapardım. "Burada bekle." Masadan kalkıyor ve nereye gittiğini bile bilmediğim bir yere gidiyor. Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Presley'i arıyorum ama bu sefer doğrudan telesekretere düşüyor ve tam o lanet şeyi duvara fırlatacakken adımın söylendiğini duyuyorum.

"Bennett." Kafamı çevirdiğimde Clarabella'nın koridordan çıktığını görüyorum. İyiymiş gibi davranırken yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Presley'nin yanında olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum ama o yalnız.

"Nerede o?" diye soruyorum. Ağzım aniden kuruyor, o kadar kuru ki yutkunamıyorum.

"İzleniyor," diye paylaşıyor ve ben koridora doğru bir adım atıyorum ve durduruluyorum.

"Clarabella." Adını neredeyse tıslayarak söylüyorum. "Ya bana nerede olduğunu söylersin ya da ben onun nerede olduğunu bulmak için hapse girerim. Şu anda aklım başımda değil."

Ellerini kaldırıyor. "Biliyorum," diyor usulca. "Seni ona götüreceğim." Dönüyor ve ben de başka bir şey söylemeden onu takip ediyorum.

Beyaz koridorda yürürken tüm odaları tarayıp onu arıyorum. Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor ama hiçbirine cevap alamıyorum. Clarabella durduğunda bana bakıyor. "Korktuğunu biliyorum ama içeride sakın ol."

Sesimin nasıl çıkacağından emin olmadan ona başımı sallıyorum. Ayrıca neyle karşılaşacağıma da hazırlıklı değilim. Clarabella'nın ardından odaya giriyorum ve Presley'nin hastane yatağında doğrulduğunu görüyorum. Presley bana baktığında "Hey," diyor. Yüzündeki kurumuş gözyaşlarını görebiliyorum. Solgun görünüyor ve eli karnında, her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyorum.

Adımımın ortasında durup ona baktım. Hastane önlüğü bile giymişti. "Daha erken gelirdim," diyorum ona, hâlâ yanına gitmeden. Yapabileceğimden emin değilim.

"Size bir dakika müsaade edeceğim," diyor Clarabella, Presley'e bakıp çıkarken bana hüzünlü bir gülümseme göndererek.

Ağzımdan çıkan ilk şey "Neden beni aramadın?" oluyor. Göğsümdeki baskı, bir kaplan gelip kalbimi sökerken üzerine bir fil oturuyormuş gibi hissettiriyor.

"Önemli bir şey değildi." Gülümsemeye çalışıyor ama hiçbir şey gelmiyor. "Biraz sancım vardı, ben de iyi olduğumdan emin olmak için buraya geldim." Boğazımda düğümlenen midem şimdi ayaklarıma kadar indi.

"Birazcık lekeleniyordun." Ne olduğunu anladığımdan emin değilim. "Kanaman vardı."

"Evet," diye cevap veriyor ve yanağındaki yaşı siliyor. "Ama bebek iyi."

Bilmek için sabırsızlandığım soruyu cevaplıyor. "Doktor gelip beni kontrol etti ve bebeğin kalp atışlarını duyduk." Ellerini karnının üzerine koyuyor. "Birkaç saat boyunca beni izleyecek." Omuz silkiyor, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyor.

"Dediğim gibi, önemli bir şey değildi." "Önemli bir şey değildi," diye tekrarlıyorum, sesim monoton kalıyor.

Korkudan aklını kaçırmış bir halde buraya gelişinin resmi gözlerimin önünden geçiyor. Gözümün önünden geçen diğer resim ise benim burada onunla olamayışım. Bu düşünce neredeyse dayanılamayacak kadar ağır. Başka bir şey konuşmadan önce odadan çıkıp kendimi sakinleştirmeliyim.

"Evet, ikimizin de korkması için bir neden yoktu." Bana bakmaktan kaçınıyor ve karnına bakıyor.

"Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum." Sesim neredeyse kesik kesik çıktığında, bana şok içinde bakarken gözleri benimkilere doğru fırlıyor. Gözleri benimkilere bakıyor ve kimseyi onu sevdiğim kadar sevebileceğimi sanmıyorum. Onun da beni asla benim istediğim gibi sevmeyeceğini biliyorum.

"Bunu birlikte yapıyoruz" diye bana güvence veriyor ama odaklanabildiğim tek şey bunu bensiz atlatmış olması.

"Ama sonra bu oluyor ve sen beni aramıyorsun bile." Gözlerim doluyor. "Bana bir mesaj bile göndermiyorsun." Başımı sallıyorum. "Etrafta dolaştım

Seni arıyordum, endişeliydim. Hiçbir cevabım yoktu. Bunca zamandır burada tüm bunları yaşadığını ve benim hiçbir şeyden haberim olmadığını bilmiyordum."

"Düşünmedim ki..." diyor ve konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. O konuştukça ve bunu önemli bir şeymiş gibi göstermeye çalıştıkça ben daha da sinirleniyorum.

"Tabii düşünmediysen ve umursamadıysan." Acı acı gülüyorum, bu anın korktuğum an olduğunu bilerek. Bir şekilde geleceğini bildiğim ama istemediğim an. Kalbimin göğsümde paramparça olmasına neden olan an. "Bunca zamandır aptalmışım."

BÖLÜM 18

Presley

"Tabii düşünmediysen ve umursamadıysan." Gülüyor ve bunun alaycı bir kahkaha olduğunu anlayabiliyorum. Kalbim göğsümde o kadar sert ve hızlı atıyor ki kusacak mışım gibi hissediyorum. Karnımın üzerindeki elim sinirle çarşafı kavırıyor. "Bunca zamandır aptalmışım."

"Bennett." Gözlerime yaşlar hücum ederken onun adını söylüyorum. Gözlerimi olabildiğince hızlı kırıştırıyorum ama hiçbir şey beni bundan sonra olacıklara hazırlayamıyor. Ağzım o kadar kuruyor ki yutkunmak acı veriyor ve tüm kelimeler boğazımın arkasında takılıp kalıyor, oradaki yumruyu geçemiyor. "Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldanabiliyorum sonunda. "Doktor geldi." Ona gerçeği söylemiyorum. Onu aramak istemediğimi, çünkü bir şey olursa onunla yüzleşmeyeceğimi söylemiyorum. Ona istediğim tek şeyin onun yanımda olması olduğunu söylemiyorum. Clarabella burada benimle olsa bile, istediğim tek şeyin onun gözlerine bakmak olduğunu söylemiyorum.

Başını sallıyor, yenilgisi yüzünden okunuyor. "Seni son on iki yıldır seviyorum." Kelimeler acı çekiyormuş gibi çıkıyor. "Varlığımın her bir zerresiyle seni seviyorum." Alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım artık uyarı vermeden geliyor. Yüzündeki ıstırap ifadesi beni derinden yaralıyor. "Seni seviyorum Presley." Tek bir damla gözyaşı yüzünden aşağı akıyor. "Neden belki, sadece belki, senin de aynı şeyi hissettiğini düşündüm bilmiyorum." Elini ensesine götürüp tutuyor.

"Ama sen biliyordun." Kelimeler ben düşünmeden ağzımdan çıktı. "Asla evlenmeyeceğimi biliyordun." Gözlerimin içine bakıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. "Bu konudaki fikrimi hiç değiştirmedim."

"Evlenip evlenmememiz umurunda değildi. Evlenmek zorunda değildim," diyor. "Tek istediğim sendin. Seni her şekilde elde edebilirdim. İstedğin her şeyi sana verirdim." Eli boynundan düşüyor. "Sadece seni istedim." *Bana sahipsin*, avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. *Ben seninim*. Ama o devam etmeden önce geri dönmek için bir saniyem bile olmadı: "Duygularımla sana daha fazla yük olmayacağım." Tam da ben

Daha kötüsü olamaz sanıyordum ama oldu. "Benimle sıkışıp kalmama izin vermeyeceğim, en azından romantik olarak." Hıçkırarak ağlama ihtiyacı tüm bedenimi sarıyor ve buna karşı koyuyorum. *Senin istediğin de buydu*, diye hatırlatıyorum kendime. "Birlikte bir bebeğimiz olacak ve bu benim ana odağım olacak." Konuşmayı kestiğinde doğruluyorum ve onu sevdiğimi söylemek üzereyken kapı açılıyor.

"Atıştırmalıklarla geldim," diyor Clarabella yüzünde bir gülümsemeyle ve olan biteni fark edince adımının ortasında duruyor. Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Meyve suyum da var." Bennett'e bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil," diyor Bennett. "Bekleme odasında olacağım." Dönüp çıkmadan önce bana doğru bakmıyor bile. Kapının arkasından usulca kapanışını izliyorum, göz kapaklarımda biriken ve şimdi yüzümden aşağı dökülen yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Az önce ne oldu?" Clarabella yatağımın yanına doğru yürüyor, aldığı atıştırmalıkları ve meyve suyunu komodinin üzerine bırakıyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları silerek. "Sadece bebek için endişeleniyorum," diyorum, elimi tekrar karnıma koyuyorum ve çok uzun zaman önce bebeğin iyi olduğunu öğrendiğim zamanı düşünüyorum.

Doktor odaya girip bana yapabileceği bir şey olmadığını söylediğinde, sanki kelimeleri duymamış gibiydim. O anda benim sesim Clarabella'ydı. "Eğer doktor olarak işinizi yapmak istemiyorsanız, o zaman yapacak başka birini gönderebilir misiniz?" Ses tonu onu şaşırtmıştı. "Eğer durum buysa, başka bir hastaneye gidebiliriz." Ona buradan ayrılmayacağımı söylemek istemedim.

Doktor başıyla onu onayladı ve bana döndü. "Yapacağımız ilk şey kalp atışı olup olmadığını kontrol etmek olacak." Ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. "Arkana yaslan ve eğer yapabilirsen eteğini kalçana kadar indir." Benden yapmamı istediği şeyi yaptım. "Eğer düşük sürecindeyseniz, bu konuda yapabileceğimiz bir şey olmadığını söyleyeceğim."

"Şu lanet kelimeyi söylemeyi kesebilir miyiz?" Clarabella tısladı. "Ve orada neler olduğuna bir bak." Karnımı işaret etti ve doktor tabureye o t u r u p ışığa doğru ilerledi ve bana dönmeden önce ışığı kapattı.

Ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama mavi jeli karnıma koyup ü z e r i n e bastırduğında,

Monitöre baktığımda bebeğimin hâlâ orada olduğunu görünce hıçkırarak ağladım. Öğleden sonra olduğu gibi aynı pozisyondaydı. Sağdan sola doğru hareket etti ve sonra bir düğmeye bastı ve dörtmala koşan atların sesini duyabiliyordunuz. "Bu kalp atışı," dedi ve ben ellerimi yüzümün önüne koyup hıçkırarak ağladım.

"Bennett neden senin yanında değil de bekleme odasında?" Clarabella soruyor ve ben de elma suyu şişesini alıyorum. Üstünü çevirip bir yudum alıyorum. Soğuk tatlılık hemen dilime çarpıyor. "Ona ihtiyacın olduğunu söylemen sorun değil."

"Hayır, değil," diye çıkıştım. "Bu iyi değil." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor.

"Presley," diyor usulca. "Ondan bir bebeğin olacak." Elini benimkinin üzerine koydu.

"Ve çocukla istediği kadar ilgilenebilir." Kelimeler ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. "O bunu biliyor."

"Sana ne söyledi?" diye soruyor ve ona baktığımda bir fikri olduğunu anlıyorum.

"Beni sevdiğini." Sonunda kelimeleri söylüyorum ve onu sevdiğimi de eklemiyorum, çünkü ne fark eder ki?

"Yani, bu iyi bir şey, değil mi?" Mantiğın sesi olmaya çalışarak sırtıtıyor. "Onu istediğini itiraf etmende yanlış bir şey yok," diye yumuşak bir şekilde ısrar ediyor. "Onu sevdiğini ve ona ihtiyaç duyduğunu kabul etmen seni daha az kadın yapmayacak. Sorun yok."

"Hayır, değil," diyorum öfkeyle. "Bu iyi değil." Yanağımı istediğimden daha büyük bir güçle siliyorum. Ellerim titriyor. "Bu iyi olmanın tam tersi. Ona asla istediğini veremem."

"Neden olmasın?" Ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çünkü," diye hayıflanıyorum. "Bu işler böyle yürümez."

Gözlerini deviriyor ve bana gülüyor. "Peki nasıl gidiyor?"

"Travis'e bak," diye başlıyorum. "Jennifer'la evlenmesi gerekiyordu, sonra ne oldu?"

"O zaman yapmadı." Omuz silkiyor. "Sonra kafasını kışından çıkardı ve Harlow'la evlendi, tıpkı her zaman yapması gerektiği gibi."

"Shelby'ye bak," diye karşı çıkıyorum ve ona cevap verme şansı bile tanımıyorum. "Joseph'e sırlıslıkla aşıkta ve Joseph onun arkadaşını becerdi."

"Birincisi, o bir dallama, yani bu var." Clarabella parmağını kaldırıyor. "Ve ikincisi, Ace ile evlenmesi gerekiyordu."

"Peki ya sen?" Ona bakıyorum. "Her zaman Luke'la evlenmen mi gerekiyordu?" Şimdi bana ters ters bakıyor. "Her zaman Luke'la evlenmen mi gerekiyordu?"

"Evet," diyor hiç düşünmeden. "Şimdi geriye dönüp bakabiliyorum. Her zaman Luke'la evlenmem gerektiğini yüzde bin biliyordum. Bennett'e bak." Onun adını duymak bile kalbimi acıtıyor. "Son altı aydır evdeydi ve tüm bu süre boyunca senin emrindeydi."

Doktor tekrar içeri girdiğinde öyle olmadığını söylemek üzereydim. "Tamam, Bayan Baker," dedi. "Bakalım ne durumdayız."

"Bennett'i getirmemi ister misin?" Clarabella soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Ne olursa olsun, bebeği ondan asla saklamayacağımı söylemişim. Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Baba bekleme odasında." Bunu ona neden söylediğimi bile bilmiyorum.

"Tuvalete gittin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Tuvalete gitmekten çok korkuyordum. "Eğer yapabilirsen, git ve kanamanın nasıl olduğunu kontrol et." Başımı salladım, döndüm ve yataktan kalktım.

Köşedeki banyoya doğru yürüyorum ve külotumu indirdiğimde kurumuş kan görüyorum. Oturup işediğimde kalbim hızlanmaya başlıyor. İşedikten sonra bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, kendimi silmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Tuvalet kâğıdını kapıyorum. "Temiz olsan iyi olur," diyorum nefesimin altında. "Ayrıca, beni böyle korkuttuğun için dışarı çıktığında çok cezalısin. Ama seni seviyorum." Yere bakıp temiz bir tuvalet kâğıdı parçası görmeden önce söylediğim son şey bu. Pembe bir tonu bile yoktu.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle banyodan çıkıyorum. "Kan yok," diyorum doktora, kapı açılıyor ve Clarabella arkasında Bennett'le içeri giriyor.

"Ne oldu?" Clarabella soruyor ve gözlerim Bennett'e gidiyor, bana bakmasını umuyorum ve bir saniyeliğine bakıyor. İncinmişliği ve acısı o kadar belirgin ki tüm bedenim ağrıyor.

"Kan yok," diyorum, yatağa doğru yürüyorum, her an dizlerimin beni bırakacağından ve yerde yatıyor olacağımdan korkuyorum.

Yatağa geri döndüğümde doktor "Bu iyi haber," diyor. Doktor yatağın başını biraz aşağı indirirken örtüyü belime kadar çekiyorum. Hastane önlüğünü yukarı kaldırıyorum ama özel bölgemi battaniyeyle örtmeye devam ediyorum. "Bakalım ufaklık nasılmış." Yanımda duran Clarabella'ya bakıyorum.

Bennett yatağın ayak ucunda. Ellerini ceplerine sokup önce monitöre sonra da doktora bakarken gözlerim Bennett'ten ayrılmıyor. Tüm bedenim onun için haykırıyor. Yanımdaki çarşafı tutarken ellerim titriyor. Bana bakmasına izin vermesi için evrene yalvarıyorum ama bu gece kimse beni dinlemiyor. Kalp atışının sesi odayı dolduruyor ve gözlerim Bennett'ten ekrana gidiyor. Bebeğimi neredeyse kaybediyor olmanın ağırlığı üzerimden kalkıyor. Ağlarken elimi ağzıma götürüyorum ama bu kez mutluluk gözyaşları döküyorum. Bebeğim iyi olacak, en azından bugün için ve onu her şeyden korumak için elimi tekrar karnıma koyma ihtiyacı duyuyorum. Gözyaşlarım hızla yüzümde yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümsemeye dönüşüyor. Bebek orada takla atıyor gibi görünüyor. Hayretle karnıma bakıyorum, hiçbir şey hissetmiyorum, küçük bir gıdıklanma bile. Bennett'e dönüp bakıyorum, gözleri sadece ekranda. "Çok aktif bir bebeğiniz var." Bennett'in *"Çok hareketli bir bebeğimiz var"* demesini bekliyorum ama demiyor. Doktor makineyi kapatıyor ve karnımı siliyor. "Size birkaç gün ayaklarınızı kullanmamanızı ve dinlenmenizi önereceğim." Işıkları yaktı. Ona önümüzdeki iki hafta boyunca yatakta oturup hiçbir şey yapmama fikrinin tekrar tekrar aklıma geldiğini söylemiyorum. "Doktoruna bir rapor göndereceğim, sen de onu takip edebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Her şey için."

"Dışarıda bekleyeceğim," diyor Bennett, odadan çıkmak için dönüyor ve ona kalması için bağırarak istiyorum, ama bunun yerine, kalbim göğsümde paramparça olurken onun gidişini izliyorum.

BÖLÜM 19

Bennett

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diyorum dönüp odadan çıkmadan önce. Tüm bu süre boyunca bedenim ve aklım bana ona gitmemi söylüyordu. Tüm bu süre boyunca ona bakmamak için gözlerimle savaşmak zorunda kaldım.

Odadan ilk kez çıktığımda koridorda iki adım attım ve durup elimi duvara dayamak zorunda kaldım. Ondan uzaklaşmak hayatım boyunca yaptığım en zor şey olmalı. Bunun sonumuz olabileceğini bile bile ona onu sevdiğimi söylemek. Deliler gibi onu aradıktan ve bebeğimizin kaybolmuş olabileceğini öğrendikten sonra o odada durmak ve onun beni arama zahmetine bile girmemesi çok fazlaydı. Bunu düşünmek için bir saniye ayırmalıyım. Sadece uzaklaşmalı ve düşüncelerimi toplamalıyım. O bekleme odasında, ondan uzaklaştığım için kalbim kırık ama bebeğin iyi olduğunu öğrendiğim için de dolu bir şekilde oturdum.

Orada ne kadar oturduğumu bile bilmiyorum. Sanki sersemlemiş gibiydim. Sanki etrafımdaki dünya bir kasırga gibi tüm gücüyle dönüyordu ama ben tam ortasında oturmuş etrafımdaki yıkımı ve tahribatı izliyordum. Clarabella beni almaya geldiğinde, Presley'nin beni istediğini söyleyeceğini düşündüm. İçimde beni sevdiğine dair küçük bir umut ışığı vardı ama içeri girdiğimde bana doktorun orada olduğunu söyledi. İçimdeki umut mumunun ışığı sönmüştü.

Şimdi yine o sandalyede oturuyorum ve tüm vücudum bir Mack kamyonu tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Önden ve arkadan. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime koyuyorum ve başımı öne eğiyorum. Bu gün nasıl oldu da hayatımın en güzel günlerinden birinden göz açıp kapayıncaya kadar hayatımın en kötü gününe dönüştü? Ayak sesleri duyuyorum ve başımı çevirip bana doğru yürüdüklerini görüyorum. Clarabella ona bir şeyler söylerken Presley başını eğmiş bakıyordu.

Kafasını kaldırdığında, gözlerine bakma hatasını yapıyorum ve bu beni tekrar paramparça ediyor. *Seni istemiyor*, diye bağılıyor kafam ve ayağa kalkmadan önce derin bir nefes veriyorum. "Hey," diyorum Clarabella'ya bakarak, Presley'e bakmaya korkuyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Çok iyiyim," diye yanıtlıyor Clarabella.

"Tamam, ben çıkıyorum." Başparmağımla kapıyı işaret ediyorum. "Olursa bana haber ver-" Konuşmayı kesiyorum. "Sadece, sanırım, beni bilgilendirmeye devam et."

"Tabii ki." Presley'nin sesi o kadar yumuşak çıkıyor ki dikkat etmesem uydurduğumu düşüneceğim. İçimdeki her şey onu eve götürmek ve ona iyi bakıldığından emin olmak istiyor. Onu eve götürüp yatırmak istiyorum. Onu sadece eve götürmek için eve götürmek istiyorum, ama bunun yerine onlara başımı sallıyorum ve hastaneden çıkmak için dönüyorum.

Arabamda oturup dışarı çıkışlarını izliyorum, ikisi de konuşmuyor. Eve sağ salım vardığından emin olmak için onları takip etmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine, evime geri dönüyorum, içeri giriyorum ve çiçeklerin kokusu beni hemen çarpıyor.

"Siktir." Mutfığa girdim ve kocaman siyah bir çöp torbası aldım. Odanın içinde dolaşıp çiçekleri alıp çöpe atıyorum. Ortalığı temizledikten sonra ışıkları kapatıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Elimdeki telefon sanki bir çimento tuğlası gibi, dakikalar geçtikçe daha da ağırlaşıyor.

Ne yaparsam yapayım, zihnimi kapatamıyorum. Duşa girdiğimde tek görebildiğim hastane yatağında oturmuş bana bakıyor olması. Yatakta yastığının üzerinde uzanırken kokusunu alabildiğim tek şey yanımdaki o. Saatlerin yıllar gibi geçmesini izliyorum ve nihayet güneş doğduğunda kalkıp kahve yapmak için aşağı iniyorum. Eve geldiğimden beri milyonuncu kez telefonu açıp bana mesaj atıp atmadığına bakıyorum ama atmamış. "Sanırım hiç haber olmaması iyi haber."

Ofise girdiğimde eşyalarımı masama bırakıyorum ve ortaklardan birini görmek için koridorda yürüyorum. Açık kapıyı tıklatıp kafamı içeri uzattığımda Damian'ı görüyorum. "Merhaba," diyorum ve başını kaldırıp bakıyor. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Lütfen," diyor gözlüğünü çıkarıp önündeki kâğıtların üzerine koyarak. "İçeri buyurun."

"Teşekkür ederim. Eğer vaktiniz varsa, bir tavsiyede bulunmak isterim," dediğimde kaşları birbirine yapıştı.

"Kapıyı kapat," diyor, ben de başımı sallıyorum, kapıyı kapatıyorum ve ona bakan sandalyelerden birine oturmak için yürüyorum.

"Bu çok garip." Damian sandalyesinde arkasına yaslanırken gergin bir şekilde gülüyorum. Damian'ın yüzündeki şaşkınlıktan başının döndüğünü anlayabiliyorum. "Bir avukata ihtiyacım var," diyorum ve kocaman bir nefes alıp veriyorum.

tutuyordum. "Kahretsin, bu düşündüğümde de zormuş," diyorum, göğsüme s a p l a n a n acıyla.

"Her seferinde bir adım at," diyor ve sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dolaşıyor. Gelip yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Diğer ortakları da çağırayım mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bir aile avukatına ihtiyacım var." Sadece bana bakıyor. "Baba olacağım."

"Vay anasını," diyor Damian yüzünde bir gülümsemeyle. "Tebrikler."

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek. "Bu harika bir sürpriz."

"Sen ve annesi...?" diye sormaya başladı ve ben başımı salladım.

"Biz değiliz." Bu üç kelime ağzımdan çıkıyor ve sonra bir yumru oluşuyor. O kadar büyük ki, bir şeylerin ortaya çıkmasını engellemek için koyduğunuz kayalar gibi hissettiriyor. "Haklarımı bilmek istiyorum."

"Gerçekçi olarak ne istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Çocuğumu yarı yarıya büyütebilmek istiyorum." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Tek istediğim bu." Sesim kesiliyor çünkü istediğim tek şey bebeğimi Presley ile birlikte büyütebilmek. Ama bu benim için mümkün değil. "Başka ne isteyeceğimi bilmiyorum."

"Bir sözleşme hazırlasam nasıl olur?" diye önerdi bana. "Ve her şeyi gözden geçirebiliriz."

"Evet," diyorum ona. "Ve eğer sakıncası yoksa, şimdilik bunu gizli tutmak istiyorum." Bana başını salladı, ben de ayağa kalktım. "Sorunuz olursa buralarda olacağım." Kapıya vardığımda, "Bunun üzerinde kendim çalışacağım," dedi ve tek yapabildiğim

ona kafa sallamak. İşimin içinde kaybolmaya çalışıyorum ama bu sadece zamanın yarısında işe yarıyor. Diğer yarısında ise masamdaki sandalyede oturup pencereden dışarı bakıyorum ve onun ne yaptığını merak ediyorum.

Kanepede oturmuş bira içerken bir yandan da beyzbol maçına odaklanmaya çalışıyordum ki kapı çaldı. Ben daha düşünemedim ayaklarım hareket ediyor ve kapıyı açtığım anda gelenin o olacağına dair tüm umutlarım yok o l u y o r . "Selam." Travis elinde bir şişe viskiyle orada duruyor. "Clarabella aradı ve bir içkiye ihtiyacın olabileceğini söyledi." Pfft diye sesleniyorum ve mutfığa doğru yürümek i ç i n geri dönüyorum. İki shot bardağı alıp geri dönüyorum ve Travis'in taburelerden birine oturmasını izliyorum. "Hayır dediğini varsayıyorum."

"Oraya varamadım bile," diyorum ona, şişeyi bana vermesi için elimi uzatarak. "Kanaması başladı." Bu sözleri söylediğimde Travis'in nefesi kesildi. "O iyi. Bebek iyi." O çıldırmadan önce elimi kaldırıyorum. "Ama diyelim ki ilk aradığı ben değildim." Bana bakıyor, ağzı hala açık. "Bu

Neyse o," diyorum omuz silkerek ve onunla göz teması kurma zahmetine girmeden. İki kadeh viski doldurup birini ona uzatıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor ben bir kadeh içtikten sonra hızla kendime bir tane daha doldururken. İkinci shot'ın yakıcılığı ilkinden bile daha kötü.

"Benim yapabileceğim bir şey yok," diye paylaşıyorum. "Eğer yardıma ihtiyacı olursa, her zaman yanında olacağım. Ama şu anda asıl odak noktam bebek ve mümkün olan en medeni şekilde birlikte ebeveynlik yapmak," diyorum ve bir kadeh daha içiyorum.

"Keşke ne diyeceğimi bilseydim," diyor Travis ilk shot'ını atarken.

"Söyleyebileceğin bir şey yok," diyorum ona. "Bunun böyle olduğunu kabul etmek zorundayım.

ve yolumuza devam ederiz." Bir kadeh daha içiyorum ve bu sefer tıslıyorum.

Travis yanımda oturuyor, ikimiz de bir şey söylemiyoruz. "Bana ihtiyacın olursa ara," diyor ayağa kalktığında. "O benim kız kardeşim olsa bile." Bana bakıyor. "Sen benim için bir kardeş gibisin." Başımı yana eğiyorum. "Siktir, bu iğrençti."

Dönüp kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktığında kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Telefonumu elime alıyorum ve Presley ile benim ekran koruyucu resmimizi görmek için düğmeye basıyorum. Parmağım yavaşça yüzünde geziniyor ve her şeyi kapatıp yukarı, yatağıma doğru yürüyorum.

Bir haftanın nasıl geçtiğini bile bilmiyorum. Hangi gün olduğunu bile söyleyemiyorum. Ama Damian'dan kağıtları aldığımnda, telefon görüşmesi yapmam gerektiğini biliyorum. Telefonumu elime alıyorum ve telefon simgesine bastığım süre boyunca ellerim titriyor. Onun adının yanındaki yeşil düğmeye basmadan önce cep telefonunu masamın ortasına koyuyorum. Cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyorum. Şu anda duyabildiğim tek şey kalbimin atışları. Ve sonra onun sesini duyduğumda her şey duruyor. "Merhaba." Kahretsin, bu düşündüğümde daha zor.

"Selam," diye gergin bir şekilde selamlıyorum, neredeyse kekeleyerek. "Benim." "Merhaba," diyor usulca.

"İş gününde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ellerim telefonun etrafında masamın üzerinde duruyor.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin," diye onaylıyor ve tek yapabildiğim başımı eğmek oluyor.

Kendime *engelle* diyorum. Sadece söylemen gerekeni söyle ve sonra yoluna devam et. "Konuşmak için bir zaman ayarlayabileceğimizi umuyordum." Parmağım masaya vuruyor, aynı anda bacağım aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diyor. "Bu gece sana geleyim mi?" *Hayır*, diye bağıyor kafamın sağ tarafı. "Yoksa bana mı gelmek istersin?" *Evet*, diyor beynimin sol tarafı.

"Ofise uğrayabilirsin diye düşünüyordum," diyorum. "Acelesi yok, ne zaman vaktin olursa."

"Otuz dakika içinde orada olabilirim," diye yanıtlıyor. "Bu çok mu erken?"

"Hayır, kulağa harika geliyor," diyorum. "Görüşürüz o zaman." Kırmızı düğmeye basmadan önce onun bir şey söylemesini beklemiyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gömleğimin üzerimde küçüldüğünü hissediyorum. Kendimi zihinsel olarak onun gelişine hazırlıyorum. Ancak hiçbir şey beni Presley'e hazırlayamaz.

Kapının çalındığını duyunca başımı kaldırıyorum ve karşımda duruyor. Beline kadar inen lacivert bir pantolon, aynı renkte bir kemer ve içine sokulmuş beyaz ipek bir gömlek giymişti. "Merhaba." İçeri girerken gülümsüyor ve gülümsemesine rağmen yorgun görünüyor. İçimdeki her şey ona uyuyup uyumadığını sormak istiyor. Ama bunu ona sormayacağımı biliyorum. O kendi kararını verdi ve ben de buna saygı duymak zorundayım.

"Merhaba." Sandalyemden kalktım ve masamın etrafında dolaşım. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler." Sakin kalmaya çalışıyorum ama ellerim terden ıslanmış.

"Elbette," diyor. "Kapıyı kapatayım mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Üstteki dosyayı alıyorum. "Neden konferans odasında oturmuyoruz?" Ona doğru yürürken söylüyorum. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

"İyiym," diyor ve tek yapabildiğim başımla beni takip etmesini işaret ederek onu selamlamak oluyor. Konferans odasına doğru yan yana yürüyoruz, ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Cam kapıyı açarak onun içeri girmesini bekliyorum.

Yirmi kişilik büyük konferans masasına bakarak, "Burası çok güzel," diyor. Yanına gidiyorum ve oturması için elimi uzatıyorum. Masanın etrafında yürüyorum ve onun önüne oturuyorum. "Çok resmi." Gülüyor. Elimdeki dosyayı masanın üzerine koyup açıyorum ve bir kopyasını masanın üzerinden ona uzatıyorum. Daha okumadan bana "Bu ne?" diye soruyor. Gözleri aşağıya iniyor ve sonra bana bakıyor. "Velayet sözleşmesi."

BÖLÜM 20

Presley

"Bu çok güzel." Çantamı önümde tutarak konferans salonuna bakıyorum, tüm vücudumun sinirden yavaşça titrediğini hissediyorum. Oturmam için elini uzatıyor ve sandalyelerden birini çekerken gergin bir şekilde gülmekten kendimi alamıyorum. "Çok resmi." Masanın diğer tarafına bakıp onun da kendi sandalyesini çekmesini izliyorum. Arayanın kimliğinde onun adını gördüğümde, yemekte olduğum meyve tabağını kucağıma bıraktım. Onsuz geçirdiğim en uzun günlerdi. Sonra onu görmek, bir bakışıyla bile beni rahatlattı. Önündeki dosyayı açtı ve üzerinde siyah yazılar olan beyaz kâğıtları bana uzattı. "Nedir bu?" diye sordum. Ona soruyorum ve gözlerim önümdeki kâğıda kayıyor. Gözlerim doğrudan iki kelimeye gidiyor. "Velayet sözleşmesi." Gözlerim onunkilere kayıyor, şu anda içimde bir şok var. Bu, benimle konuşmak istediğini düşündüğüm son şeydi. Oturup olanları konuşacağımızı düşünmüştüm. Onu aramadığım için özür dileyebileceğimi düşünmüştüm. Beni kollarına alıp sarılacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine, bu benim en kötü kabusum oldu.

"Velayet anlaşması değil." Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı.

"Bu velayet sözleşmesi değil mi?" Kelimeleri işaret ediyorum. Midem boğazıma kaçıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Ensem karıncalanıyor ve aniden sıcak bastığını hissediyorum. Üzüntüden öfkeye ve nasıl açıklayacağımı bile bilemediğim bir duyguya kapıldım. Kontrolden çıktım.

"Yapmak istediğim şey her şeyi kâğıda dökmek, böylece ne yapacağımıza karar verebiliriz," diyor ve elinin titrediğini görebiliyorum. "Böylece ikimiz de korunmuş oluruz ve ikimiz de hiçbir şeye şaşırmayız."

"Yani..." Önümdeki kâğıdı yere bıraktım. "Biziz, bu yüzden bir şeyler hakkında konuşacağımızı varsayıyordum."

"Yaptığımız şey de bu," diye onaylıyor ve kâğıda bakıyor. "Sadece emin olmak istiyorum ki..."

"Bebeği senden asla ama asla saklamayacağım," diye onu temin ediyorum ve bana baktığında gözlerindeki endişeyi görüyorum. "Bennett, sen bu çocuğun babasısn."

bebek." Ağzım kuruyor ve burnum sızlamaya başlıyor. "Velayeti yarı yarıya paylaşacağız." Bu sözleri söylerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bunun olacağını biliyordum. Hatta kendime bunun böyle olması gerektiğini bile söyledim. Ama sonra bunları gerçekten yüksek sesle söylemek başka bir şeydi. Çocuğumuza zaten o kadar aşkıttım ki bunu açıklayamıyordum, bu yüzden onunla her gün birlikte olamayacağım düşüncesi beklediğimden çok daha zordu.

"Bu yüzden bence her şeyi yazılı hale getirmeliyiz ki her şey ortada olsun." Parmağı masaya vurmaya başlıyor ve gergin olduğunu anlıyorum.

"Elbette," diyorum, tekrar elimdeki kâğıtlara bakarak.

"Elimdeki noktaları gözden geçirebiliriz," diyor ve gözlerim yukarı fırlayıp onun kendi kâğıtlarına baktığını görüyor. Hastane odasından çıktığımda beni eve bırakmasını bekliyordum ama beni Clarabella'yla bıraktı. Yolda ona seslenmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. "Her doktor randevusunda orada olmak isterim."

"Elbette." Olmasını istediğimden daha sert çıktı. "Her halükarda orada olacağını varsayıyorum." Sesim yumuşuyor.

"Bebekle ilgili tüm tıbbi faturalarla ben ilgileneceğim," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," dedim. "Eğer herhangi bir tıbbi fatura çıkarsa, yarı yarıya bölüşürüz."

Eğilip masanın ortasındaki sepetten bir kalem alıyor ve kâğıdına notlar alıyor. "Tamam, bunu değiştireceğim." Bana baktığını görebiliyorum ve ona bakma ihtiyacını görmezden geliyorum. "Emzirecek misin yoksa biberonla mı besleyeceksin, karar verdin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hiç düşünmedim." Ona bakıyorum ve bu odada onunla birlikte olmak benim için neredeyse çok fazla. "Emzireceğimi varsayıyorum." Ona göğsümü de alıp almayacağını sormak istiyorum ama sormuyorum.

"Eğer emzirmeye karar verirsen, sütünün bir kısmını evimde içebilmem için pompalamaya açık mısın?" Bana bakıyor ve bu noktada ona sadece başımı sallıyorum. "Harika," diyor bana gülümseyerek, ama ben sadece yere bakıyorum.

Başka ne konuşulduğunu bile bilmiyorum çünkü bu noktada kafam her şeyi kapatmış durumda. Sonunda masadan uzaklaşıyorum. "Taslağı hazırla." Çantamı kapıyorum ve kâğıdı içine koyuyorum. "Sonra da avukatıma inceleteceğim." Ona başımı sallıyorum, başka bir şey söylemiyorum çünkü ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimelerin hiç de iyi olmayacağına dair bir his var içimde.

"Seni geçireyim," diyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim." Başka bir şey söylenmesine fırsat vermeden odadan çıkmak için dönüyorum. Omuzlarımda beni aşağı iten binlerce kilo varmış gibi hissetmeme rağmen başım dik bir şekilde koridorda yürüyorum. Arabaya bindiğimde bile her zaman kendimi toparlıyorum. Kimseyi aramıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece hissizleşiyorum ve eve döndüğümde yanımda kimse olmadığı için mutlu oluyorum.

Hastaneden eve döndüğümde evimi zifiri karanlık bulmayı bekliyordum ama onun yerine Shelby verandanın merdivenlerinde oturmuş bizi bekliyordu. Pek bir şey söylemedi; ikisi de söylemedi. Sadece iyi olduğumdan emin olmak istediler. İkisi de geceyi geçirdiler ve ertesini gün kalktığımda Bennett'ten bir mesaj görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Kanepemde bir toplantı yaptık ve bana birkaç gün ayağımı uzatmamam gerektiğini söylediklerinde onlara karşı koymadım bile. Tüm işleri evden yapacaktım. Yapamayacağım tek şey potansiyel müşterilerle buluşmak olacaktı. Her gece ierilerinden biri gelip benimle kalacaktı, ama onları kırılmadan konuşabildiğim en kısa sürede arayıp yalnız kalmak istediğimi söyleyeceğim.

Eve giriyorum, çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve doğruca yatak odama gidiyorum. Duşa girdikten hemen sonra soyunuyorum. Kafamın içinde duyabildiğim tek şey onun sesi. Kafamın içinde duyduğum tek şey seni seviyorum sözcükleri. Tekrar ve tekrar, gece ve gündüz, hep orada.

Aynaya bakmak için durduğumda, yeni oluşmaya başlayan küçük yumruyu görüyorum. Hamile olduğumu bilmeseydim, fazla yediğimi düşünürdüm. Elimi karnıma koyuyorum, bu artık her zaman yaptığım bir şey. Duşa giriyorum ve yüzümü arkaya yaslayıp suyun altına giriyorum. Ancak suyun altına girdiğimde ilk hıkırığımı çıkarıyorum. İçimde bir şimşek gibi akıyor. Geri adım atıp ellerimi yüzüme kapatarak ağlamaya başladım. İşte bunca zamandır korktuğum şey buydu. Göğsümdeki bu acı, beni sevdiğini söylediğinden beri var olan, kelimelere dk e m e d i đ i m bir acı. Sürekli bıçak saplanır gibi bir acı demek istiyorum ama bu doğru olmaz. Kalbim her attığında, sanki bir parça daha kopuyormuş gibi hissediyorum.

Duştan çıkıp yüzümü siliyorum ama gözyaşlarım durmuyor. Hiçbir şey durduramıyor ve yatağa sürünerek giriyorum. Başımı yastığa koyup karnımı tutarak ağlıyorum, işte korktuğum şey tam da buydu.

Bunca zamandır kaçtığım şey işte tam burasıydı. Hissetmemek için çok mücadele ettiğim acı, ama işte buradayım, kalbim kırık. Ne yapacağım ya da bunu nasıl düzelteceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Her gün kalkıp yataktan çıkıyorum ama bunu bebek için yapıyorum. Sadece bebeğin buna ihtiyacı olduğunu bildiğim için yemek yiyorum. Bu aşamada bebekle ilgili her şeyi okumak için her gün internete giriyorum. Artık tüm dünyam, tüm hayatım olan bu küçük bebeğin etrafında dönüyor. Sevgiyle dünyaya gelmiş bir bebek. Sonsuza kadar benim ve Bennett'in bir parçası olacak bir bebek. Artık benimle konuşmak istemesinin tek sebebi olan bir bebek.

Oda yavaş yavaş kararıyor ve saatler önce kız kardeşlerime mesaj atıp bu gece gelmemelerini ve iyi olduğumu söylememe rağmen ön kapının açıldığını duyuyorum. "Bebeğim anneciğim," diye sesleniyor Clarabella ve sonra ayaklarının yatak odama giderek yaklaştığını duyuyorum. "Hasta mısın?" diye soruyor kapı aralığından. "Bebek yüzünden mi?"

"Ben iyiyim." Başımı kaldırmaya zahmet etmiyorum ama yüzümü saklamaya da zahmet etmiyorum.

Yanımdaki yatağa oturdu. "Sorun nedir?"

Her şeyi neredeyse yüksek sesle söylüyorum. Bir erkeği sevdiğim ve ona söyleyemediğim gerçeğini. Beni terk edeceği düşüncesiyle ona söylemekten korktuğum gerçeğini. Onu terk etmem gerektiğini söylememe rağmen, bunu yapmanın ruhumu öldürdüğü gerçeği. Ama bunun yerine yalan söylüyorum ve kendime bunun böyle olması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum ve bunu söylerken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. "İyi olacağım," diye fısıldıyorum, yarının daha iyi bir gün olmasını umarak.

BÖLÜM 21

Bennett

Ofisimden çıkarken Andrew'a "Bir saate kadar dönerim," diyorum. Kapıya doğru yürürken telefon elimde çalmaya başlıyor. Dört kez çaldıktan sonra kim olduğuna bile bakmadan "Alo," diyorum.

"Sanırım hayattasın," diye şaka yapıyor Travis, ben kıkırdarken, ofisin ön kapısını iterek açıyor ve güneş ışığına çıkıyorum. Güneş üzerimi yakıp kavururken sıcaklık hemen yüzüme vuruyor ve takım elbise ceketimi silkmeme neden oluyor.

Arabanın kapısını açıp binerken ve hemen çalıştırırken "Hayattayım," diye onu temin ediyorum. Takım elbise ceketimi yolcu koltuğuna atıyorum, Bluetooth hemen bağlanıyor, ben de telefonumu bardak tutucusuna koyuyorum.

"İki hafta oldu," diyor ve ben başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Tam olarak on altı gün oldu, ama kim sayıyor ki? Neredeyse şöyle diyecektim. "Biliyorum. İş yoğunluğundan bunaldım" diye hayıflanıyorum. Tüm bunların tek kurtarıcı yanı hayatımın en büyük birleşmesinin ortasında olmam. En büyük teknoloji şirketlerinden ikisi birleşiyor ve bize geldiklerinden beri herkes elini taşın altına koymuş durumda. Bu hayatta bir kez olacak bir anlaşma ve ofiste sekiz saatten fazla zaman geçirmeme ve eve yorgun argın dönmeme rağmen evime girmekten nefret ediyordum. Yatak odası dışında hiçbir yere gitmedim. En fazla beş saat, bazen daha az uyuyorum ve dönüp durmam bittiğinde kalkıp ofise gidiyorum.

"Tahmin etmiştim," diye homurdandı. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama Charlotte için bir doğum günü partisi veriyoruz ve Harlow eğer gelmezsen babasını silahıyla seni almaya göndereceğini söyledi."

Bu resme gülmekten kendimi alamıyorum. "Vurmak istediği kişi ben değilim." Şaka yapıyorum ama doğum günü partisine gitme düşüncesi midemi yakıyor.

"Hey," diye tersledi. "Her geçen gün benden biraz daha hoşlanmaya başlıyor." Kıkırdıyor.

"Kendine sürekli bunu mu söylüyorsun?" Bir bahane bulmaya çalışarak d i r e k s i y o n a sinirli bir şekilde vuruyorum.

"Konuyu değiştirmeye çalıştığını söyleme şeklin bu mu?" diye bana geri döndü. Konuyu saptırmaya çalıştığını anlayacağını bilmeliydim.

"Ben de kendimi çok bilgili sanıyordum." Gülüyorum. "Bir belki alır mısın?" Sonunda söyledim.

"Başka seçeneğim var mı?" Kıkırdıyor.

"Neden önce Presley'e sorup nasıl hissettiğini öğrenmiyorsun? İsteyeceğim son şey onun rahatsız olması." Onun adını söylerken bile gözlerimi kapatıyorum. Göğsümdeki sızı neredeyse onu sevdiğimi söylediğim andaki kadar güçlü, ki Google'a ve *Kırk Bir Kalp Nasıl İyileştirilir* makalesine göre bununla yaşamayı çoktan öğrenmiş olmalıyım. Ayrıca hala birinci adımda olduğumu, yani yas tutmak için zaman ayırdığımı da belirtmeliyim.

Travis, "Sen çok iyi bir adamsın Bennett," diyor.

"En azından birimizin böyle düşünmesine sevindim," diyorum ve arabayı park yerinden çekiyorum. Otuz dakikadan kısa bir süre içinde onu göreceğimi bildiğim için midem düğüm düğüm oluyor. "Bana haber ver."

"Yapacağım," diyor. "Seni sonra ararım." Bağlantıyı kesiyor.

Doktorun muayenehanesine doğru ilerliyorum, tüm bu süre boyunca ona içecek ya da yiyecek bir şeyler getirsem mi diye düşünüyorum. Bunu yapmamaya karar veriyorum çünkü haddimi aştığımı düşünmesini istemiyorum. Otoparka girdiğimde etrafta arabasını arıyorum ama göremiyorum. Onu arabamda beklemeyi düşünüyorum, ama sonra bunun beni onu süzüyormuşum gibi gösterebileceğini düşünüyorum. Arabadan inip telefonu ön cebime koyarken beyaz düğmeli gömleğimin kollarını sıvıyorum.

Doktorun muayenehanesine girdiğimde elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve orada oturup dergi okuyan bir kişi olduğunu görüyorum. Resepsiyon görevlisi masasından başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Saatime bakıp on dakika erken geldiğimi görünce, "Presley Baker'la burada buluşacağım," diye açıklıyorum.

"Henüz gelmedi." Bana gülümsüyor. "İsterseniz oturun ve onu bekleyin."

"Teşekkür ederim," diyorum başımla onu onaylayarak. Bekleme odasındaki sandalyelerden birine doğru yürüyüp cebimden telefonu çıkardım ve oturdum. Sol ayak bileğimi sağ dizimin üzerine koyup mesajımda onun adını arıyorum.

Ona en son Cumartesi günü mesaj attım ve sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek içindi. Birkaç saat sonra cevap verdi ve bana iyi olduğunu söyledi. Hepsi bu kadardı. Neyse ki ofisteydim ve etrafımda insanlar vardı, bu yüzden üzerinde duramadım, ama ona her gün mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Tüm bunların en kötü yanı, onun aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olmasıydı. Ona mesaj atıyorum, mesajı yazarken ellerim terliyor.

Ben: Buradayım.

Derin bir nefes veriyorum ve telefon elimde titriyor ve görüyorum ki Onu.

Muhteşem: Yola çıkıyorum!

Telefonumdan Instagram'ı açıyorum, elimdeki yiyecekleri karıştırırken Midem gergin bir şekilde hareket etmeye başladı. Vücudum onun için alarmda. Kapı açılıyor, başımı kaldırıyorum ve onu gördüğümde içimdeki her şey rahat bir nefes alıyor. Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve odanın içinde bana bakıyor. Ona sıkıca gülümsüyorum, sikim sanki en iyi arkadaşıyla yeniden bir araya gelecekmış gibi harekete geçti bile. Elini kaldırıp bana el sallıyor ve resepsiyon görevlisine doğru yürüyor. Siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gevşek, giydiği kısa, fırırlı kollu, açık pembe tek parça elbisesi etrafında dalgalanıyor ve neredeyse dizlerine kadar uzanıyor. Belindeki kuşak yandan bağlanmış ve bir bileğine altın bir saat, diğerine de altın bilezikler takmış. Gözlerim yüksek topuklu ayakkabılarına takılıyor ve tek düşünebildiğim şey muhteşem olduğu.

Resepsiyonistle konuşuyor ve ben nefesimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Son iki gündür bu anı beklemediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Planım ona karşı soğukkanlı olmaktı. Sakin ve soğukkanlı davranmak. Bu arada, içim çıldırmış ve telaşlanmıştı. Arkasını dönüp bana doğru geldi ve mavi gözlerinin her zamankinden daha koyu olduğunu gördüm. Ayağa kalkıyorum ve tam eğilip yanağından öpecekken kendimi durduruyorum. "Merhaba," diye selam veriyorum ve tekrar oturmadan önce onun oturmasını bekliyorum.

"Merhaba," diyor çantasını kucağına koyup bacak bacak üstüne atarak. "Mesaj attığında geldin mi, yoksa çok mu bekledin?" Bana bakmak için dönüyor ve ellerinin biraz titrediğini görüyorum. Acaba o da benim kadar gergin mi?

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece mesaj attığımda." Bana başını sallıyor ve bu şimdiye kadar yaptığımız en garip konuşma oluyor. "N a s ı l s ı n ?" I

Neredeyse içimden bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünüp inleyecektim.

"İyiym," diyor ve hemşire onun adını söyleyerek bizi kurtarıyor.

Presley ayağa kalktı, ben de onu doktorun ofisine kadar takip ettim.

Odaya girmemizi beklerken hemşire ona "Nasıl hissediyoruz?" diye soruyor ve bizi takip ediyor.

"İyi," diye onaylıyor Presley. "Biraz yorgunum." Bunu duyduğumda boynum karıncalanıyor. Düzgün uyuyamıyor mu? Hâlâ sabah bulantıları mı var? Doğru düzgün yemek yiyor mu? "Sanırım çoğunlukla evde oturmaktan sıkıldım." Bu benim için yepyeni bir bilgi çünkü onun çalıştığını sanıyordum.

"Bu tamamen normal. Vücudunuz birçok değişiklik geçiriyor" diyor hemşire. "Önlüğü giymek istersen" -muayene masasının üzerindeki hastane önlüğünü işaret ediyor- "Hayati değerlerini ölçmek için geri geleceğim."

Odaya bakıyorum, üstünü değiştirebileceği bir yer olmadığını görüyorum. Köşede üzerinde bilgisayar olan bir masa, bir muayene masası ve bir ultrason makinesi var. "Sen üstünü değiştirirken ben dışarıda bekleyeceğim." Onu çıplak hayal ettiğimde ağzım kuruyor.

"İşim bitince seni ararım," diyor bana bakmadan ve gözlerini çok hızlı kırdığını görüyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve koridora çıkıyorum. Başımı kahverengi kapıya dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendime Presley olduğunu ve ne olursa olsun hâlâ sadece ikimiz olduğumuzu söylemeye çalışıyorum.

"İşim bitti," diyor ve kapıyı açıyorum, muayene masasına atladığını görmek için tam zamanında odaya geri dönüyorum. Elleri titriyor ve ona baktığımda gözleri ağlıyormuş gibi görünüyor. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzereydim ki doktor içeri girdi.

Nerede duracağımdan bile emin olamadan kenara çekiliyorum. Bundan nefret ediyorum. Eskiden her şey hakkında konuşup hiçbir şey konuşmayan bu iki insan haline geldiğimizden ve şimdi birbirimize garip olmadan beş kelime bile edemediğimizden nefret ediyorum.

"İyi günler," diyor doktor, köşedeki masaya doğru yürürken. Bilgisayar açılırken fareyi hareket ettiriyor ve notları okumaya başlıyor. "Gördüğüm kadarıyla kanama nedeniyle acil servise gitmişsiniz?" diye soruyor ve ona başını sallayan Presley'e bakıyor. Bir damla gözyaşını silerken elini gözünün kenarına götürüyor. Elimi cebime sokuyorum, midem düğüm düğüm oluyor. "O zamandan beri nasıl geçti?"

"O zamandan beri iyiym. Kan yok," diye cevaplıyor doktoru.

"Kanasının bir nedeni var mı?" Doktora soruyorum, o da üzgün bir şekilde gülümseyip omuzlarını silkiyor.

"Birçok nedenden kaynaklanabilir ya da hiçbir neden olmayabilir," diyor ve dönüp tabloya bakıyor. "İyi haber durmuş olması ve kalp atışını duyduklarını görüyorum." Doktor kalp atışından söz ettiğinde Presley artık gülümsüyor ve bu tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme. Bu gülümseme beni de gülümsetiyor. "Tamam, bakalım içeride neler oluyor."

Presley masaya uzanıyor, ben de yanına gidiyorum ama onun alanına girmemek için yeterince uzakta duruyorum. Doktorun hastane önlüğünü yukarı kaldırdığını görebiliyorum ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu soğuk olacak," diyor doktor beyaz şişeyi alıp Presley'nin karnına jeli sıkarken.

El aletini alıyor ve Presley'nin karnında gezdiriyor. Ekranın ortasında bebeği görüyorum. "İşte bebek," diyor ve bir eli başının üzerinde, diğer eliyle hastane önlüğünü göğsünün ortasında tutan Presley'e bakarken gülümsemekten **k e n d i m i** alamıyorum. Sadece gülümsemiyor. Çocuğumuzun bir o yana bir bu yana süzülüşünü izlerken gözleri parlıyor.

"Bu hareketlerin hiçbirini hissedemem çok garip," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu genellikle on sekiz ila yirmi hafta arasında olur."

Doktor makinedeki düğmelere basarken söylüyor. Karnının üzerinde bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana hareket ediyor, sonra bir düğmeye basıyor ve şimdi bir şıptı sesi duyuyorsunuz. "Bu güçlü bir kalp atışı. Dakikada yüz kırk iki atım." Daha fazla düğmeye basıyor ve makine bir şeyler çıkarıyor.

"Bu normal bir kalp atışı mı?" Ben soruyorum. "Yoksa çok mu yüksek?"

"Çocuğa bağlı olarak yüz on ile yüz altmış arasında değişiyor," diye cevaplıyor beni.

Asayı Presley'nin üzerinden alır, ışıkları tekrar açmadan önce karnını ve ardından makineyi siler. Presley şimdi oturuyor ve elbisesinin düşmesine izin veriyor. "İşte birkaç resim daha." Onları Presley'e uzatır, Presley de onlara bakar. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diyor doktor, masaya dönüp bir şeyler yazmaya başlıyor.

"Bir sorum var." Sanki okuldaymışım gibi elimi kaldırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

"Evet, hâlâ seks yapabilirsin." Doktor gülüyor ve ben de bu yorum karşısında gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Soru bu değildi ama öğrendiğim iyi oldu." Ona başımı sallıyorum ve dudaklarını büken Presley'e bakıyorum. "İnternette okuduğuma göre

kanama, gebelik yüksek riskli olabilir mi?"

"Gördüğüm kadarıyla öyle olduğunu sanmıyorum," diyor doktor. "Ama bunu söylemek için henüz çok erken. Benim tavsiyem vücudunuzu dinlemeniz." Dönüp Presley'e bakıyor. "Eğer vücudun yorgun olduğunu söylüyorsa, otur ve dinlen. Eğer tüm enerjin yerindeyse ve yürüyüş yapmak istiyorsan, o zaman yap."

Presley elini karnına koyarak, "Bildiğim iyi oldu," diyor. "Hastaneden çıktığımdan beri ayaklarımı kullanmıyorum, haftada sadece iki kez işe gidiyorum ama çoğunlukla oturuyorum."

"Yapmanız gereken her şeyi yapıyorsunuz." Doktor ayağa kalkar. "Sizi bir ay sonra göreceğim ve herhangi bir sorunuz olursa beni arayabilirsiniz." Odadan çıktı ve ben tekrar Presley'e baktım.

"Sen iyi misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bebeğin bu kadar çok hareket etmesi ve benim hiçbir şey hissetmemem hâlâ çılgınca." Gülüyor. "Elimi karnıma koysam bile bir kıpırtı bile hissetmiyorum." Muayene masasından iniyor. "Al bakalım." Fotoğrafları bana uzatıyor. Parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve kolumun her tarafı karıncalanıyor. Onun da benim kadar etkilenip etkilenmediğini görmek için ona bakıyorum. Ama o da aynı hızla arkasını dönüyor. "Ben üstümü değiştirirken onlara bakabilirsin."

BÖLÜM 22

Presley

"Buyurun," diyorum, muayene masasından kalkıp ultrason fotoğraflarını ona uzatırken. Parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki vücudumda bir elektrik şoku oluşuyor. Elimi hızla çekiyorum ve gözlerimde oluşan yaşları görmemesi için dönüyorum. "Ben üzerimi değiştirirken onlara bakabilirsin," diyorum usulca, kancaya astığım elbiseme bakarak.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diyor ve sandalyeye doğru yürüyüp oturmadan önce kapının sesinin arkasından kapanmasını bekliyorum. Nefesim artık kesik kesik geliyor.

Yirmiye kadar sayarken tekrar tekrar "Siktir, siktir, siktir," diyorum ve bu işe yaramadığında elliye kadar sayıyorum. Bu ofise girdiğimden ve onu gördüğümünden beri tüm vücudum alarmda. Onu görmeyeli iki haftadan fazla oldu ve bunun beni geçen seferki kadar rahatsız etmeyeceğinden emindim ama yanılmışım. Acı aslında öncekinden bile daha kötüydü, ki bunun insani olarak mümkün olduğunu düşünmemiştim. Nasıl eskisinden daha fazla acı çekebilirsin ki? Öyle günler oluyordu ki sanki biri beni dövmüş gibi hissediyordum. Vücudumdaki her bir kemik ağrıyordu. Attığım her adım bana daha da ağır geliyordu. Beni ayakta tutan tek şey bebeğimdi. Hayatımın tek neşesiydi. Saatlerce internette bu dönemde neler olduğunu araştırıyordum.

Ayağa kalkıyorum ve sadece onun için giydiğim elbiseme doğru ilerliyorum. Elbiseyi indirip başıma geçirirken ellerim titriyor. Kuşağı belime bağlıyorum, çıkmaya başlayan küçük karnım pantolonumu iliklememi zorlaştırıyor, bu yüzden sık sık elbise giyiyorum. Elimi karnımın üzerine koyarken gülümsüyorum. Gözümden akan tek damla yaş silerken "Seni çok seviyor," demekten kendimi alamıyorum. Onu her özlediğimde bebeğime onu ne kadar çok sevdiğini söylüyorum. Bu da şu anda saatte yaklaşık on kez oluyor. Bir huzursuzluk gecesinde, hissettiğim kalp ağrısının bebeğin kalbini kıracağını düşündüm ve beş saat boyunca bunun gerçekten olup olamayacağını araştırdım.

Aynada kendime bakma zahmetine bile girmeden çantamı kapıyorum. Eğer bir şey olursa, suçu hormonlara atarım. Son iki haftadır bu bahaneyi kullanıyorum ve eminim kız kardeşlerim beni bu konuda suçlamaya hazırdır. Kapıyı açtığımda onu duvara yaslanmış, elindeki resimlere bakarken beni beklerken görünce şaşırıyorum. "Oh," diyorum. "Burada olacağını düşünmemiştim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Başka nerede olabilirim ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verip dışarı çıkıyorum. "Bekleme odasında olacağını sanıyordum," diye mırıldanıyorum. Durup başka bir randevu alıyorum, o da telefonunu çıkarıp takvimine işliyor. Resepsiyonistten bir makas alıyor ve resmini kesip bana uzatıyor.

"Sanırım her ay için bir çerçeve alacağım," diyor dışarı çıkarken ve ben gülümseyip ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Çok fazla değil, değil mi?"

Arabalarımıza yaklaştıkça yürüyüşümüz yavaşlarken ona "Yatak odasının duvarında ultrason montajına başladım bile," diye itiraf ediyorum. "Bu benim," diyorum arabayı göstererek.

"Ah, evet," diye cevap veriyor ve bir şey söylemek ister gibi bakıyor, ama bunun yerine bana başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Olur," diyorum, yumruyu yutuyorum ve arabama doğru yürüyorum. Arabayla uzaklaşırken arabasına binip binmediğine bakma zahmetine girmiyorum. Eve gitmeyi düşünüyorum, ama bunu yaparsam kanepenin ortasında oturuyor olacağım, bu yüzden onun yerine ofise gidiyorum.

Clarabella'nın arabasının yanına park edip içeri giriyorum. Koridorda yürürken konuştuklarını duyabiliyorum. "Hola," diyorum, kafamı Clarabella'nın ofisine sokarken elimden geldiğince neşeli olmaya çalışıyorum. Shelby'nin koltuğuna uzanmış, elini başına koymuş olduğunu görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Clarabella bana soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Son kontrol ettiğimde" -etrafa bakıyorum- "burada çalışıyorum."

"Senin doktor randevun yok muydu?" Shelby gözlerini açtı ve bana baktı.

"Oradan yeni geldim ve doktor vücudumu dinlemem gerektiğini söyledi." Boş sandalyelerden birine oturdum. "Yani vücudum işe gelmemi söyledi."

"Bennett orada mıydı?" Clarabella sandalyesinde arkasına yaslanırken sorar.

"Şey, babası o, yani evet, oradaydı," diye onaylıyorum, onu düşündüğümde karnımın nasıl dönüp durduğunu görmezden gelerek. Onu gördüğüm an, hareket bile edemedim. İlk günkü halinden daha da yakışıklı görünüyordu.

Son seferinde bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Kolları her zaman olduğu gibi kıvrılmıştı ve gözlerim onlara dikilmiş, bana sarıldığı zamanları düşünmüştüm. *Onu hafife almıştım.*

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi, yoksa hâlâ aptal mısın?" Clarabella bana soruyor ve tek yapabildiğim onu terslemek oluyor.

"Siz ne hakkında konuşuyordunuz?" Konuyu değiştiriyorum ve o da bana kıs kıs gülüyor.

"Müşterilerle ne zaman görüşebileceksin?" Shelby yattığı yerden kalkarken oflayıp pufluyor. "Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum." Gözlerini kapatıyor ve şimdi gülme sırası bende.

"Ne oldu?" Clarabella'ya bakıp soruyorum, o da sadece başını sallayıp gülüyor.

"Bugün üç hafta sonra nişanlanan bir çiftle tanıştım." Shelby iki elini de havaya kaldırdı. "Buzdolabımda o ilişkiden daha eski yiyecekler var." Başını sallıyor. "Her neyse, mekanda dolaşıyorlardı ve adam bugün tam o anda, masaları nasıl yerleştireceklerini seçerken, kıza numarasını sormaya karar verdi."

"Orada olsaydım, ona cevap vermemesini söylerdim," diye mırıldanıyor Clarabella.

Nefes nefese kaldım. "Gerçekten cevap verdi mi?" Dudaklarını kıvrıp başını sallayan Shelby'ye bakarken gözlerim büyüyor.

"Sorun o değildi," diyor Shelby. "Ona güldü ve altı yaşında gibiydi ve yüksek numaraya sahip olanın kendisi olduğunu düşünüyordu."

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti.

"Evet, ama yüzün üzerinde olduğu ortaya çıktı. Görünüşe göre saymayı bırakmış, çünkü yüzden sonra gereksiz!" Shelby paylaşıyor ve Clarabella gülerken benim tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

"Yani evlenmiyorlar mı?" diye sorduğumda Clarabella kahkahalar atarak masasını tokatlamaya başladı.

"Hayır," diyor Shelby. "Sonsuza dek onu seçecek olmasının dünyadaki en romantik şey olduğunu düşünüyordu."

"Lanet olsun," diyorum. "Numaranı asla söylememek bir kural değil mi?" "Luke'a söyledim," diyor Clarabella. "Beşten fazlaydı."

"Yani, Ace biz evlenmeden önce biliyordu," diyor Shelby ve sonra başını yana eğiyor. "Neden? Senin numaran ne?"

"Um," diyorum, onlara yalan söylemeyi düşünüyorum ama muhtemelen beni anlayacaklarını biliyorum.

"Aman Tanrım," diyor Clarabella. "Seni pis köpek."

"Pek sayılmaz," diyorum kendimi hazırlayarak. "Bir." Rakamı söylediğim anda, iğne atsan yere düşmez.

"Yalan söylüyorsun!" Clarabella'nın bana bağırdığı ilk şey bu oluyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Shelby'nin nefesi kesildi. "Tinder'daydın."

"Yani?" Tersliyorum. "Tinder'a giren herkes seks için girmiyor." "Yani, birileriyle çıktın," diyor Clarabella.

"Evet, ama bu onlarla yatmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu." Şimdi kalkıyorum.

"Sen bir aptalsın," diyor Shelby ayağa kalkarak. "Son on iki yılını şu anda çocuk sahibi olduğun bir adamla yatarak geçirdin ve bana ona karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söyleyeceksin?"

"Tabii ki ona karşı bir şeyler hissediyorum," diyorum yutkunarak. *Onu seviyorum, diye* bağıırıyor aklım. "Ama aynı zamanda onun beyaz çitli bir ev ve mutfakta June Cleaver ile birlikte bütün paketi istediğini de biliyorum." Gözlerimde başlayan sızıyı görmezden geliyorum. "Yani neyse o. Şimdi gidip yiyecek bir şeyler bulabilir miyim diye bakacağım."

Dışarı çıkmak için döndüm. "Ya da Bennett'e mesaj atıp seninle dışarıda yemek yemesini isteyebilir ve bunu ona söyleyebilirsin." Shelby cümlesini bitirmeden önce söyleyeceklerinin geri kalanını dinlemiyorum bile.

Her cumartesi saat gibi telefon çalıyor ve onun adını görüyorum. Ve sonraki üç gün boyunca her saniye, kafamı toparlayamıyorum. Sadece üçüncü cumartesi mesaj gelmiyor ve bunun sebebinin ikimizin de Charlotte'un doğum günü partisine gidecek olmamız olduğunu biliyorum.

Kıyafetimi seçmek, makyajımın mükemmel olduğundan emin olmak için çok fazla zaman harcıyorum ve lacivert kolsuz A kesim pamuklu elbiseyi giydiğimde gülümsüyorum. Kendime bugün ailemi göreceğim için gülümsediğimi söylemek istiyorum ama içten içe Bennett'i göreceğim için gülümsediğimi biliyorum. Oturup benimle konuşacağı düşüncesini de görmezden geliyorum.

Harlow'un kardeşi Reed ön kapıdan çıktığında arabamı park edip kamyonundan hediye alıyorum. "Merhaba," diyor ve gülümserken elini kaldırıp bana el sallıyor. "Babam hediye almadı için beni buraya gönderdi ve eğer hediye senden almazsam canıma okuyacağını söyledi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne kadar da centilmensin," diyorum ve yaklaştığında yanağından öpüyorum. "Nasılsın?" Kutuyu benden alırken soruyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Evin içine adımımı atar atmaz kaosu görüyorum. Burada elliden fazla insan olmalı. "Bunu neden mekânda yapmadık?" Beni görünce Travis'e soruyorum.

"Samimi bir ilişki istedik." Gözlerini deviriyor. "Bu arada," diyor ve yere bakıyor, bir konuda gergin olduğunu görebiliyorum. "Sadece Bennett'in geleceğini haber vermek istedim."

Gülüyorum. "Öyle olduğunu varsayıyorum. O senin en iyi arkadaşın."

"Birini de getirebilir," diyor ve tüm vücudum buza dönüyor. Midem ayaklarıma kadar çöküyor ve vücudumun her yerinde karıncalanmalar hissediyorum. Ayrıca hasta olacağımı düşünüyorum. "Ona gelmemesini söyleyebilirim."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve yüzüme şimdiye kadar koyduğum en büyük sahte gülümsemeyi yerleştiriyorum. "Sorun değil." Etrafıma bakıyorum. "Gidip annemi bulabilecek miyim diye bakacağım." Bana bir kez baktı ve gitmeme izin verdi. Orada biraz daha kalsaydım gözyaşlarına boğulabilirdim.

Evden çıkıp arka bahçeye doğru yürüyorum ve aklımdan geçen tek şey buradan siktir olup gitmek. Aşağı bakıyorum ve kimsenin beni durdurmamasını umarak çitin kenarına doğru yürüyorum. Clarabella'ya mesaj atıp kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim.

Görünmeden bahçeden kaçır kaçmaz arabama doğru yürüyorum. Başım eğik ve o ve sevgilisiyle yüz yüze gelmeden önce onu görmüyorum bile.

BÖLÜM 23

Bennett

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Çimlerin üzerinde arka bahçeye doğru yürürken Clarissa yanımdan soruyor.

"Elbette." Ona gülümsüyorum. "Emin olmak için önceden arayıp sordum." Aşağı bakıyorum ve sonra tekrar yukarı bakıyorum ve onun bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Her seferinde olduğu gibi onu gördüğümde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Bana doğru yaklaşırken onu izlediğimi görmüyor. Başını kaldırıp bana bakması birkaç saniye sürüyor ve gözlerinin daha koyu mavi olduğunu görüyorum. Genelde canını sıkan bir şey olduğunda bu renge dönerdi. "Hey." Yeterince yaklaştığımızda elimi kaldırıyorum.

"Merhaba." Hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı.

"Gidiyor muydun?" Elinde çantasıyla ona bakarak soruyorum. "Oh, hayır."

Başını iki yana sallıyor. "Telefonumu arabada unutmuşum."

"Gidip almamı ister misin?" Başparmağımla arabasını işaret ediyorum.

Tekrar başını sallar. "Hayır, sorun değil." Aşağı bakıyor. "Oraya gitmelisin." İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz ve bu çok garip bir hal alıyor. Ondan uzaklaşmak istemiyorum. Birbirimizi göreceğimiz için oturup konuşacağımızı umuyordum.

"Merhaba," diye sözümüzü kesiyor Clarissa ve Presley'e elini uzatıyor. "Ben Clarissa," diyor gülümseyerek.

"Ben Presley," diye cevap veriyor Presley, bir elini uzatıyor ve çantasını tutan elinin parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu görüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Clarissa'nın elini birkaç saniye sıkıyor. "İzin vererseniz, yiyecekleri bitmeden oraya geri dönmek istiyorum."

Bu yorum karşısında kaşlarım birbirine yapıştı çünkü hiçbir partilerinde yiyecek kalmaması mümkün değil. Asla. Presley, Clarissa'nın etrafından dolaşıp arabasına giderken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Onu izlemek için fazladan bir saniye ayırıyorum ve bana kalsa arabasına gidip geri gelmesini beklerdim ama Clarissa, "İçeri girelim mi?" diyor. Ona dönüp bakıyorum.

"Evet." Başımı sallıyorum ve arka bahçeye doğru yürümek için dönüyorum. Kapı açılıp bana partiyi gösterdiği anda ağızım neredeyse yere çarpacak. Her yerde koşuşturan çocuklarla birlikte yaklaşık dört ya da beş zıpzip kurulmuş olmalı. Bahçenin diğer tarafında yan yana kurulmuş bir değil üç barbekü var. Ayrıca Harlow'un büyükanne ve büyükbabasının oturduğunu gördüğüm küçük bir çadır alanı da var. Büyükbabası tam bir kovboy. Onu hiç şapkasız görmemiştim. Düğünlerinde bile takmıştı. Ayrıca sinirlendiğinde bir bakışıyla kıcınızı kırbaçlayacağını bilirsiniz.

"İşte bu bir doğum günü partisi." Clarissa yanımdan gülüyor ve haksız da değil.

"Açıkçası, bu bir 'büyük oyna ya da eve git' durumu." Travis ya da Harlow'u görüp görmediğimi anlamak için gözlerim bahçede dolaşırken kıkırdıyorum. Ayrıca kapıya yakın bir yerde durup gizlice Presley'nin iyi o l d u ğ u n d a n emin olmak için geri gelmesini bekliyorum. Ama Clarissa avluya doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum.

"İşte buradasın," diye yan taraftan bir ses duyuyorum ve Travis'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum," diyor sıkıdığı dişlerinin arasındaki dudaklarıyla.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sadece yanında biri olsun istedin."

Benimle alay ediyor. "Hayır." Başımı sallıyor. "Billy var." Başıyla Harlow'un büyükbabasını işaret ediyor. "Ve eminim Olivia beni vurmalarına izin vermezdi."

"Clarissa," diye takdim ediyorum, ona bakarak. "Bu benim en iyi arkadaşım, Travis."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Clarissa ona.

"İçecek bir şey aldınız mı?" Travis bize soruyor.

"Daha yeni geldik," diyorum ve Presley'nin içeri girip girmediğini anlamak için etrafıma bakıyorum. "Gidip içecek bir şeyler alacağım." Uzaklaşmak için bir bahane uyduruyorum. "Ne içmek istersin?" Clarissa'ya soruyorum.

"Bir su iyi olur," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Ne yaparsan yap." Eğilip fısıldamaya çalışıyorum ama burada bu kadar çok insan varken fısıldamak diye bir şey yok. "Tatlı çayı içme." Travis gülüyor. "O tatlı çay sayesinde Harlow'la yattım-düğün gecesi olacak."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu Clarissa'ya açıklayabilirsin," diyorum gülerek, bahçeden geçip içeri girerken, belki Clarissa'dır diye bakıyorum.

Orada.

İçeri adımımı atar atmaz daha fazla insan görüyorum. Harlow'un büyük bir ailesi olduğunu biliyordum ama hepsinin bir arada olması çok abartılı. Bir sürü insanın arasından zikzak çizerek geçiyorum ve sonunda Harlow'u görüyorum. "Hey, Presley'i gördün mü?" Bir yerde oturup oturmadığını görmek için etrafa bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Tuvalete gitti," diyor bana ve tam başka bir şey söyleyecekken biri adını sesleniyor. "Kahretsin," diyor benden hızla uzaklaşarak.

Banyoya doğru yürüyorum ve kapının kapalı olduğunu görüyorum. Röntgenci gibi banyoda mı kalsam yoksa oturma odasına dönüp kapının açılmasını mı beklesem diye düşünüyorum. Beni burada görünce nefesi kesildi. "Aman Tanrım, ödümü kopardın" diyor ve giydiği elbiseye bayılıyorum. Elbisenin mavisini gözlerini daha da ortaya çıkarıyor.

"Özür dilerim." Ona gülümsedim. "Sadece iyi olup olmadığına bakıyordum." Kalp atışlarımın yankısı şimdi kulaklarımı dolduruyor. Midem boğazıma doğru hareket ediyormuş gibi hissediyorum. "Bugün sana mesaj atmadım." Kafam bana çenemi kapatmam için bağılıyor ama ağzım bugünün kelime kusmak için iyi bir gün olduğuna karar veriyor. "Genelde sana mesaj attığımı biliyorum ama burada olacağımız için yüz yüze sormanın daha iyi olacağını düşündüm." *Ben de oturup konuşmak isteyip istemediğini merak ediyordum,* diye eklemek istiyorum ama istemiyorum.

"Bebek iyi," diyor bana bakarak ve duvarlarının yükseldiğini görebiliyorum. Gözleri bana bir şey söylemiyor ama biraz kırmızı görünüyorlar.

"Tamam, bunu öğrendiğim iyi oldu" diyorum, kolumu beline dolayıp onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi ceplerime sokuyorum, tıpkı son bir aydır hayalini kurduğum gibi. "Ama ben iyi misin diye soracaktım?"

"Ben tamamen iyiyim." Yutkunuyor. "Randevuna geri dönmelisin."

Sözlerinin kafamda iki kez tekrarlanmasına izin verirken ona öylece bakıyorum. "Bu seni ilgilendirmez." Bunu söylerken kalbim kırılıyor çünkü onu ilgilendirmesini istiyorum. Umursamasını istiyorum. "Ama o sadece bir arkadaş." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce dönüp uzaklaşıyorum.

Birkaç şişe su alıp evden çıkıyorum. Clarissa'yı arıyorum ama Harlow'un kuzenleriyle konuştuğunu görüyorum. Kimsenin olmadığı uzak taraftaki sandalyelerden birine doğru yürüyorum ve oturuyorum. Başımı arkaya yaslıyorum ve nefes verirken gözlerimi kapatıyorum. "Ne yapıyorsun, saklanıyorsun?" Travis'in sesini duyuyorum ve bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hayır," diye inkar ediyorum, başımı sallayarak. "Sadece..." Su şişelerini ayaklarımın yanına koyup dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. "Bu sadece lanet..." Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Hepsi boğazımda düğümleniyor. Sonunda ona, "İçim içimi yiyor," diyorum ve şu anda burada olmamış olmayı gerçekten diliyorum. "Her lanet gün Presley'e olan hislerimin zayıflamasını bekliyorum, ama sonra onu görüyorum ve çok daha güçlü oluyor." Göğsümdeki gerginlik nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor usulca ve ben ona bakıyorum. "Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı."

"Vay, vay, vay," diye duyuyorum ve başımı çevirdiğimde Clarabella ve Shelby'nin bize doğru geldiğini görüyorum. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Shelby soruyor.

"Sadece partinin tadını çıkarıyorum." İkisi önümde dururken Travis beni koruyor.

"Söylemek zorundayım." Clarabella bana ters ters baktı. "Bugün bir randevu getirmek cesaret ister."

"Randevu mu?" Tekrar söyledim, kafam karışmıştı. "O benim randevum değil." Başımı sallıyorum. "Okula beraber gittik. Şehir dışından iş arkadaşım. Dün eve, *kocasının* yanına dönmesi gerekiyordu ama bu değişti." İkisine de bakıyorum, ağızları bir karış açık bana bakıyorlar. "Yarın birleşmeyi sonuçlandırıyoruz, o yüzden kaldı ve onu bir otel odasında tek başına bırakmak yerine buraya davet ettim."

"Yani onunla çıkmıyor musun?" Shelby açıklığa kavuşturmak için soruyor ve ben de şaşkın şaşkın ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Eve, kocasının yanına döneceği noktayı kaçırdın mı?" Ona ters ters baktım. "Neden buraya lanet olası bir randevu getireyim ki?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım.

"Şey, bilmiyorum." Clarabella gözlerini deviriyor. "Belki de yapabildiğin içindir," diye homurdanıyor. "Belki de Presley'nin hayatına devam ettiğini görmesini sağlamak için."

"Evet, hayatıma devam ettim," diyorum alaycı bir şekilde. "Bir ayda mı ne, hayatıma devam ettim."

"Ne düşünmemiz gerekiyordu ki?" Shelby çığlık atıyor. "Bir kadınla ortaya çıkıyorsun. Bunun bir randevu olduğunu varsayıyoruz."

"Yani siz, kız kardeşinize neredeyse tüm hayatım boyunca aşık olduktan sonra sadece biriyle çıktığımı değil, onu buraya, ailenizin partisine getireceğimi mi düşünüyorsunuz?" İkisine de ters ters baktım. "Vay be."

"Bunu yapmayacağını bildiğimi kayıtlara geçirmek istiyorum," diye araya giriyor Travis, ben de ona yan gözle bakıyorum.

"Bunu ona asla yapmam," diyorum usulca.

"O sadece..." Shelby yumuşak bir sesle. "Çözmeye çalışıyor."

"Ama öyle mi?" Ayağa kalkarak sordum. "Çünkü iyi görünüyor."

Clarabella, "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," diye açıklayınca sinirleniyorum. "O seni önemsiyor."

"Oh, ne güzel," diyorum ellerimi çırparak. "Beni önemsiyor. Tam da duymak istediğim şey."

Shelby, Clarabella'ya bakarak, "Tamam, belki de kullanmak için doğru kelime bu değildi," diye tısladı.

"Biliyor musunuz? Bunların hiçbiri doğru değil." Elimi kaldırdım. "Bunların hiçbiri doğru değil." Eğildim ve su şişelerini aldım. "Şimdi izin verirsiniz, arkadaşımın yanına dönmem gerekiyor." Kız kardeşlerine bakıyorum. "Benim randevum değil."

İkisi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup gözlerini deviriyor. "Birdenbire komedyen oldu."

"Her neyse," diye hayıflandım ve dönmeden önce uzaklaşmaya başladım. "Ayrıca, biri gidip onun iyi olduğundan emin olabilir mi?"

"Kimi kontrol etmemizi istiyorsun?" Clarabella dudaklarını yuvarlıyor. "Bebeğinin annesini mi yoksa sevgilini mi?"

Travis kıs kıs gülüyor ve benim tek yapabildiğim dönüp uzaklaşırken ona ters ters bakmak oluyor. "Seni seviyoruz!" Clarabella bağırıyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "En azından biriniz biliyor," diyorum, Clarissa'ya doğru ilerliyor ve etrafıma bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Tüm bu süre boyunca tek yapabildiğim kız kardeşinin sesinin kafamın içinde tekrar tekrar çaldığını duymak. *"O seni önemsiyor."*

BÖLÜM 24

Presley

Arka bahçedeki sandalyede oturup, Bennett'in bir randevu getirmesinden rahatsız olduğum için gittiğimi belli etmeden ayrılabilceğim dakikaları sayıyorum.

Bakıyorum ve Harlow'un Clarissa ile sohbet ettiğini görüyorum. Midem yanıyor ve daha sert bir şey olmasını dileyerek su şişesini dudaklarıma götürüyorum. Onunla tanıştırıldığım anda oradan siktir olup gitmek istedim. Beş dakika boyunca arabada oturup kendimi vazgeçirmeye çalıştığımı unutun.

Ben ne yaptım? Kendime siktir et onu, bu benim ailem dedim ve içeri girip banyoya gittim, orada biraz ağladım ve kapıyı açmadan önce yarı iyi görüldüğümünden emin oldum. Onu gördüğümde neredeyse altıma sıçacaktım. Onu siyah kot pantolonu ve kolları görünen pamuklu tişörtüyle orada dururken görmek içimdeki her şeyi aydınlattı. Tek istediğim onun kollarına atlamaktı. Tek istediğim dudaklarının dudaklarımda olmasıydı. Tek istediğim onun benim olmasıydı. Ama o yoluna devam ediyordu.

" sen somurtuyor musun?" Clarabella yanıma geliyor ve yanıma oturuyor.

Onu diğer yanımda oturan Shelby takip ediyor.

"Buna rahatlamak deniyor," diyorum sudan bir yudum alarak. "Ve ayaklarımdan uzak durmak."

Shelby, "Ben buna bakışlar öldürebilseydi diyorum," diyor ve çenesiyle herkese uyum sağlayan Clarissa'yı işaret ediyor. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve çok güzel. Ondan nefret ediyorum.

"Hiçbir şeye bakmıyorum." Başımı çevirip diğer tarafa bakıyorum. "Bunu sen istemiştin," diye hatırlatıyor Shelby bana ve ben bir hata yapıyorum. diğer tarafa bakıyor ve Bennett'in çocuklarla oturduğunu görüyor. Ortada oturuyor, bir yanında Travis, diğer yanında Ace var. Luke da Ace'in y a n ı n a oturuyor. Ace bir şey söylüyor, dördü birden gülüyor ve ben gözümünden kaçan tek damla yaşa engel olamıyorum. "Onun özgür olmasını istedin."

"Evet," diyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Belli ki artık hayatına devam ediyor." Elimi kaldırdım. Adımı söylediğimde Clarissa'nın yüzüne baktım, kim olduğumu bildiğine dair bir titreşim var mıydı diye, ama yoktu.

hiçbir şeydi. Benim kim olduğumdan habersizdi ve kafamda daha fazla soru vardı. Bebekten bahsetmedi mi? Benimle bu kadar uzun süre birlikte olduğundan bahsetmedi mi? Geçmiş gündeme gelmedi mi? Ne kadar zamandır birliktelerdi? O üniversitedeyken mi çıkmışlardı? Daha önce çıktılar mı? Tüm bu sorularla kendimi tam anlamıyla hasta ediyordum ve tek yapmak istediğim eve gidip evimin güvenliğinde olmaktı.

"Çok saçmalıyorsun," diye tersliyor Clarabella. "Bana bunun seni rahatsız etmediğini söylemeye bile çalışamazsın." Ona cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. "Bana onun burada başka bir kadınla olmasının seni rahatsız etmediğini söyleyemezsin."

"Bir gün gerçekten hayatına devam edecek," diyor Shelby ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sonra ne olacak?"

Ona cevap vermek üzereydim ki annemin bize doğru geldiğini gördüm. Yüzündeki gülümseme hiç de dostça değildi. Neredeyse ters ters bakıyor gibiydi. Shelby nihayet annemizi gördüğünde "Siktir," diyor. "Bu gülümseme Clarabella düğünden kaçtığında yüzünde olanla aynı."

"Kaçmadım lan," diye savunuyor Clarabella sıkılmış dişlerinin arasından. "Çabucak ayrıldım."

"Demek buradasınız?" Annem yüzündeki gülümseme kaybolmadan önce etrafımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyor?" Shelby ona cevap veriyor. "Olimpik bir jimnastik sporcusu olmak için antrenman yapıyor." Gözlerini deviriyor. "Belli ki."

"Sen," diyor annem sıkılmış dişlerinin arasından, "git kocanın iyi olduğundan emin ol."

"O iyi," diyor Shelby. "Diğer kocalar ve Presley'nin bebeğinin babasıyla oturuyor." Yemin ederim, annemin kulaklarından buhar çıkabilseydi, şimdi tam zamanı olurdu.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" Annem bir an bana bakıyor, sonra dönüp bize baktığını gördüğü insanlara gülümsüyor.

"Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?" diye soruyorum. Bugün duygusal olarak yıprandığım bir gün oldu. Zihinsel olarak bitkinim ve tüm bunların üstüne oturup ağlamak istiyorum.

"Bu rastgele kadınları etkinliklere getiriyor," diyor gülümseyerek ve sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tanrım, anne," diye inliyor Shelby.

"Hiçbir etkinliğe bir kadın getirmedi," diyor Clarabella ve ben sadece ona bakıyorum. "Bugün hariç, ama..."

"Ama hiçbir şey," diyor annem. "Bu kadınları çocuğunuzun önünde teşhir ettiğinde ne hissedeceksiniz?"

"Çocuğumun şu anda rahmimde olduğunu ve burada olup biten hiçbir şeyin farkında olmadığını düşünürsek." Elimle bir daire çiziyorum. "Şimdilik sorun olmadığını söyleyeceğim."

"Peki ya bir kızla ciddi bir ilişki kurarsa?" diyor annem ve karnım sıkışıyor. "O zaman ne olacak?"

"Anne, onun umurunda değil." Shelby sözlerimi tekrarlıyor ve ben ona **ç ı k ı ş m a k** istiyorum. "Onun istediği bu."

Hayır, değil. Neredeyse çığlık atacaktım ama onun yerine ayağa kalktım. "Anne" -yanağından öpüyorum- "bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim." Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Ama acele etmeyelim. Bu onların ilk randevusu olabilir."

"Belki de değildir," diyor Shelby.

"Ben çıkıyorum," diye cevap veriyorum. "Travis ve Harlow'a benim için veda eder misiniz?"

Clarabella ayağa kalkar. "Ben de sizinle geleceğim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Dikkatleri üzerime çok fazla çekmek istemiyorum."

"Eve gittiğinde beni arayacak mısın?" Shelby ayağa kalkarak soruyor, ben de başımla onaylıyorum.

Anneme sarılmak için döndüm. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler anne." Başımı omzuna koyuyorum. "Ve yarın bana en sevdiğim tavuklu böreği yaptığın için."

"Ohhh, ben de biraz istiyorum," diyor Shelby. "Geliyorum."

"Bugün Pazar," diyor Clarabella. "Bunun benim özel zamanım olduğunu biliyorsunuz."

"Pazar günleri hâlâ çıplak gezdiğine inanamıyorum." Başımı salladım. "Onunla evlisin ve her gece onunla yatıyorsun."

"Romantizmi canlı tutuyor." Omuz silkiyor, ben de gülüyorum, başımı öne eğip evin merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. İçeri giriyorum, çantamı alıp bu durumdan kaçmak için saniyeleri sayıyorum. Evden sessizce çıkıp arabama doğru yürüyorum ve nihayet evden uzaklaşana kadar rahat bir nefes almıyorum.

Arabayı garaj yoluna park edip çantamı alıyorum ve içeri giriyorum. İçeri girer girmez her şeyi yere bıraktım ve

ayakkabılarımı giyip buzdolabına gidiyorum. Bir bardak almak için yürürken elim elma suyunu kapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama hamile olduğumu öğrendiğimden beri içmek istediğim tek şey bu. Ayrıca soğuk ve berrak olmalı, dönüp kanepeye doğru yürümeden önce bardağı neredeyse tepesine kadar dolduruyorum.

Oturup televizyonu açmadan önce bir yudum alıyorum. *Artık hayatım bu*, diye düşünüyorum ayaklarımı altına kıvrırken. Netflix'te gezinirken karnımda küçük bir çarpıntı hissediyorum ve duruyorum. "Bunu hissettim," diyorum boş odaya, kalbim daha da hızlanıyor. Elma suyundan bir yudum daha alıyorum ve tekrar oluyor. Bir çığlık attım. "Aman Tanrım, bebek hareket ediyor ve ben **b u n u** hissediyorum." Ayağa kalkıyorum ve ilk aklıma gelen Bennett'i aramak oluyor ama kendimi durduruyorum.

"Peki ya bir kızla ciddileştiğinde?" Annemin sesi kafamın içinde tekrarlanıyor. *"Sonra ne olacak?"*

Elimi karnıma koyarak tekrar oturuyorum.

"Bunu sen istedin." Shelby'nin sesi şimdi tekrarlanıyor. *"Onun özgür olmasını istedin."*

"Tam bir pisliksin." Clarabella'nın sesi araya girer. *"Bana bunun seni rahatsız etmediğini söylemeye bile çalışamazsın. Onun burada başka bir kadınla olmasının seni rahatsız etmediğini söyleyemezsin."*

Başımı tekrar koltuğa koyuyorum ve bütün geceyi kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Ne zaman kalkıp yukarı çıkacağımı bilmiyorum, ama ertesi sabah merdivenlerden indiğimde benim için tek bir karar kaldığını biliyorum. Telefonuma doğru yürüyorum ve sonra mutfak adasına doğru yürüyorum.

Ben: Bir dakikan olduğunda beni arayabilir misin? Her şey yolunda; sadece sana bir şey sormak istiyorum.

Korkup önümdeki tezgâha koymadan önce gönder tuşuna basıyorum. Gözlerim okuyup okumadığını görmek için onu izliyor. Üç küçük noktanın çıkmasını bekliyorum ama çıkmıyor. Belki de Clarissa'yla birlikte midir? Sadece bu düşünce bile beni fiziksel olarak hasta ediyor ve banyoya koşup kusuyorum.

Soğuk suyu açıp yüzümü yıkadıktan sonra dışarı çıkıyorum. Telefonu kapıp kız kardeşlerime mesaj attım.

Ben: Acil Durum Kodu, her neyse, kıçını annenin evine götür.

Clarabella, kıyafetlerini giy.

Mesajı gönderir göndermez dönüp merdivenlerden yukarı koşuyorum ve başka bir yazlık elbise alıyorum. Bu bebek mavisi, çiçekli, askılı bir üst. Beli lastikli ve ayak bileklerime kadar iniyor. Dişlerimi fırçalarken alt katta telefonumun çaldığını duyabiliyorum. Kahverengi parmak arası terliklerimi giyiyorum ve kalbim hızlanıyor.

Bennett'in bana cevap verip vermediğini merak ederek telefonumu açıyorum ama sadece kız kardeşlerimin aradığını görüyorum.

Clarabella: Çoktan giyindim ve kapıdan çıktım.

Shelby: Ne demek kod her neyse? Renklerin olmasının bir sebebi var.

Clarabella: Annemin evinde buluşmamızı istediğine göre, durum neredeyse vahim olmalı.

Shelby: Bu bir tuzak olmadığı sürece doğru.

Clarabella: Ne için bir pusu?

Ondan bir çocuk yapmamızı isteyebilir.

Clarabella: Yumurtalarını ve yumurtalıklarını çalacaklarını mı düşünüyorsun?

Kız kardeşlerimle bile yapamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Benimle annemlerde buluş. Kimse kimsenin yumurtasını istemiyor. Yardıma ihtiyacım var.

Telefon elimde titreyişirken gönder tuşuna basıp kapıya doğru yürüyorum.

Ölüyor, ölmek zorunda. Hiç yardım istemedi.

Clarabella: Aman Tanrım, belki bir böbreğe ihtiyacı vardır. Ona benimkilerden birini verebilir miyim bilmiyorum. Ya çocuklarımla ihtiyacı olursa?

Shelby: Şimdi bir çocuğun oluyor.

Clarabella: Şu anda değil ama ya ihtiyaçları varsa ve bende yoksa?

Diğer mesajlara cevap verme zahmetine bile girmiyorum; sadece annemin evine gidiyorum. İçeri giriyorum ve onu mutfakta buluyorum. "Erken gelmişsin," diyor tencere için hamur açarken. "Ne oldu?"

"Ben bekleyeceğim..." Kapı açıldığında söylemeye başlıyordum.

"Buradayım," diyor Shelby ve sonra kapı tekrar açılıyor.

"Tüm organlarımla buradayım," diyor Clarabella. "Ve paylaşıyorum." İkisi de mutfığa doğru yürür. "Anne, beni paylaşmaya zorlayamazsın."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diyor annem şaşkınlıkla. "Neden hepiniz buradasınız?"

"Onlara gelmelerini ben söyledim," diye açıklıyorum ve şimdi mutfığı adımlamaya başlarken bile yerimde duramıyorum. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Ellerimi sallıyorum, sinirlerim onları titretiyor.

"Böbreğe ihtiyacı var." Shelby eğilir ve Clarabella'ya fısıldar. "Böbreğe ihtiyacım yok!" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum. "Sanırım ben Bennett ile aşk!" Bağırıldım ve tüm oda sessizliğe gömüldü. Nefes aldıklarını bile sanmıyorum. Önce bana bakan kız kardeşlerime, sonra da gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakan anneme bakıyorum. Ben o kadar

Elimi karnıma götürdüğümde yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Hadi canım," diyor Clarabella başını sallayarak. "Bunun için mi giyindim?" "Aman Tanrım," diyor annem, ellerini yanaklarına götürerek.

Shelby onun kolunu tokatlar. "Sanırım Clarabella'nın söylemek istediği şey vay canına, bu harika bir haberdi. Ama şimdi asıl soru, **b u** konuda ne yapacaksın?"

Yere bakıyorum ve sonra yukarı bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM 25

Bennett

Konferans salonu dolu. Biz birleşme üzerinde çalışırken her bir sandalye dolu. Masanın her yerinde su şişeleri var ve boynum son on saattir aynı yerde durmaktan beni öldürüyor. Başımı kaldırdığımda yorgun yüzleri görüyorum. "Son düzlüğe girdik millet." Hepsi bana bakıyor. "Neden on dakika ara vermiyoruz?"

Bunu söylediğimde o kadar çok rahatlama iç çekişi oldu ki, hepsinin masadan kalkıp bacaklarını uzatması bir saniye daha sürdü. Kalkıp ofisime gidiyorum. Başım hafifçe zonkluyor, sırtım beni öldürüyor ve tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmak. Dün gece sıfır dakika uyudum. Sıfır. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım sen de benim kadar yorgunsun?" Gözlerimi açtığımda Clarissa'nın kapı pervazına yaslandığını görüyorum.

"Umarım önümüzdeki bir saat içinde bu işi halledebiliriz ve sen de evine dönebilirsin." Sandalyemde bir ileri bir geri sallanıyorum.

"Kulağıma müzik gibi geliyor." Gülümsüyor. "Dün beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.

Çok eğlenceliydi." "Ve ben hala tokum."

Buna gülüyorum çünkü Harlow'u ve ailesini tanıdığım kadarıyla, onları memnun etmek için muhtemelen beş kat fazla yemek yemesi gerekiyordu. "Sorun değil," diyorum. "Umarım eğlenmişsinizdir."

"Çok eğlenceliydi." Kapı pervazını itiyor. "Gidip dışarı çıkacağım ve güneşi fark edip edemeyeceğime bakacağım."

Bir saniyeliğine gözlerimi tekrar kapatıyorum. Belki de onu doğum günü partisine getirmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Ancak oraya gittiğimde Presley'nin onu benim eşim sandığını öğrendiğimde onu davet ettiğimi bir kez daha düşündüm. Bayan Baker'ın günün büyük bir kısmını odanın diğer ucundan bana ters ters bakarak geçirmesi de yardımcı olmadı. Buna kız kardeşleriyle yaptığı konuşma da eklenince ve sonra da erken ayrıldığını öğrenince berbat bir haldeydim.

"Beş dakika!" Koridordan birinin bağırdığını duyuyorum ve gözlerimi açıp bir şey kaçırıp kaçırmadığıma bakmak için telefonumu elime alıyorum. Yaklaşık sekiz saat önce ondan gelen bir mesaj olduğunu görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Muhteşem: Bir dakikan olduğunda beni arayabilir misin? Her şey yolunda; sadece sana bir şey sormak istiyorum.

Nefesimi tuttuğum sırada parmaklarım ona cevap yazıyor.

Ben: Hala isteyim, çıkar çıkmaz seni arayacağım.

Üç noktayı gördüğümde ayağım aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor ve ardından başka bir mesaj geliyor.

Muhteşem: Tamam. Aramanı bekleyeceğim.

Ekрана bakıyorum. Ne zamandan beri benim aramamı bekliyor? "Pekâlâ millet," diye duyuyorum koridordan. "Hadi şu şovu başlatalım." Sandalyemden kalkıyorum, telefonumu yanıma alıyorum, belki bana mesaj atar ve gerçekten acil bir durumdur diye. Sinirlerim midemin çukurunu ele geçiriyor. Konferans odasındaki sandalyeme geri oturuyorum.

"Haydi gösteriye başlayalım," diye ısrar ederek herkesi gaza getirmeye çalışıyorum. Masanın etrafına bakıyorum ve hepsinin önlerindeki kâğıtlara odaklandığını görüyorum. "Bu işi bitirir bitirmez önümüzdeki iki gün izin yapabiliriz." Herkes kafasını kaldırıp bana bakıyor. "İşte görmek istediğim şey bu," diye şaka yapıyorum. "Motivasyon."

"Eğer bunu bir saat içinde bitirirsek," diyor diğer ortak, "buna iki gün ekleyeceğim."

"Kırk beş dakika içinde bitirirsek," diye karşı çıkıyorum. "Haftayı alırız." Ellerimi çırpıyorum. "Şimdi gidelim."

Konu izin olduğunda ekibim oynamıyor. Birleşmenin geri kalanını bitirmemiz kırk beş dakikadan az sürüyor. Tüm notlar girildi ve kırk dört dakika sonra elimde dosyayla kalktığımda, üç haftamızı verdiğimiz işten gurur duyarak dışarı çıktım. Konferans odasından çıkıp ofisime doğru yürürken oflayıp pufluyorum. Dosyayı yere bırakıp eşyalarımı toplayarak ofisten en son çıkanlardan biri oluyorum.

Bu sabah buraya geldiğim zamanki kadar karanlık. Arabaya binip çalıştırıyorum ve Presley'nin adını arıyorum. İçimdeki her şey titriyor, ellerimden kalbime kadar her şey. Zil sesi arabayı dolduruyor ve iki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor. "Alo?" Sesi yumuşak çıkıyor.

"Hey," diyorum, sesim titreyerek. "Kusura bakma, ofisten yeni çıktım." Ofisten ayrıldım ve eve doğru yol aldım. "Birleşmeyi sonuçlandırıyorduk."

"Oh, evet, endişelenme," diyor. "Ben..." Konuşmayı kesti. "Um..." Bir konuda gergin olduğu belli. "Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

"Um, evet. Şimdi eve gidiyorum. Yarın nasıl?" Evimin önüne geldiğimde onu dışarıda merdivenlerde otururken görüyorum. Durdum ve bana baktı. Saçları açık ve üzerinde bebek mavisi çiçekli bir elbise var. Çok güzel görünüyor ve parlıyor.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor ve ben de arabayı garaj yoluna çekiyorum. Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu arabada bırakarak iniyorum.

"Ne zamandır buradasın?" Merdivenlerden çıkarken sordum.

"Uzun sürmez demek istiyorum," diyor ve sonra yanındaki yiyecek torbasına bakıyor. "Ama Clarabella'nın yiyecek bırakması gerekiyordu." Ellerini sıkıyor.

"Her şey yolunda mı?" Birden bir şey olduğundan ve bunu yüz yüze yapmak istediğinden endişelenerek soruyorum.

"Evet." Ayağa kalkıyor ve elbisesi ayak bileklerine kadar düşüyor. "Sadece seninle konuşmam gereken bir şey var ve buraya gelmeseydim yarın buna cesaret edebilir miydim bilmiyorum."

"Neden seni sıcaktan kurtarmıyoruz?" Başımın dönmesine aldırmadan yanından geçip gidiyorum. Kapıyı açıyorum ve o da beni takip ederken içeri giriyorum. Mutfağın ışıklarını açıyorum. "Biraz su ister misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Eğer içersen muhtemelen kusacağım." Elini karnına götürüyor.

"Oturmak ister misin?" Ben soruyorum, o sadece bana bakıyor.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye soruyor ve ben başımı yana eğiyorum. "Randevun geliyor mu?"

"Kimseyle çıkmıyorum," diyorum ona. "Clarissa şirket için çalışıyor ve birleşmeye yardım etmek için burada. Kocasıyla mutlu bir evliliği var."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Neden dün bununla başlamadın?"

"Neden bir randevuda olduğumu düşündün ki?" Ona sorumla karşılık verdim.

"Onunla birlikte geldiğin için mi?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Başka ne düşünebilirim ki?"

"Senin hakkında ne hissettiğimi bildiğini sanıyorum." Ellerimi kalçalarımın altına koydum.

"Bu konuda." Şaka yapmaya çalışıyor ama alt dudağının titrediğini görüyorum. "Sanırım her şeyi berbat ettim." Kelimeleri sanki acı çekiyormuş gibi söylüyor. "Tanrım," diyor elini alnına götürürken. "Bu düşündüğümde çok daha zor." Aramızda bir ada bulunan mutfağında ayaklarım yere yapışıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken başım dönüp duruyor.

diyordu. "Babam öldüğünde..." Başlıyor ve sonra gözlerinde oluşan yaşları görebiliyorum ve onları siliyor. "Annemin her gününü bir şeyler eksik geçirdiğini gördüm. İyiymiş gibi davranırdı, hala da öyle yapıyor ama geceleri yatağa girdiğinde duvarın arkasından onunla konuştuğunu duyardım. Kelimenin tam anlamıyla tüm gününü gözden geçirirdi." Ben olsam bununla nasıl başa çıkardım hayal bile edemiyorum. "Ve sonra sabah, sanki hiç olmamış gibi olurdu."

"Muhteşem," diyorum ama başını sallıyor ve elini kaldırıyor.

"Eğer sözümü kesersen, söylemem gereken şeyi söyleyemem" diyor. "Bilmeyi hak ettiğin şeyi. Asla aşık olmayacağıma yemin ettim çünkü onu kaybetmek beni mahvederdi." Yanaklarını siliyor ama gözyaşları süzölmeye devam ediyor. "Birine asla o kadar güvenmek istemedim ki, o giderse benim de yarım onunla birlikte gidecekti." Kıkırdıyor. "Ve sonra, kardeşlerim de buna hiç yardımcı olmadı. Travis, Clarabella ve Shelby'nin kalplerinin kırılmasını izlerken, ben de birlikte olduğum tek erkekle birlikteydim." Sesi titriyor. "Bu yüzden savaştım çünkü nasıl hissettiğimi söylersem, benden alınacaktı. Benden koparılacaktı ve ben de tıpkı annem gibi olacaktım." Yere bakıyor ve ellerinin titrediğini görüyorum. "Bennett, sensiz hayatta kalamam." Gözyaşlarının arasından gülümüyor. "İtiraf etmekten çok korktuğum şeyi itiraf ettiğim an, bu bizim sonumuz olacak ve hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Son haftalar cehennem gibiydi, yüzde bin hayatımın en kötü günleriydi ve bebek olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum. Dün gece evde bebeğin ilk kez tekmelediğini hissettim," diyor ısıltılı bir gülümsemeyle ve ben de yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Önce kafamda olduğunu sandım ama sonra biraz daha elma suyu içtim ve kafamda olmadığını anladım." Gülümsemesi kayboluyor. "Ve tek yapmak istediğim seni aramaktı. Tek istediğim yanımda olmandı. Tek istediğim..." Sözünü kesiyor.

Az önce söylediği sözler kafamın içinde dönüp dururken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hastane odasında sana söyledim."

"Çocuğumuzu kaybetmekten korktuğum sırada beni sevdiğini söyledin," diye tersliyor. "Seni aramamamın tek nedeni bebeğe bir şey olursa benden nefret edeceğini düşünmemdi." Aman Tanrım, ellerimi ağzımın önüne koyma sırası bende. Bunu nasıl düşünebilir ki?

"Ben asla..." Ona söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Bunu biliyorum ama bebeğini kaybetmenin sebebi olduğunu düşünebiliyor musun?" diyor usulca. "O gün çok mutluydun ve sonra..." Sözünü kesiyor.

"Bana ne söylüyorsun?" Duymak isteyerek, bunca zamandır kalbimde bildiğim şeyi itiraf etmesini isteyerek soruyorum.

Hayatımda gördüğüm en büyük nefesi alıyor. Göğsü inip kalkıyor, elleri titriyor. "Sana aşık olduğumu söylüyorum." Hıçkırığını durdurmak için elini ağzına **g ö t ü r d ü** . "Seni sevdiğimi ve sana aşık olduğumu söylüyorum. Bunu istediğimi söylüyorum, sen ve ben. İstediğim şey bu." Başını sallıyor ve ellerine bakıyor. "Ve anlıyorum ki çok geç kalmış olabilirim ve sen hayatına devam etmiş olabilirsin." Tekrar bana bakıyor. "Roller tersine dönseydi ne yapardım onu bile bilmiyorum." Hüzünle gülümsüyor. "Yani, kız kardeşlerim muhtemelen evini yakar ve yatağına ateş karıncaları koyarlardı."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Sadece hayal edebiliyorum."

"İşte bu kadar." Ellerini yanlara doğru uzatıyor. "Hastane odasında sana söylemem gereken şeyi itiraf ediyorum."

"Neden şimdi?" Ben soruyorum.

"Birincisi, kardeşimin evine bir randevu getirmişsin." Parmağını kaldırdı. "Ve ikincisi, sensiz yaşamaktan yoruldum. Sana aşık olduğum halde kendime aşık olmadığımı söylemekten yoruldum." Tek yapabildiğim ona bakmak. Beni uçurumun kenarına iten ve atlamak istememe neden olan bu kadına. Onunla birlikte olsam da olmasam da hayatımın sonuna kadar seveceğim kadın. "Geçtiğimiz birkaç hafta bana aptalın teki olduğumu ve tüm bunları sana bir hiç uğruna yaşattığımı gösterdi. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve umarım beni affedebilirsin. Yani..." Arkasını işaret ediyor. "Seni **y a l n ı z** bırakmak ve düşünmen gereken şeyleri düşünmeni beklemek için gidiyorum."

BÖLÜM 26

Presley

"Geçtiğimiz birkaç hafta bana aptalın teki olduğumu gösterdi." Yani, özellikle de annem bunu belirttiğinden beri kendime böyle diyebilirim. "Ve tüm bunları sana bir hiç uğruna yaşattığımı ve bunun kabul edilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum ve beni affedebileceğini umuyorum. O yüzden..." Çok gerginim ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kelimeler ağzımdan dökülüyor. Dışarıda oturmuş onu beklerken, bana bir dakika bile verirse ona her şeyi anlatacağıma dair kendime söz verdim. Çok geç olmaması için dua ettim. Onu sonsuza dek kaybetmemek için dua ettim. "Seni yalnız bırakmak ve düşünmen gerekenleri düşünmeni beklemek için gidiyorum." Dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum, her adımda ayaklarım sanki daha da ağırlaşıyor ve yapmak istediğim son şey bu lanet kapıdan çıkıp gitmek. Ama biliyorum ki ona aynı anda çok fazla şey söyledim ve bunları sindirmesi için zamana ihtiyacı var. Neredeyse ön kapıya gelmişim ki boğazının temizlendiğini duydum ve bana çok geç olmadığını söylemesini umarak durdum. Onu s o n s u z a dek uzaklaştırmadığımı umarak. Eğer onu kaybedersem, kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını bilerek.

"Um," diyor ve ona bakmak için arkamı dönmeden önce bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Bu noktada gözyaşlarımı silmeye bile çalışmıyorum çünkü boşuna uğraşıyorum. Koridorda öylece duruyor ve hayatımda ona şu anda sarıldığım kadar sarılmak istediğimi hiç hatırlamıyorum. "Bu kabul edilmesi gereken çok fazla şey."

Başımı sallıyorum, yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım çok kuru ve boğazımdaki yumru zaman geçtikçe daha da büyüyor. "Bu bir 'ya büyük oyna ya da eve git' durumuydu." Gülümsemeye çalışıyorum ama gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve alt dudağımın titrediğini hissedebiliyorum. "Clarabella ve Shelby bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylediler. Özellikle de çıkmaya başladığınızdan beri." Gözlerim onunkilerle buluşmuyor *ve ben benimle çıkmayı istiyorum.*

Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Kız kardeşlerin benim biriyle çıkmadığının çok farkındalar," diyor ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Sence onlar

"Dün bana yeni bir pislik atmak için mi geldi?" Tek düşünebildiğim, onlarla tekrar konuştuğumda onları öldüreceğim. Onlara içimi döktüğüm süre boyunca bana bunu hiç söylemediler. Bir kere bile. "Geçtiğimiz birkaç haftanın nasıl geçtiğini kelimelere dökemiyorum bile. Kızgınlıktan incinmeye ve tekrar kızgınlığa döndüm. Ama en çok da seni özledim." Derin bir nefes alıyor. "Her şeyin eski haline dönmesine izin vermeyeceğim." Midemde yeniden bir yanma başlıyor. "Seninle hiç çıkmamak istemiyorum. Sabahları evden gizlice çıkmanı istemiyorum." Bana doğru birkaç adım atarken umutlanmamaya çalışıyorum.

"Haftada üç kez randevu gecesi yapsak nasıl olur?" Aramızdaki mesafeyi azaltmak umuduyla ona bir adım daha yaklaşarak karşı çıkıyorum. "Nerede ya da ne zaman istersen." Geri çekilmemesini umarak bir adım daha atıyorum. "Ve sabahları evden asla ama asla gizlice çıkmayacağıma söz veriyorum." Ona istediğim şeyin tek bir evde olmamız olduğunu söylemiyorum. Son birkaç haftadır ondan uzak kaldıktan sonra tek istediğimin onunla birlikte olmak olduğunu söylemiyorum. "Her şeyi istiyorum ve bunu seninle istiyorum."

Bana doğru bir adım atıyor. "On iki yıl oldu," diye belirtiyor.

"Biliyorum," diyorum. "İnan bana, biliyorum. Bütün geceyi bunu tekrar tekrar düşünerek geçirdim."

"Bütün gece mi?" diye soruyor bana doğru bir adım daha atarken, mesafe gittikçe kısalıyor.

Kalbimin göğsümden çıkacak kadar hızlı atmaya başladığını hissedebiliyorum. "Madem dürüst davranıyoruz." Kendimi sakinleştirmek için parmaklarımla bacaklarıma dokunuyorum. "Sadece dün değildi." Bir adım daha atıyorum ve şimdi neredeyse yüz yüze geliyoruz. "Başından beri öyleydi. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemedim." Yere bakıyorum ve ona dokunma ihtiyacı çok güçlü, ama kendimi tutuyorum. "Korkuyorum." Hayatım boyunca hiç söylemediğim o iki kelimeyi söylüyorum. Beni en savunmasız hissettiren iki kelime.

İşaret parmağını çenemin altına koyuyor ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "Benimleyken asla korkmana gerek yok." Sesi fısıltıyla çıkıyor.

Ellerimi kaldırıp göğsüne koyuyorum. Gömleğinin içinden gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Kalbinin ellerimin altında nasıl attığını hissedebiliyorum. "Bana bir şans daha verirsen, buna degeceğine söz veriyorum." Dudaklarımı yalıyorum. "Özür dilerim." Gözyaşlarım süzülürken gülümsüyorum. "Çok özür dilerim."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor. Dudaklarımı usulca öpmeden hemen önce, "Zamanı gelmişti," diyor. Ellerim göğsünden yanaklarına doğru hareket ediyor.

"Sen aptal değilsin." Eli çenemin altından kalçalarımaya doğru iniyor. "Ama tam bir baş belasısın." Başımı geriye atıyorum ve içimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. O anda bir tekme daha hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Elim karnıma gidiyor.

"Görünüşe göre bebeğimiz"-ona gülümsüyorum-"seninle aynı fikirde." Elini tutup karnıma koyuyorum ve şimdi nefes alma sırası onda.

"Çok büyümüşsün," diyor, gülümseme yüzümü terk ettiğinde gözleri büyüyor. "Öyle demek istemedim." Aşağı bakıyorum ve elini karnımın üzerinde görüyorum.

"Büyüyen tek şey o değil," diyorum ona ve meme uçlarım karıncalanıyor. "Ayrıca, bu bebek şeyinin içinde ne var bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım."

"Sikimi özlediğini söyleme şeklin bu mu?" diye benimle şakalaşıyor ve ben de sikini avuçluyorum.

"En çok neyi özledim biliyor musun?" Elim sikini aşağı yukarı ovalarken ona soruyorum. "Bunu ağzıma almayı." Dizlerimin üzerine çökmeden önce bir şey söylemesini bile beklemeden ellerim çılgınca çalışarak sikini serbest bırakıyor. Bir saniyeden kısa sürüyor ve boxer'ın 1 aşağı çektiğim anda siki serbest kalıyor. "Merhaba." Üzerindeki prekumu yalarken elimle sikini yumrukluyorum. "Ben de seni özledim." Başını ağzıma alıyorum, yarısını tekrar ağzıma almadan önce dilimi sikinin başının etrafında döndürüyorum. "Hmm," diyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu daha derine ve daha derine götürmeye çalışıyorum.

"Muhteşem." Takma adımı söylüyor ve tek yapabildiğim gözlerimi açmak ve horozunu yutarken ona bakmak. Kalçaları beni horozundan daha fazla beslemek için sadece bir dokunuş hareket ediyor. Elim sikinin tabanını kavırıyor ve onu sarsıyor. "Kahretsin," diyor ve sonra bir adım geri atıyor.

"Ne yapıyorsun?" Beni kaldırdığında itiraz ederek soruyorum.

"Uzun zamandır sana sahip olmamıştım." Dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili dudaklarımda kayıyor. "Ve boşalacağım son yer senin ağzın olacak." Kolunu belime doluyor ve beni kaldırıyor.

Merdivenlerden çıkıp yatağına doğru yürürken, "En azından bu gece sonunda boğazımdan aşağı ineceğini biliyorum," diye takılıyorum. "Kanepede sevişebiliriz," diye yalvarıyorum ona.

"Seni çıplak istiyorum," diyor odasına girerken. "Yatağımın ortasında." Beni yere yatırıyor ve eli doğrudan arkamdaki ipe gidiyor. Çekip gevşetiyor ve üst kısmı belime kadar iniyor. "Siktir," dedi.

Yarım dantelli sütyenden fırlayan memelerime bakıyor; iki mememi de avuçluyor ve ben tıslıyorum.

"Çok hassaslar," diyorum ona, o da aşağı itiyor ve memelerim serbest kalıyor.

"Ne kadar hassas?" diye soruyor, eğilip bir meme ucunu ağzına alıyor. Derinlemesine emiyor ve sonra eli diğer meme ucunu bükerken ısırıyor. "Bu seni..." Diğer meme ucuna doğru ilerliyor. "Islak mı?"

Dizlerimi birbirine sürtüyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, başımı arkaya atarken gözlerim kapanıyor. "Beni sıırıslıklam ediyor." Nefes nefese kalıyorum. "Damlıyor."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor ve elbiseyi kalçalarımın üzerinden kaydırıp ayaklarıma kadar indiriyor. Elini çeviriyor ve elini külotumdan aşağı kaydırıyor. Parmağı içeri kayıyor ve şimdi inliyor. Ona mastürbasyon yaparken elim sikini buluyor. "Sonra memelerini sikeceğim."

Bir parmağını daha içime sokarken ona "İstediğin her şeyi becerebilirsin," diyorum. "Önce amımı siktiğin sürece."

Parmaklarını içimden çıkarırken "Bu bir plana benziyor," diye onaylıyor ve ben itiraz ederek inliyorum. "Ama önce onu yiyeceğim." Alt dudağımı ısırıyor. "Bunca zamandır seni yemeyi hayal ettiğim gibi seni yiyeceğim." Külotumu kalçalarımın üzerinden sıyrıyor ve beni yatağın ortasına yatırıyor. "Bacaklarını aç," diye emrediyor ve iki kez söylemesine gerek kalmıyor. Bacaklarımla ortasında dizlerinin üzerine çöküyor. Başparmağı aşağı iniyor ve klitorisimin üzerinde küçük bir daire çiziyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor ve ona cevap veremiyorum çünkü ihtiyaçtan nefes nefese kalıyorum. "Bunu beğendin mi?" Tekrar daire çiziyor. "Ya da bunu?" Sikinın başını yarığıma sürtüyor ve sonra santim santim içime giriyor. "Çok sıkı," diyor taşakları kıcıma çarptığında. Dizlerimi kaldırıp onu daha derine sokmaktan kendimi alamıyorum. "Hangisini seviyorsun?" diye soruyor.

"Sikin," diyorum, kalçalarımı hareket ettirmeye çalışarak.

Aletini çıkarıyor ve tekrar sokuyor. Bu sefer ikimiz de aynı anda inliyoruz. "Şimdi, bundan hoşlandın mı?" Sonunda bana çarpıyor ve yardım edemiyorum ama gözlerimi başımın arkasına yuvarlıyorum. "Yoksa bunu mu?" Sikini çıkarıyor ve ben aşağı baktığımda ağzı amımı kaplıyor.

Klitorisimi ağzına alıp yalayarak dilini içime sokarken "Siktir, siktir" diye bağıriyorum.

"Ee, sık?" Ayağa kalkıyor ve sikini içime kaydırıyor, sonra çekiyor ve dili sikinin yerini alıyor. "Yoksa ağız mı?"

"Sik," diyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve ellerim göğüslerime doğru hareket ediyor, kendi meme uçlarımı sıkıştırıp yuvarlıyorum.

"Tamam, sik." Sikini içime kaydırıp ve taşakları kıcımı tokatladı. Sikini içimden çıkarmadan önce beni dört kez yavaşça beceriyor. "Ya da parmak?" İki parmağını amıma sokuyor ve beni sikiyor.

"Bennett!" Boşalmak üzereyken adını haykırıyorum ve o da parmaklarını içimden çekiyor. "Neden?" İnliyorum. "Neden?"

Sikini eline aldı ve tam klitorisime vurdu. "Çünkü boşaldığında sikimin içinde olmasını istiyorum." Bana çarptı. "Bana nasıl istediğini söyle."

"Hızlı ve sert." Düşünmeme bile gerek yok. "Birinci raunt için." Gözleri benimkileri buluyor, sonra aşağı bakıyorum ve sikinin amım tarafından yutulduğunu görüyorum. "İkinci rauntta sana ben bineceğim." Ellerimden biri klitorisime doğru iniyor. "Üçüncü raunt senin dilinle." Parmağım klitorisimde daireler çiziyor. "Dördüncü raunt mutfakta eğilmem." Aleti G noktamı tekrar tekrar ovarken gözlerimi kapatıyorum. Bennett ile seks her zaman bu dünyanın dışında olmuştur, ama vücudumdaki tüm bu hormonlarla, bu her zaman hakkında konuştuğumuz bir şey olacak. "O zaman beni mememden sikmeni ve ağzıma boşalmanı istiyorum." Gözleri kendi horozunu izlerken hızı artıyor. "Oradayım," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Tam oradayım," diyorum ve sonunda onun sikinin her yerine boşalıyorum, amım tekrar tekrar titreşiyor.

Hızını kesmiyor. Onun yerine hızını artırıyor ve boşalmam bittiğinde bana iki kez daha çarpıyor ve ben yine boşalıyorum. "İşte orada," diyor. "Sikimi öyle sert sıkıyorsun ki," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Boşalacağım."

"Ağzım." Onun sikine boşalmayı bitirdiğimde iki kelime söylüyorum ve o içimden kayarak çıkıyor. Ayağa kalkıyorum ve ağzım onun sikini kapatır kapatmaz, yüzümü sikerken elini başımın her iki yanına koyuyor ve dudaklarında adımla boğazımdan aşağı iniyor.

BÖLÜM 27

Bennett

Önümdeki sikimin üzerinde kıcını oynattığını hissediyorum ve sonra sırtıma doğru itiliyorum. Gözlerimi yeni kapatmışım gibi hissediyorum ve son turdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Tam bir şey söyleyecekken sikimi kavırıyor ve yapabildiğim tek şey inlemek oluyor.

Gözlerim tam da amını sikimden aşağı kaydırıldığı anda açılıyor. Ellerim kalçalarına gidiyor. "Günaydın," diye mırıldanıyorum ellerim yukarı çıkarken ve başparmağım ile işaret parmağım arasında meme uçlarını yuvarlıyorum. O sadece daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ediyor. Bütün gece devam ettik. Bütün gece ve ikimiz de pes etmeye hazır değiliz.

Ellerini göğsüme koyuyor ve her inişinde kalçalarını döndürerek daha hızlı ve daha hızlı inip çıkıyor. "Yaklaştım," diyor ve ben gülmek istiyorum. Bütün gece boyunca yakındı. Kaç kere boşaldığının sayısını unuttum. "Bennett," diye adımı inliyor, ben de onunla birlikte doğruluyorum ve sikim daha derine giriyor. Kolumu beline doluyorum ve sonra onu sırt üstü çeviriyorum, sikim içinden hiç çıkmıyor.

Bacaklarını belime doluyor. "İstedğin bu mu?" İkimiz de aynı anda boşalmadan önce ona birkaç kez daha vururken soruyorum. Yana doğru çöküyorum ve onu da yanıma alıyorum. "Uyumam gerek," diyorum gözlerimi kapatarak.

"Sen uyu, ben de gidip yiyecek bir şeyler alayım," diyerek benden uzaklaşıyor ve eğilip bornozunu alıyor. "Geri döneceğim," diyerek odadan çıkıyor ve ben yatakta yatmak yerine oflayarak kalkıyorum, bensiz bir yere gitmesine izin vermek istemiyorum.

Bir şort giyerek aşağıya iniyorum ve onu tezgahın başında durmuş kurabiye yerken görüyorum. "Gidip arabamdan bir şeyler alabilir misin?" Bana bakıyor ve saatin sabah yediyi biraz geçtiğini görüyorum.

"Elbette," dedim. "Ne alacağım?"

"Çantam mı?" Buzdolabına doğru yürürken bir kurabiye daha alıyor. "Elma suyu getirmeyi unutmuşum," diye hayıflanıyor. "Onu da listeye eklememiz gerek."

Ona sadece başımı sallıyorum ve bu son cümleyle gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Çantasını alıp içeri girmem üç saniyeden az sürdü. "Yanına elma suyu aldın mı?" Çantayı adanın üzerine koyarken soruyorum.

"Hayır." Kafasını kaldırdı ve sakalım yüzünden boynunda küçük kırmızı lekeler oluştuğunu gördüm. "Ama yapmalıydım."

"Peki çantada ne var?" Gülüyorum, yanına gidip boynunu öpüyorum.

"Birkaç kıyafet ve banyo malzemelerim," dediğinde olduğum yerde duruyorum. "Bugünkü kıyafetlerin mi?" Ona bakıyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece burada tutmak için birkaç şey getirdim," diyor ve beni sevdiğini söyledikten sonra, bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey.

"Bu bir gerçek mi?" Bir şişe su aldım ve yüzümü tezgâha yasladım.

Onu.

"Tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymayacaktım ama beni affedeceğini umuyordum." Çantaya doğru yürür ve onu alır. "Bugün kıcıımı sürükleyeceğim."

"Benimle okulu asar mısınız?" Bunu asla yapmayacağını çok iyi bildiğim için öneriyorum. Daha önce de teklif etmeme rağmen yapmadı.

"Sanırım yapabilirim." Ben onu izlerken o yanına gidip telefonunu aldı. Telefonunun tuşlarına basıyor ve sonra bir çalma sesi duyuyorum.

"Yaşıyor amına koyayım." Clarabella'nın sesini duyuyorum, sonra adaya oturuyor ve telefonu önüne koyuyor.

"Tanrım, yeterince uzun sürdü." Shelby'nin sesinin araya girdiğini duydum. "Bütün gece bekledik."

"Meşguldüm." Gülümsüyor ve sonra bana bakıyor.

"Eminim öyledir," diyor Clarabella. "Bu sana siktirip gitmeni söylemediği anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki ona siktir olup gitmesini söylemedi," diye karşılık veriyor Shelby. "Başımdan beri seni destekliyordum." Başımı sallıyorum ve Presley'e doğru yürüyüp arkasında duruyorum. Telefonuna bakıyorum ve FaceTime'ın üst kısmında Clarabella'yı, alt kısmında da Shelby'yi görüyorum.

"O lanet bir yalancı," diyor Clarabella. "Bugüne kadar evet demeyeceğine dair yirmi dolarına bahse girdi." Shelby'nin nefesi kesilir.

Presley kolunu uzatıp belime dolayarak beni kendine çekti ve "Şanslıyım," dedi. "Benden nefret etmediğini söyledi." Bana bakıyor ve kız kardeşlerinin önünde sevgi gösterisinde bulunmasına hâlâ hayret ediyorum. Birlikte olduğumuz on iki yıl boyunca hiç kimseye bir şey göstermedi. "Ayrıca"-kameraya dönüyor-"ikiniz de benim için öldünüz.

beni." Sanki boğazını kesiyormuş gibi başparmaklarını boynunda gezdiriyor. Elimi alnıma götürüp sessizce gülmekten kendimi alamıyorum. Yani, onları hayatım boyunca tanıdım ve her zaman deli olmadıklarını söylemek istiyorum ama yalan söylemiş olurum.

"Ne için?" Clarabella'nın nefesi kesilir.

"Clarissa'nın onunla çıkmadığını b i l i y o r d u n u z ," diye tıslıyor ekrana. Clarabella tavana bakmaya başlar ve ona bakma zahmetine girmez. "Kendimizi savunmak için," diyor Shelby, "hiç sormadın."

Presley, "Annemin mutfağında bu konuda sinir krizi geçirdim," diye anlatıyor ve ben de başımı kırparak ona bakıyorum.

"Aman Tanrım, bu konuda daha dramatik olabilir miyiz?" Shelby gözlerini deviriyor. "Sana seni sevdiğini söylediği için sinir krizi geçiriyordun ve sen de aptalın tekiydin. Bunun Clarissa'yla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bu doğru değil." Tezgaha tokat atıyor.

"Bildiğim kadarıyla adamın orada çıırılçılak duruyor ve senin tek konuşmak istediğin sinir krizi geçirmek," diye çıkışıyor Clarabella. "Çıplak görmediğim tek kayınbiraderim sensin." Şimdi yüksek sesle gülüyor.

Shelby, "Onu çıplak gördüm," diye bizi bilgilendiriyor. "Pardon?" Presley ve ben aval aval dışarı bakıyoruz.

"Sakin olun, siz ikiniz; o on altı yaşındayken Travis ona çıplak yüzmeye gitmesi için meydan okumuştı." Gözlerini deviriyor. "Bir dingleberry ve dalın yarısını gördüm." Shelby gülümsüyor.

"Bu bir dal değil." Göğsümü şişiriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Söyle ona." Gülmemek için dudaklarını büken Presley'e bakıyorum. "Bekliyorum."

"Yani, görmek istediğimden değil, ama fikrimi ortaya koyacaksam, görmek zorundayım." Clarabella omuz silkiyor.

"Kesinlikle hayır," diyor Presley. "Her neyse, bugün gelemeyeceğimi bildirmek için aradım." İki kız kardeşi de ona şaşkınlıkla bakıyor. "Bütün gece ayaktaydık ve Bennett bugün izinli." Bana baktı. "Yarın ikinizle de görüşeceğim."

"Yarın da izinliyim," diye mırıldanıyorum.

"İki gün sonra görüşürüz çocuklar." Telefona el sallıyor. "Byee," diye sesleniyor ve ayağa kalkıp yüzünü buruşturuyor. "Biraz kestirebilme şansımız nedir?"

"Bugün ve yarın işten evde mi kalacaksın?" Onu gerçekten duyup duymadığımdan emin olmadan sordum. İşinin onun hayatı olduğunu söylemiyorum, ama aynı zamanda

Söylüyorum. Onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu.

"Eğer senin için de uygunsa." Çantayı almaya başladı, ben de kaldırmasını engellemek için elimi çantanın üzerine koydum.

"Benim için sorun değil," diye gülümseyerek onu temin ediyorum. "Şimdi gidip biraz kestirelim."

"Gerçek bir uyku gibi mi?" Başını yana yatırıyor. "Yoksa *hoppala, sikimi amına sokmak istememiştim* gibi bir şekerleme mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken elini benimkinin içine sokuyor. "Hey, bir sorum var," diyor odaya girdiğimizde ve çantayı yatağın önündeki bankın üzerine koyuyorum. "Numaran kaç?" Ona bakıyorum. "Yani, kaç kadınla yattın?"

"Um..." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum, buna cevap vermek istediğimden emin değilim.

"Yani, benden önce başka insanlarla birlikte olduğunu biliyorum," diyor. "Ama benden sonra kaç kişiyle birlikte oldun?" Ellerini kaldırıyor. "Yani, özel olmadığımızı biliyorum."

"Bana başka erkeklerle birlikte olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Kelimelerin tadı ağızımda asit gibi.

"Hayır." Gülüyor. "Ben sadece seninle birlikte oldum. Benden sonra kaç kişiyle birlikte olduğunu merak ediyordum."

"Sıfır," diyorum ona doğru yürürken. "Öpüştüğümüz andan itibaren sadece sen vardın." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. "Sen üniversitedeyken gidip gelmelerimiz ve sonra eve gelip gitmelerimiz bile."

Kollarını boynuma dolayarak bana gülümsüyor. "Bu bana söylediğin en seksi şey." Çenemin altını öpüyor. "Şimdi soyunalım ve gidip biraz kestirelim."

Kıkırdıyorum. "Soyunmak uyuklamamızın tam tersi bir etki yaratacak," diye belirtiyorum.

"Hayır, değil." Ellerimden kurtuluyor ve bornozunu çıkarıyor. "Sanırım uyumadan önce bir duş alacağım ve tüm bu seksin etkisinden kurtulacağım." Çantayı kapıyor ve gözlerim vücudunda geziniyor. Göğüsleri her zaman mükemmeldi, ama şimdi o kadar dolgunlar ki, sonra gözlerim küçük bebek yumrusuna iniyor. "Sen neye bakıyorsun?" Çantanın fermuarını açıp tuvalet çantasını almadan önce bana yan yan bakıyor.

"Ne kadar da güzelsin." Ona sinsice gülümsüyorum. "Ne kadar seksisin." Başını sallıyor ve gülüyor. "Ve ayrıca göğüslerini nasıl sikemediğimi."

Bu onu uçurumun kenarına gönderir ve Şimdi oda onun kahkahalarının sesiyle doludur.

"Benimle duşa gelirsen, bunu yapabiliriz ve sonra yatağa d nd   m zde, gerçekten, gerçekten kestirebiliriz." Benden uzaklaşıp banyoya doğru yürüyor ve ben onun k  ini izliyorum.

"EĞer kolumu b keceksen." Şortumu indirdim ve onu banyoya kadar takip ettim. DuŐta kırk beş dakika geçirdik, ama bunun t e k nedeni g   slerini becerdikten sonra banka oturup kendisiyle oynaması ve ardından benim dizlerimin üzerine   kmemdi.

" nce ben  ıkıyorum." G  s m   p yor. "Ve beş dakika beklemen gerekiyor çünkü eğer eğilirsem, benimle seks yapmanı istediğimi düŐüneceksin." Gözlerimi deviriyorum çünkü bir, haksız değil ve iki, kendimi kontrol edebileceğimi düşünüyorum. "Ve seni seviyorum ama gerçekten ama gerçekten uyumam gerek."

"Tekrar söyle." Onu kendime çektim.

"Yine ne dedin?" Başını arkaya yaslayıp bana bakıyor. "Beni sevdiğini tekrar söyle." Dudaklarını usulca öpmek için eğildim.

"Seni seviyorum," diyor ve kalbim k t k t atıyor. Beni  ıldırtan ve tüm d   melerime basan bu kadın her bir par ama sahip. Parmak uçlarına kalkıyor ve dudaklarımın köŐesini usulca öpüyor. "Seni seviyorum." Dudaklarımın diğer tarafını öpüyor. "Seni seviyorum." Sonra burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona duŐun kapısını açarken ve o da dışarı çıkıp asılı beyaz havlulardan birini alıyor. Onun banyoda dolaŐmasını izliyorum ve ben de kendi beyaz havlumu alarak dışarı  ıkıyorum. Benim beyaz tiŐ rtlerimden birini giyip banyodan çıkıyor ve tezgâha baktığında onun eşyalarının benimkilerle karıŐtıĐını görüyorum. Sa  fırçası tezgahın üzerinde. Onun yüz malzemeleri benim tıraş losyonumun hemen yanında. Benim eŐyalarımın onunkiler birbirine karıŐmıŐ durumda ve bu kimseye önemli bir Şey gibi görünmeyebilir ama benim için her Şey demek.

Dışarı  ıkıyorum ve yatağın önündeki bankta duran çantanın Şimdi sandalyenin altındaki köŐeye sıkıŐmıŐ olduğunu görüyorum. "Boş bir  ekmece vardı," diyor g mm  dolaptan çıkarken. "EŞyalarımı oraya koydum." Yatağa doğru yürüyor ve yorganın altına giriyor. "Umarım sorun olmaz."

Bir  ift boxer almak için dolaba doğru yürürken hiçbir Şey söylemeden gülüyorum ve işte orada, onun eşyaları benimkilerin yanında asılı duruyor. "Tamamdan da öte," diyorum.

mırıldanıp donumu giymeden dışarı çıkıyorum. Gerçekten uyuyabilmemiz için fazladan bir otuz dakika daha geçmesi gerekiyor.

BÖLÜM 28

Presley

Basamakları çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses park alanını dolduruyor. Kapıyı açtığım anda soğuk havanın dışarı çıktığını hissediyorum. "Dışarısı taşaklardan daha sıcak," diyorum güneş gözlüklerimi çıkararak.

"Birinin son iki gündür taşaklarına kadar içinde olduğunu düşünürsek." Clarabella resepsiyon masasının arkasından kıs kıs gülüyor. "Bilmen gerekirdi."

Gözlerimi deviriyorum ve aptalca şakasına gülmemeye çalışıyorum. "Kimsenin taşaklarına kadar içine girmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Her gece seks yapmıyoruz." Gözlerini deviriyor ve yalan söylediğini anlıyorum.

"Vay, vay, vay." Shelby elinde bir kahve fincanıyla mutfaktan çıktı. "Bakın kedi ne getirmiş." Ona gülüyorum çünkü son iki gündür Bennett'in evine kapanmış durumdayız, ikimiz de kozamızdan çıkmak istemiyoruz. Ama bugün ofise gitmesi gerekti ve ben de geleyim dedim.

"Bu elbise 200 dolara mal oldu." Üzerimdeki açık pembe, çiçekli, tek parça elbiseye bakıyorum. Pantolonlarımın her biri bana dar geldiği için elbiseler giyiyorum. "Yani kimse kimseyi sürüklemiyor."

"Eğer seni sürüklemiyorsa." Clarabella ayağa kalkar ve masanın etrafında yürür. "Doğru yapmıyor."

"Seks dışında başka bir şey konuşacak mıyız?" Ofisime doğru yürüyorum ve iki kız kardeşim de aynı anda konuşuyor.

"Hayır." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şey, seks hakkında konuşmayacağım ama kendimi çok özgür hissettiğimi söyleyebilirim." Çantamı sandalyeye bıraktım ve masaya doğru yürüdüm.

"Tanrım, eğer 'Ben kadını, kükrediğimi duy' şarkısını söylemeye başlarsa." Clarabella karşımdaki kanepeye oturdu. "Ben eve gidiyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Peki neden kendini bu kadar özgür hissediyorsun?" Shelby, bir yudum almak için eğilip kahve fincanını alan Clarabella'nın yanına otururken soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Belki de artık aşık olduğumu saklamadığımı içindir."

"Bu bir sır değildi," diyor Clarabella. "Ve eğer bir sırda, sır tutma konusunda berbatsın." Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak. "Bugün yapacak başka işiniz yok mu sizin?"

"Hayır, aslında," diyor Shelby, kahve fincanını Clarabella'dan geri alırken. "Sakin bir hafta oldu. Planlanmış bir randevumuz bile yok."

"Harika," diyorum ve ellerimi çırparak telefonu elime alıyorum. Numarayı çeviriyorum ve adamın cevap vermesini bekliyorum. "En sevdiğim kayınbiraderim nasıl?" Kız kardeşlerime bakıyorum, onlar da hangisiyle konuştuğumu merak ederek bana bakıyorlar.

Luke gülüyor. "Evet, doğru. Senin için ne yapabilirim?"

"İki kişilik öğle yemeği sipariş etmemiz mümkün mü?" Ona sordum.

"Hey, bebeğim!" Clarabella kanepeden bağılıyor ve Luke daha da çok gülüyor.

"Öğle yemeği kadınım için mi?" diyor ve ben parmağımı ağzıma sokup yalandan kusuyorum.

"Senin kadının hamile kız kardeşi ve onun erkeği için," diyorum ve kız kardeşlerime bakıyorum, başlarını sallayıp güldüklerini görüyorum.

"Bir şeyler ayarlarım," diye homurdanıyor. "Saat on birde gel." Saatime bakıyorum ve dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. "Kadınım söyle, eğer sana katılırsa ona özel bir şey vereceğim."

"İyy," diyorum ve o gülerken telefonu kapatıyorum. "Oraya gidersen sana özel bir şey vereceğini söyledi." Bana sırtıyor.

"Öğle yemeğini nereye götürüyorsun?" Shelby soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Bennett'e sürpriz yapıp onu pikniğe götürmeyi düşündüm." Kız kardeşlerimin şok içindeki yüzlerini izledim.

"Ne yaparsan yap," diyor Shelby, "telefonunu arabada bırak." Gözlerini kapatıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Bir süre önce Ace'le pikniğe gitmişler, olaylar birbirini izlemiş ve kazara macerasının ortasında bizi kıçından aramış. Söylemeye gerek yok, işin özünü anlamamız için yeterince nefes nefese kalma ve inleme oldu.

Clarabella, "O sesli mesaj hâlâ bende kayıtlı," deyince Shelby ona vurur. "Buna kaldıraç deniyor."

"Pekâlâ, siz ikiniz, iki saat içinde bu haftaki tüm işlerimi halledebilmem için dışarı çıkmanız gerekiyor." Onları ellerimle kovaladım. On biri biraz geçe çıkıyorum ve restorana girdiğimde barın arkasında Luke'u görüyorum.

"En sevdiğim baldızım." Gülüyor ve ben de çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

"Ben seni çekerken bunu tekrar söyleyebilir misin?" Ona gülerek soruyorum ve o da barın etrafında dolaşarak taburelerden birinden piknik sepetini alıyor.

"Al bakalım." Bana sepeti uzattı. "Her şey bunun içinde."

"Şunun ne kadar güzel olduğuna baksana," diyorum elime alıp incelerken. Kahverengi hasır sepet için "Tam *Oz Büyücüsü*'ne göre," diyorum.

"Bu Shelby'nin. Ace ile pikniğe gittiğinde almıştı." Gülümsemem küçümsemeye dönüştüğünde dudaklarını yuvarlıyor.

"Eww." Yaltaklanıyorum. "Muhtemelen bunun üstüne seks yapmışlardır."

Luke başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Umalım da sadece o olsun," diye takılıyor. "Ayrıca, onu geri istemiyorum." Şimdi ona el sallayıp restorandan çıkarken gülme sırası bende. Bennett'in ofisine doğru ilerliyorum ve arabamı park ettiğimde, kapıyı açarken midem bulanmaya başlıyor. Onu öğle yemeğine çıkarmak şöyle dursun, daha önce hiç gün ortasında ofisine gitmemiştim. Korkup arabama binmeden önce ayaklarım hareket ediyor.

Resepsiyon görevlisine gülümseyip Bennett'i görmek istediğimi söylerken avuçlarım terliyor. *Belki de gelmeden önce aramalıydım*, diye düşünüyorum kendi kendime. Ayakkabıların alana doğru geldiğini duyduğumda midem kusacakmış gibi oluyor. Beni gördüğünde kocaman gülümsüyor ve daha önce sahip olduğum tüm sinirlerim yok oluyor. Üzerinde lacivert bir elbise pantolonu ve yakası açık beyaz düğmeli bir gömlek var. Saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi görünüyor ve gözleri parlıyor. O her şeydir. "Bu bir sürpriz," diyor bana ve ben de ona doğru iki adım atıp dudaklarından öpüyorum, onu şaşırtarak. Onu daha önce hiç ama hiç toplum içinde öpmemişim. Yani barda ya da beni eve bırakırken arabada birkaç sarhoş öpücüğü hariç.

Ama açıkta? Asla. "Birlikte öğle yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm," diyorum usulca. "Yani, eğer çok meşgul değilsen."

Yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyor. "Özgür olduğuma göre bu bir tesadüf değil mi?"

Yüzüm şu anda onun yüzünde olan gülümsemenin aynısıyla doluyor. "Ne kadar şanslı günümdeyim," diyorum ona.

"Ben birkaç şeyi kapatırken geri gel." Koridorda yürürken başıyla işaret ediyor. Elimi tutmak için kaşınıyorum ama kendimi onun elini tutmaya ikna ettiğimde ofisindeydik.

"Andrew nerede?" Boş koridordaki masayı işaret ediyorum.

Bennett birkaç klasör alarak, "Bu hafta izinli," diyor. "Hepimiz öyleyiz. Sadece gelip birkaç şeyi imzalamam gerekiyordu."

"Ne tesadüf değil mi?" Başımı yana eğiyorum. "Ben de gidiyorum."

Gelip önümde duruyor ve ben de ona bakıyorum. "Boş zamanımızda ne yapabileceğimizi merak ediyorum." Başını yana eğiyor.

"Çıplak Pazar gününün çok eğlenceli olduğunu duydum," diye şaka yapıyorum ofisinden çıkarken ve elim onun eline kayıyor. Gözleri ellerimize kaydı. "Bu iyi mi?" Boynumda bir yanma başlıyor ve belki de gidip elini tutmadan önce bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. "Sorun yok." Elimi onun elinden çekerken gülümsüyorum. Ama o hemen elimi geri tutuyor ve parmakları benimkilerin arasına giriyor. "El ele tutuşmak zorunda değiliz."

"Haklısın, yapmayacağız," diyor kapıyı iterek dışarıya doğru açarken, "ama ben istiyorum." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor ve parmaklarımı öpüyor. "Şimdi, senin arabanı mı yoksa benimkini mi alıyoruz?"

"Yemek orada olduğu için benimkini almalıyız." Arabamı gösteriyorum ve yürümeyi bırakıyor.

"Şimdiden yiyecek mi aldın?" diye soruyor şaşırarak.

"Evet, piknik yapmanın güzel olacağını düşündüm." Omuz silktim. "Yemek yemek istemiyorsan sorun değil. Herhangi bir yere gidebiliriz."

"Piknik kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor usulca, durup yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Şimdi bana anahtarları ver," diyor dudaklarımı öpmek için eğilmeden hemen önce. "İşteyken bana sürpriz yapman hoşuma gidiyor."

Başımı geriye atıp ona gülüyorum ve çantamdan anahtarlarımı alıyorum. "Seni işte ilk kez şaşırtıyorum."

"Biliyorum." Anahtarları aldı ve benimle birlikte arabanın etrafında yürüyüp yolcu kapısını açtı. "Ve bunu sevdim." Kapıyı çarptı ve sürücü tarafına doğru yürüdü. Arabaya biniyor, arabayı çalıştırıyor ve sonra koltuğu ayarlıyor. "Peki nereye?" diye soruyor emniyet kemerini takarken.

Ona başka bir gelinle tur yaparken bulduğum küçük bir yerin tarifini veriyorum. Çok تنها ve bir derenin hemen yanında. Sık ağaçlar güneşin çoğunu engelliyor ve serinletiyor. Ben battaniye ve yastıkların olduğu çantayı alırken o da yiyecek sepetini kapıyor. Elini kaydırdı

Çimlerin arasından gizli geçide doğru ilerlerken benimkiyle birleşiyor. "Çok güzel değil mi?" Durduğumuzda ona soruyorum.

"Hayatım boyunca burada yaşadım ve buraya hiç gelmedim," diyor ve ben kocaman gülümseyerek battaniyeyi kapıp yere koyuyorum. Topuklarımı tekmeliyorum, sonra yastıkları battaniyenin üzerine atıyorum. "Çok huzurlu." Kendi ayakkabılarını tekmeliyor, bir yandan da bileğindeki manşetin düğmelerini açıyor ve önce ilk kolunu, sonra da diğerini kıvırıyor. Battaniyenin üzerine oturuyor ve beni öpmek için eğiliyor.

"Bu yüzden bilmek zorundayım." Dizlerimin üzerinde kalkıp yemek sepetine doğru gidiyorum. "İyi bir sürpriz mi, yoksa bir daha yapma sürprizi mi?" Sepeti açıp Luke'un yaptığı farklı sandviç çeşitlerine bakıyorum.

Bana gülüyor, kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor. Bacaklarının arasına girip üzerine oturuyorum. "Bu en güzel sürpriz," diyor ve yüzümü görebilmek için saçlarını geriye itiyor. "Yani, en iyi sürpriz değil." Nefesim kesildi. "Bence en iyi sürpriz senin bana binmenle uyanmaktı." Gözlerimi deviriyorum. "Ya da sikim ağzındayken." Dudaklarını yuvarlıyor. "Hayır, aslında en güzel sürpriz beni sevdiğini söylemendi." Dudaklarımı öpüyor. "Ama bu en üst sırada."

Ellerimi göğsüne koydum. "Konfor alanımın çok dışındaydım." Yutkundum. "Ve dürüst olmak gerekirse, seni beklerken neredeyse ofisten kaçıyordum."

"Teşekkür ederim." Beni usulca öpüyor. "Bunu yaptığın için."

"Bir şey değil." Tam onu öpecekken küçük bir tekme hissediyorum ve ağzımla gözlerim açılıyor. "Bebek tekmeledi." Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum, gerçekten hissedebilmesini umuyorum. "Neden beni tekrar öpmüyorsun?" Ona söyledim. "Genelde karnımda kelebekler uçuşur."

"Sana kelebekler veriyorum." Gülümsüyor, sesi yumuşuyor.

"Beni hep heyecanlandırdın," diye itiraf ediyorum ona, eğilip dudaklarını usulca öpüyorum. Dudaklarım gülümseyerek onun dudaklarında gezinirken, "Sanki ilk seferki gibi," diyorum ve sonra tekrar tekmeyi hissediyorum, o da hissediyor.

"Aman Tanrım." Nefes nefese karnımdaki eline bakıyor. "Hissettim." Diğer elini benimkinin üzerine koydu. "Hissettim." Şimdi ellerini hareket ettiriyor ve kalçalarımı tutuyor, başını eğip karnımla konuşabilmek için beni yanına koyarken beni üzerinden kaldırıyor. "Merhaba, benim, baban." İki elini de karnımın üzerine koyuyor. "Son birkaç haftadır buralarda olamadığım için üzgünüm."

"Bu annenin suçu," diye araya girip bebeğe söylüyorum. "Kafasını kıcına-" Kıcına demek üzereydin ama sonra tekrar düşündüm. "Kııcı." Omuz silkiyorum. "Ama

Artık sorun yok."

"İyiden de öte." Karnımı öpüyor. "Şimdi seni ve anneni doyuracağım." Bana bakıyor ve sepetten iki sandviç alıyor. "Oh, elma suyu da var."

"Bu benim," diyorum, meyve suyunu ondan kaparak. "İçine senin için bira koydu."

Sandviçlerden birinin paketini açıyorum ve hindili olanı aldığımı görüyorum. "Sende ne var?" Ona bakıyorum ve o da jambonlu olanı açıyor. "Onu istemiyorum," diyorum başımı sallayarak, o da gülüyor.

"O zaman şanslıyım, istediğim buydu." Kahverengi poşeti kapıldığı gibi bir ısırik alıyor ve içine baktığımda ev yapımı cips olduğunu görüyorum. "Haftanın geri kalanında gerçekten izinli misin?"

Sandviçimden bir ısırik alarak başımı sallıyorum. "Ne yapmak istiyorsun?" Ona soruyorum ve o da çiğnerken omuz silkiyor.

"Orada olduğun sürece umurumda değil," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Eğer senin evine döneceksek, durup evimden birkaç kıyafet almam gerekecek," diyorum ve ona gerçekten ne sormak istediğimi düşündüğümde midem düğümleniyor.

"Senin evinde de kalabiliriz," diyor bana bakarak. "Nasıl istersen."

"Ya iki evim olmasını istemiyorsam?" Ona soruyorum ve yavaş gitmek yerine her şeyi ağzımdan kaçırmadan önce sandviçimden bir ısırik alıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Yani, iki evimiz olacağına" -elma suyumdan bir yudum alıp elimin tersini alnıma dayıyorum- "tek bir evimiz olsa nasıl olur?" Elim titremeye başlıyor. "Unut gitsin, kötü bir fikirdi." Kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden geliyorum ve sandviçi bırakıyorum çünkü şu anda tek yapmak istediğim kusmak.

"Bunu bilmiyorsun," diyor usulca ve yemeğini yanına koyarken gözlerim onunkilere kayıyor. "Ama hastanede yattığın gece senden yanıma taşınmanı isteyecektim." Elim ağzıma gitti. "Evde bir sürü çiçek vardı ve sana yemek yapacaktım ama..."

"Hayır derdim." Kelimeler ağzımdan döküldü ve o bana sıırttı. "Ve istemediğim için değil, çünkü ben..."

"Biliyorum," diyor. "Güven bana, biliyorum." Bacaklarını destekliyor ve kollarını bacaklarına dayıyor. "Şu son birkaç gün." Aşağı bakıyor ve sonra yukarı bakıyor. "Her şey çok güzeldi." Gülümsüyorum çünkü gerçekten de öyleydi.

"Başından beri böyle olmalıydı." Kaçan gözyaşını siliyorum. "Ve bunu bize yaptığım için sonsuza dek üzgün olacağım."

"Bu bizim hikayemiz," diyor. "Olması gereken buydu. Yalan söylemeyeceğim." Kıkırdıyor. "Bu sabah uyandığımda seni gitmiş bulmayı bekliyordum." Hüzünle gülümsüyorum. "Kollarımda olduğun için gerçekten çok mutluyum."

"Beni orada istediğin sürece onların içinde olacağım," diyorum ve beni kendine çekiyor.

"Evet," diyor ve ben başımı eğiyorum. "Bir evimiz olsun." Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve gelmemelerini istesem de gözyaşlarım akıyor. "Asıl soru, hangi ev?"

BÖLÜM 29

Bennett

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" Clarabella bana bakıyor ve ben de başımı arkaya atıp inliyorum.

"Bir tüpün nasıl büküleceğini bildiğimden oldukça eminim," diyorum kalemini önündeki deftere vururken. "Tabii tekrar değişmediyse."

"Değiştirilmedi." Sırıttıyor. "Travis ve annemden gelen birkaç öneriyi geri çevirmek zorunda kaldık."

"Oh, Tanrım." Kahve fincanımı alıp bir yudum alıyorum. "Bilmek istiyor muyum?"

"Travis sizi ağların içine koymanın ve toplardan biri pembe ya da mavi renkte patlayana kadar size tekme atmamızın harika bir fikir olacağını düşündü." Parmağıyla vuruyor. "Bu bir ihtimaldi."

"Kesinlikle hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Daha fazla bebek sahibi olabilmen için sana ekipman verirdik." Bana sırtttıyor ve sonra aletlerime bakıyor.

"Muhteşem!" Yatak odasından çıkan Presley'e sesleniyorum. Birlikte yaşamaya karar vermemizin üzerinden bir ay geçti. Yani, bir evimiz olması gerektiğini söylediğinden beri bir ay oldu. İzindeyken evine gidip getirmek istediği her şeyi almamız iki gün sürdü. Evin her yerinde ondan küçük parçalar görmem iki gün daha sürdü. Kanepedeki yastıklar. Fotoğraflarımız evin her yerine dağılmıştı. Bu evi satın aldığım da tam da hayal ettiğim gibiydi. Benim için bir rüyaydı. Her gün onunla uyanmak ve sonra eve onunla gelmek. Sanki içinde bir düğme açılmıştı ve her şey onun içindeydi. Gün içinde beni arardı. Sırf eğlenmek için beni görmeye atıştırmalıklarla gelirdi. Beni önemseydiğini düşünmeden önce, beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Ne zaman veda etse, ardından seni seviyorum diyor.

"Evet, canım." Merdivenlerden inerken gülümsüyor. Üzerinde küçük karnını gösteren tek parça dar bir elbise var, saçlarını toplamış ve bana doğru ilerlerken gözleri parlıyor. "Ben buradayım." Belime sarılıyor, ben de bir elimi omzuna koyup başını öpüyorum.

"Ne kadar tatlı görünüyorsun." Clarabella sırtıyor ve onu aşağı yukarı süzerken ellerini çırpıyor.

"Eh, artık fazla yemişim gibi görünmediğine ve gerçekten bir bebek yumrusu gibi görüldüğüne göre, bunu gösterebilirim." Karnını ovuşturuyor. Daha bu sabah kendini şişman hissettiği için biraz öfkeleni. Onu sakinleştirmem on beş dakikamı aldı. Yani gidip bir kurabiye aldım ve bu da onu gülümsetti.

Clarabella, "Arkadan hamile gibi bile görünmüyorsun," deyince Presley ona ters ters bakıyor.

"Neden buradasın ki?" Presley sıkılmış dişlerinin arasından sorar.

"Cinsiyet açıklama detaylarının üzerinden geçmeliyiz." Clarabella önündeki deftere bakıyor. "Süslemeleri ve davetli listesini çoktan gözden geçirdik." Clarabella bir çek koyar. "Ve Bennett Travis'in fikrini reddetti." Yanına bir X işareti koyuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Presley, "Bunu çoktan iptal ettim," diyor. "Öyle bir şey olmayacak." Beni b ı r a k ı p buzdolabına doğru yürüyor ve elma suyunu alıyor. "Anneminki de öyle."

"Bunun ne olduğunu sormalı mıyım?" Ben soruyorum ve Presley başını sallıyor. "Havai fişek gösterisi yapmak ve sonra da bir uçağın üstünüzden geçmesini istedi.

Clarabella bana "üzerimize renkli su atın" diye haber veriyor ve ben de onlara karşı hiçbir şeyin beni şaşırtmadığını söylemek istiyorum ama işte tam burada. Pastayı bu aldı.

"Pinataya ne dersin?" Ben sorarım.

"Hayır'a ne dersin?" Clarabella bir adım bile atlamıyor.

"Basit poppers yiyeceğiz." Elimini kaldırıyorum. "Konfeti atıyor." Presley'e bakıyorum.

"Bunu istiyorum." Presley beni işaret ediyor. "Abartılı bir şey değil."

Clarabella başını geriye atıyor ve gülüyor. "Abartılı bir şey değil, elbette." Yazmakta olduğu defteri kapatır. "Tamam, sen nasıl istersen." Adadan uzaklaşıyor. "Pembe ya da mavi giymen gerektiğini unutma. Bebek için ne düşünüyorsan." Kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"Neden eski günlerde olduğu gibi telefonu elimize alıp insanları arayamıyoruz?" Presley'e soruyorum, o da sadece başını sallıyor.

"Bu çok kolay olurdu." Gülüyor. "Doktora sen mi gideceksin ben mi?"

Kahve fincanını lavaboya koyarak itiyorum. "Asıl komik olan ne biliyor musun?" diyorum, evden çıkarken onun elini tutarak. "Eğer

Bebeğin cinsiyetini söyleyemez ve biz de sarı konfeti koyarız."

Presley sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu evrene bile sokma, Bennett," diye homurdanıyor. "Sözünü geri al." Bana ters ters bakıyor ve gülmek için tek yapabildiğim dudaklarımı yuvarlamak oluyor.

"Bebeğin cinsiyetini her kesten önce öğrenmemiz gerektiğini düşünüyor musun?" Presley allık rengi straplez dantel sütyeni ve ona uygun külotuyla banyoya giriyor ve ona bir bakışım sikimin kalkmasına neden oluyor. "Ya biberonlar patlarsa ve biz üzülürsek?"

"Bu sütyen yeni mi?" Elimi havluya silerek dönüyorum.

"Sakın bana 'bu yeni bir sütyen mi' deme ve bu külotu yırtmayı aklından bile geçirme." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onları daha da dolgunlaştırıyor.

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Ona doğru yürüyorum. "Onları her zaman yana kaydırabiliriz."

"Tak, tak, tak, tak." Ön kapının çarptığını duyuyorum ve ona bakmak için başımı eğiyorum.

"Tak, tak, tak, tak diye bağırdıklarında ve çoktan eve girmiş olduklarında amacını yitiriyor." Eğildim ve dudaklarımdan öptüm.

"Onları dışarıda tutmaya çalışabilirsin," diye fısıldıyor, "ama hiçbir şey yardımcı olmaz." Gözleri sikime doğru kayıyor. "Onlar gelmeden önce askerini bir kenara koymak isteyebilirsin."

"Neden buradalar ki?" Tışlıyorum. "Bize yirmi dakika içinde orada olmamızı söylediler. Geç bile kalmadık."

"Merhaba, gitmeye hazır mıyız?" Merdivenlerden bağırıldığını duyuyoruz. "Biri bana cevap verebilir mi, yoksa yukarıda ona bir bebek daha yapmaya çalıştığınızı düşüneceğim."

"Düşünebiliyor musun," diyor Presley. "Bu şimdiden çok sıkı." Dönüyor ve banyodan çıkıp koridora doğru yürüyor. Üzerime bir şort ve tişört geçiriyorum ve onun bir güneş elbisesiyle dışarı çıktığını görmek için bakıyorum.

"Neden mekanda hazırlanmamız gerekiyor?" Soruyorum ve o anda günün geri kalanında bir daha soru sormayacağımı biliyorum. Oraya gittiğimizde ve o süslenebilirsin diye beni başka bir odaya götürdüklerinde bile.

"Nasılsın?" Travis ben geldikten on dakika sonra odaya girdiğinde bana soruyor. Kanepede oturmuş televizyon izliyordum.

Önümde bir kova bira.

Elimde kumandayla bir daire çizerken "Bu şimdiye kadar yaptığım en saçma şey," diye itiraf ediyorum. "Onu görmeme bile izin vermiyorlar." Gözlerim yukarıdan aşağıya bakıyor ve onun mavi pantolon ve bebek pembesi bir ceket giydiğini görüyorum. "Sen ne giyiyorsun böyle?"

"Taraf tutmak istemedim, o yüzden tarafsızım," diyor ve ben bunun iyi gitmeyeceğini bilerek gülerek bacağıma tokatlıyorum.

"Seni gören oldu mu?" Oturup bir bira aldı.

"Hayır ve zamanı gelene kadar saklanıyorum." Başını sallıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Hazır mısın?"

"Yakınından bile geçmiyor," diyorum ona ve Shelby odaya girene kadar başka bir şey konuşmuyoruz.

Bebek pembesi bir elbise giyiyor. "Tamam, dışarı çıkmak için on dakikamız var. İnsanlar birbirine karışmaya başladı bile."

Biramı masaya bıraktım ve ayağa kalktım. "Presley nerede?"

"Elbisesini giyiyor," diyor Shelby. "O yüzden sen de takım elbiseni giymelisin. Huysuz olduğunu söylemeyeceğim ama söylemeyeceğim de." Dönüyor ve dışarı çıkmaya başlıyor. "Bir dahaki sefere onu hamile bırakırsan, dokuz aylığına gidiyorum."

Bebe mavisi takım elbise ve beyaz düğmeli gömleğe doğru yürüyorum, ilk iki düğmeyi açık bırakıyorum çünkü beni köprücük kemiğime yakın bir yerden öpmeyi sevdiğini biliyorum. "Eğer yardımı olacaksa," diyor Travis, "çok seksi görünüyorsun." İçimden yükselen kahkahayı durduramıyorum.

Odanan çıkıp parti alanına doğru yürüyoruz. "Vay canına," diyor Travis yanımda. "Bu..."

"Ne oluyor lan?" Süslemeleri görünce mırıldandım. İçeri girer girmez iki yüksek masa var, birinde mavi, diğerinde pembe bir masa örtüsü var. Masaların arasında kocakarı masalları yazan bir tabela var. Küçük detaylar size ne istediğini, nasıl uyduğunu, ne kadar yüksek veya alçak taşıdığını anlatıyor. Pembe, mavi ve şeffaf balonlarla dolu kocaman bir duvarın etrafında "*Erkek mi, Kadın mı?*" yazan bir tabela var.

Her yerde büyük pembe ve mavi balonlar var, odanın ortasında beyaz masa örtüleri ve pembe, beyaz ve mavi çiçeklerden oluşan vazolarla uzun masalar var. "Merhaba," diyor Clarabella yanıma geldiğinde, o da pembe bir elbise giymiş ama onunki sıcak pembe. "Yaklaşık on dakika içinde poppers yapacağız."

"Presley nerede?" Etrafıma bakınarak soruyorum ve onun odaya girdiğini görüyorum ve göğsüm daha da fazla sevgiyle doluyor. Siyah saçları salınmış ve straplez bebek pambesi bir elbise giymiş. Üst kısmı göğüslerinin hemen altına kadar dar ve sonra binlerce kat elbise olarak tanımlanabilecek bir şeyle dışarı fırlıyor. Çok kabarık, ama önden dizinin hemen üzerinde duruyor, ama arkadan yere düşüyor. Etrafına bakarken döndüğünü görüyorum ve arkadaki her katmanda daha fazla tül varmış gibi görünüyor.

Ona doğru yürürken ayaklarım kendi kendine yürüyor. "Görünüyorsun..." Yeterince yaklaştığımda kolum beline dolanıyor ve elbise tarafından yutuluyor. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin."

Bana gülümsüyor, gözleri mutlulukla parlıyor. Eğilip dudaklarını öpmeden hemen önce, "S e n de hiç fena görünmüyorsun," diyor. Yan tarafa çekilmeden önce çok fazla yalnız zamanımız olmuyor, orada patlayan biberlerle dolu bir masa var.

"Tamam, hepimiz bir tane patlatırsak daha iyi olur diye düşündük," diyor Clarabella. "Fotoğraflar harika olacak."

Clarabella herkese nasıl olacağını anlatırken ben masanın yanında duruyorum. "Gergin misin?" Eğilip kulağına fısıldıyorum, tek yapabildiği gülümsemek oluyor ama gözlerinde yaşlar görüyorum.

"Bebek sağlıklı olduğu sürece ne doğuracağımız umurunda değil." Gözyaşlarını siliyor ve yüzünü yelpazeliyor.

"Şimdi"-Clarabella her birimize birer popper uzatıyor-"üç kadar sayacağız." Odanın etrafına bakıyor. "Ve bu filme alınıyor, bu yüzden daha önce giderseniz, kim olduğunu bileceğim." Parmağını odanın içinde ileri geri hareket ettiriyor.

"Misafirlerimizi korkutuyor," diye mırıldanıyorum ve Presley dudaklarını büküyor. "Pekâlâ millet," diye söze başlıyor Clarabella. "Bir."

"Seni seviyorum," diyor Presley yanımda.

"İki!" Clarabella bağırıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ve üç sesini duyduğumda patlayıcının altını çeviriyorum, herkes de öyle yapıyor. Pembe konfetiler odayı dolduruyor ve tek yapabildiğim şok ve mutluluk içinde ağzımı açıp yüzünde aynı ifade olan Presley'e bakmak oluyor. O da üzerine düşen pembe konfetiye bakıyor ve işte o anda bir sonraki adımı atıyorum.

Yanımda tek dizimin üzerine çöküyorum ve soluk sesleri odayı dolduruyor ve bana bakıyor. Ellerini ağzına götürüyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ben daha bir şey sormadan "Hayır," diyor ve odadaki herkes

Bunu söyledikten sonra sessizce. "Evlenme teklif etmesi gereken bendim." Başını sallıyor. "Bir planımız vardı." Kız kardeşlerini işaret ediyor, onlar da başlarını sallayarak ona katılıyorlar.

"Çok yazık," diyorum Travis'e bakarak. "Bizim de bir planımız vardı." Travis yanıma geliyor ve çıkmadan önce ona verdiğim kutuyu bana uzatıyor.

"İkinize inanamıyorum," diye tıslıyor Shelby.

"Neden bana söylemedin?" Clarabella Travis'e ters ters bakar.

"Sizin bana söylediğiniz gibi mi?" Travis karşılık verir.

"Sürpriz oldu," diye tersliyor Shelby.

Travis, "Aynen," diye karşılık verir ve Bayan Baker patlar.

"Yemin ederim eğer bu videoya çekilirse ve kaydedilirse, birine zarar vereceğim." Dönüp çocuklarına bakıyor, onlar da ellerini kaldırıyor. Sonra tatlı bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Devam et canım."

"Presley," diye başlıyorum, ona bakıyorum ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. "On iki yıl önce."

"Sakın buna cüret etme," diyor sıkılmış dişlerinin arasından ve ona ters ters bakan annesine bakıyor. "On sekiz yaşındaydım, millet. Sakin olun."

"Dediğim gibi, on iki yıl önce ilk randevumuza çıktık." Biraz yalans öyledim. "Özel olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar özel olduğunu bilmiyordum." Elini tutup dudaklarıma götürüyorum. "Hayatımın geri kalanında senden başka yanımda hayal edebileceğim kimse yok. Hayatımın geri kalanında senden başka yanımda olmasını istediğim kimse yok. Beni bazen aynı anda hem gülümsetiyor hem de kaşlarını çatıyorsun." Oda gülüyor. "Beni çıldırtıyorsun ama sonra tek bir gülümsemeyle her şeyi daha iyi hale getiriyorsun." Gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum. "Kızımızı taşıyarak bana en büyük hediyeyi verdin." Bu sözleri söylerken boğuluyorum. "Sana karım demekten onur ve ayrıcalık duyarım. Benimle evlenir misin?"

"Bu hiç adil değil," diye sızlanıyor. "Bütün bu konuşmayı yapmıştım ve şimdi hepsi gitti."

"Güzel," diyor Bayan Baker. "Şimdi sorusuna cevap ver."

"Teklifinize karşı çıkmak istiyorum," diyor gülerek,

Travis homurdanıyor, "Tabii ki öyle." Ellerini havaya kaldırır.

"Teklifi bir şartla kabul ederim," diyor ve ne derse desin kabul edeceğimi biliyorum çünkü bu o. Her zaman öyledi. "Şimdi evleniyoruz."

EPİLOG BİR

Presley

"Teklifini bir şartla kabul ederim." Ona bakıyorum ve yardım edemiyorum ama şu anda tüm dünyaya sahipmişim gibi hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla dokuzuncu bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi, ama bunu daha da eksiksiz hale getirmek için tek bir şey eksik. Ona kocam demek. "Artık evleniyoruz."

"Şimdi evlenemezsin." Annem elini alnına koydu. "Bir gelinliğin bile yok."

"Bunu giyebilirim." Şu an üzerimde olan elbiseye bakıyorum. "Yani, bu bir gelinlikti. Sadece değiştirdik."

"Ama pembe," diyor annem sıkılmış dişlerinin arasından.

"Anne, beyaz bir elbiseyle aşağı inerse kimsenin ona inanacağını sanmıyorum." Clarabella eğilip ona "O gemi çoktan kalktı" der.

"En az altı ay önce," diye ekliyor Shelby ve karşılığında annem dişlerini daha da sert bir şekilde sıkıyor.

"Ben varım," diye kabul ediyor Bennett. "Yine de takım elbisemi değiştirmek istiyorum." "Ben de öyle," diyor Shelby. "Pamuk şeker gibi görünüyorsun."

"Hayır, yok." Ona bakıyorum. "Yakışıklı görünüyorsun."

"Clarabella, "Onun için getirdiğim siyah smokinle daha da yakışıklı görünebilir," diye öneriyor. Sadece ona bakıyoruz. "Lütfen, bu bizim ilk rodeomuz değil."

"Tamam, harika," diyorum ellerimi çırparak. "Hadi beni evlendirelim."

"Yani bu benimle evlenmeye evet mi demek oluyor?" Bennett soruyor ve hâlâ tek dizinin üzerinde olduğunu görüyorum.

"Tabii ki." Yüzünü tutuyorum ve eğiliyorum. "Evet, evet, evet," diyorum dudaklarını öperek. "Her zaman evet." Gülümsüyorum ve dudaklarındaki parlaticıyı siliyorum. "Sana evlenme teklif edecektim."

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye şaka yapıyor ve ayağa kalkıp beni öpüyor. "Şimdi, ne kadar çabuk evlenebiliriz?"

"Otuz dakika," diyor Shelby. "Diğer odadaki mekânı çoktan hazırladık."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Bu hafta sonu yapacağımız düğün için değil mi?"

"Biz de sana öyle demiştik," diyor Clarabella. "Şimdi bu elbiseyi hâlâ yüzde yüz istiyor muyuz?"

Elbiseye bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel ve şımarık." Aşağı bakıyorum. "Bu benim ve bunu seviyorum." Bennett'e gülümsüyorum. "Ve bunu giydiğimde evlenmek istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum."

Yirmi dakika sonra annem beni koridorda yürütüyor ve düğün sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor.

Üç ay sonra

"Peki doktor ne dedi?" Oturma odamdaki kanepede otururken Clarabella bana soruyor. Mavi bir sundress giyiyorum çünkü şu anda üzerime başka hiçbir şey uymuyor.

"Her an her şey olabilir," diye hayıflanıyorum. "Şu anda bir hafta gecikmiş durumdayım. On dört güne kadar çıkabileceğimi söyledi." Karnımdaki basketbol topuna bakıyorum. "Burada yedi gün daha kalırsan çok ama çok kızacağım." Karnımı ovuyorum. "O tam olarak olması gereken yerde."

"Al bakalım." Bennett bana elma suyu bardağını uzatıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Eğilip dudaklarımdan öpüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ayaklarımı kanepeden alıp kucağına oturtuyorum.

"Peki siz neye karar verdiniz?" Shelby mutfaktan elinde bir tabak meyve ile geliyor ve bana da biraz ikram ediyor. "Mesela, odada kaç kişi olabileceğini sordunuz mu?"

"Kocası ve bir destek elemanı olduğunu söyledi." Doktorun söylediklerini tekrarladım. "Siz annemle kavga edebilirsiniz."

"Bennett," diye sesleniyor Clarabella ona. "Gerçekten orada olmak istiyor musun?" Tek yaptığı ona aklını kaçırmış gibi bakmak olunca dudaklarımı yuvarlıyorum. "Demek istediğim, vajinasını zaten ayrıntılı olarak gördün. İçinden bir insan çıkarken görmek ister misin?" Şimdi gözlerimi kapatıyorum, kendi vajinamı onun tarif ettiği şekilde hayal etmek bile istemiyorum.

"Çocuğumun doğumunu izlemek istediğimden yüzde bin eminim" diyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık hissettiğimde gözlerimi açıyorum.

Bacaklarımı Bennett'in üzerinden çekip ayağa kalkıyorum. "Sanırım altıma işedim," diyorum ve kız kardeşlerimin gözleri bacaklarımın ortasına kayıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Clarabella doğruluyor. "Bacağından aşağı su damlıyor gibi."

"Aman Tanrım." Shelby elindeki meyve tabağını fırlattı. "Bu oluyor."

"Neler oluyor?" Bennett doğrulup aşağı bakıyor. "Her yere sızıntı yapıyor."

"Bu onun suyu," diyor Clarabella, merdivenlerden yukarı koşarak. "Ben çantayı getireyim." Yatak odamıza girdi. "Odan neden hindistan cevizi yağı ve seks kokuyor?"

"İyy," diyor Shelby. "Anal mı yaptın?"

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Bunu neden soruyorsun ki?"

Shelby, "Hindistan cevizi yağının işleri kolaylaştırdığını duymuştum," diyor ve ben de yumruğu tam ağzının önünde şok içinde duran Bennett'e bakıyorum.

"Bu odadaki hiçbir şeye dokunmak istemiyorum," diyor Clarabella dışarı çıkarken. "Bilmiyorum, tüm vücudumu ağartmam gerekiyor." Hastane çantamı ayaklarımın dibine bırakıyor. "Kahretsın, bebek çantası mı?" Merdivenlerden yukarı koştu ve durdu. "Siz neden seks yapıyorsunuz ki?" Korkulukları tutup bize bakıyor.

Bennett savunmasında "Doktor yardımcı olabileceğini söyledi" diyor.

"Bu sabah seks yaptın," diye suçluyor Shelby, ben de ona bakıyorum. "Sonra da vajinan sperm doluyken doktora gittin." Yalandan kusuyor. "Neyin var senin?" Benden ellerini başının üzerine koyan Bennett'e bakıyor. "Anneme söyleyeceğim."

Tam ona bir şey söyleyecektim ki keskin bir acı içimi parçaladı ve kanepeye tutunarak çılgılık attım. "Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kaldım. "Ölüyorum." Elimi karnıma koydum.

"Hadi seni arabaya bindirelim." Shelby çantamı alırken Bennett sakinliğini koruyor ve Clarabella sonunda bebek çantasıyla geri dönüyor.

Tekrar durmak zorunda kalmadan önce birkaç adım atıyorum. "Agggggghhhh," diye inliyorum, karnımı tutarak. "Üzgünüm ama bu kitapta yazdığı gibi değil." Beni arabaya bindirmeye çalışan Bennett'e bakıyorum. Benimle birlikte yürürken dirseğimi tutuyor. "Sanki biri bana bıçak saplamış gibi hissettim."

Hepimiz arabaya doluşurken Bennett bana "Seni hastaneye götüreceğiz," diye garanti veriyor.

Bennett garaj yolundan çıkarken, "Birinin kasılmaları zamanlaması gerekecek," diye emrediyor.

Shelby telefonunu çıkararak, "Tamamdır," diyor. "Bana haber ver yeter."

Ona bakıyorum ve bir tane daha geliyor. "Şimdi," diyorum içimden daha fazla su dökülmeden hemen önce. "Aman Tanrım." Aşağı bakıyorum. "Sanki oturuyorum"

bir su birikintisinde."

Arkadaki cam indirilir ve Clarabella başını dışarı uzatır. "Hasta olacağım." Rüzgâr saçlarını geriye savuruyor. "Arabayı satmalısın. Onun vajina suyuna kim oturacak?"

"Aman Tanrım," diyorum yere bakarak. "İçimde ne kadar su var?" Bennett'e bakıyorum, o da şu anda bembeyaz olmuş durumda. "İşte bir tane daha geliyor." Nefes almaya başlıyorum. "O kadar da kötü değildi." Tekrar Shelby'ye bakıyorum. "Arada ne kadar zaman var?"

"Ne?" diye sorar ve elindeki telefona bakar. "Düğmeye basmayı unuttum."

"Aman Tanrım!" Bağırıyorum.

"Bu benim suçum değil." Shelby şişinmeye başladı. "O arkada, kafası köpek gibi arabadan dışarı çıkmış bir şekilde duruyor. Sen de önde, ne olduğunu bile bilmediğim bir şekilde sızıyorsun." Elini başına götürüyor. "Sanırım bayılacağım."

"Önemli değil. Artık buradayız," diyor Bennett hastanenin otoparkına girerken. Arabayı park ediyor. "Kahretsin," diyor bana bakarak. "Doktoru aramadım."

Shelby, "Eminim biri onu arayacaktır," diyerek kapıyı açar ve çantaları alır.

Clarabella arabadan indi ve benim için kapıyı açtı. "Dur sana yardım edeyim." Elini uzatıyor, ben de bir ayağımı dışarı atıp diğerini tutuyorum. Ayağa kalkıyorum ve her yerim damlıyor. Clarabella ayağındaki suya bakıyor. "Sorun yok," diyor. "İyi değil. İyi değil." Elini bırakıyor. "Haraç olarak gönüllü değilim." Başını sallıyor. "Orada olmak bile istemiyorum. Ben yokum."

"Şunu keser misin?" Shelby onu kenara iter ve çantayı ona uzatır. "Onu içeri götürebilir miyiz?"

Ama Bennett elimden tuttu ve çoktan içeri doğru yürümeye başladık. Asansörün düğmesine basarken, "Suyunun gelmesi için onca gün varken, bunu kız kardeşlerin buradayken yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldanıyor.

"Bunu benim planladığımı mı düşünüyorsun?" Ona bakıyorum. "Böyle olmaması gerekiyordu," diye hatırlatıyorum ona, tam da hayatımın en büyük kasılması içimden geçmeden önce. Kelimenin tam anlamıyla eğilmek zorunda kalıyorum. Kız kardeşlerimle birlikte asansöre binerken "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Hangi kat?" Shelby bana soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Ah, Tanrı aşkına," diye tıslıyor ve asansörden dışarı adım atıyor, önüne çıkan ilk kişiyi durduruyor.

görür. "Annelik mi?"

"Sekizinci kat," der adam ve Shelby döner, asansöre koşar ve sekize beş milyon kez basar.

"Tanrıya şükür o kadar çok basmışsın. Asansörün daha hızlı gitmesini sağlıyor," diyor Clarabella ve bana bakıyor. "Asansörün her yerine sızıntı yapıyor." Dönüyor ve alnını asansörün duvarına dayıyor. "Acil durum düğmesine basıp *sekizinci koridordaki temizlikçi* gibi mi olayım?" diye taklit ediyor ve eğer bu kadar acı çekmeseydim gülebilirdim bile.

Asansörün kapıları açılıyor ve paytak adımlarla dışarı çıkıp masaya doğru yürüyorum. "Merhaba," dedi Bennett. "Karımın bir bebeği olacak."

"Belli ki bir bebeği olacak. Yoksa neden burada olasın ki?" Shelby diyor.

Clarabella, "Her yere sızıntı yapıyor," diye belirtiyor. "Sanki, çoktan içinde sıfır su kaldı."

Hemşire hepimize bakıyor ve ben bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama tek yapabildiğim önümdeki masayı tutmak. "Aktif doğum yapıyor."

"Bir şeyler yapıyor," diyor Clarabella. "Zamanlamayı denedik ama..." "Bu taraftan," diyor hemşire ve ben de onu takip etmeye çalışıyorum ama durur ve tekerlekli sandalye almak için koşar.

Clarabella, "Üzerine bir havlu koymalısın," diye ısrar ediyor ama ben öylece oturuyorum ve popom acıyor.

Odaya koşan hemşireye "Basınç hissediyorum," diyorum. "Başka ne hissediyorsunuz?" diye soruyor. "Lütfen yatağa girin."

"Sanki biri vajinamdan çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum," diyorum ona. "Kelimenin tam anlamıyla bir Transformer gibi içimden çıkmaya çalışıyor."

"Aman Tanrım," diyor Bennett yatağa girmeme yardım ederken, ama içimi bir acı kaplıyor ve bir yandan diğer yana sallanırken tek yapabildiğim dirseklerimi yatağa koymak oluyor.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" diye soruyor ve ben kız kardeşlerime bakıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Shelby. "Ot ur u y o r d u k . Doktordan yeni gelmişlerdi."

Hemşire bana "Zarını yırttı mı?" diye soruyor, ben de ona bakıyorum. "Tamam, bakalım neler oluyor" diyor ve bacaklarımı açıyorum.

"Bu kan mı?" Bennett aşağıya bakmaya çalışırken soruyor ama karnım yüzünden bir bok göremiyorum. Yanıma geldi ve elimi tuttu. "Bir şey yok."

"Ne oldu?" Ellerini yanaklarına götürmüş olan Shelby'ye bakıyorum. "Kötü bir şey mi?"

Hemşire, "Mukus tıkaç olabilir," diye açıklar.

Clarabella elini ağzına götürürken, "Asla ama asla çocuk sahibi olmayacağım," diyor. "Bunu yapamam."

Hemşire külotumu çıkardı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım, taç giyiyor" diyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ayağa fırladı ve monitöre doğru koştu. Hemşire bana bakarak, "Yedinci odada taç giyme vakası var," diyor. "Isıtılmış bir yatağa ve bir doktor STAT'ına ihtiyacımız var."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Shelby etrafına bakınarak soruyor.

Hemşire çenesiyle beni işaret ederek, "Git annemi sakinleştir," dedi. "Ne yaparsan yap, itme."

"İtme mi?" Bağırıyorum. "Uyuşturucuya ihtiyacım var." Ona bakıyorum. "Doğum planımda var. Bunu ilaçsız yapmayacağım."

"Oh, bunu çoktan aştık," diye anons ediyor ve koşarak odadan çıkıyor.

"Birkaç tane Xanax'ım var," diyor Clarabella çantasına doğru giderken. "Onları çiğnersen, etkisini gösterebilir ve bunların hiçbirini hatırlayamadan uyuyakalırsın."

"Pekâlâ, millet." Bir adam ellerini çırparak içeri giriyor, onu yataklı dört kişi daha takip ediyor ve ne olduğunu bile bilmiyorum.

Shelby, Bennett'e "Onu koru" dedi.

"O bir doktor," diyor Bennett. "Bundan çok daha fazlasını görecektir."

"Tamam, onu soymamız gerekiyor," diyor hemşire.

"Kes gitsin," diyor Clarabella ve ben sadece ona bakıyorum. "Bu elbiseyi bir daha asla giyemeyeceksin. Üzerinde vücut sıvısı, sümük ve diğer her şey var."

Tam ona bağıracaktım ki keskin bir acı geldi. "Aman Tanrım!" Yanma vajinamı doldurduğunda bağırıyorum. Sanki vajinamın içine bir kap sıcak su atılıyor. "Yanıyor."

"Bu da ne?" Clarabella doktorun yanında durup doğrudan vajinama bakarak soruyor. "Neden kırmızı?" Bana bakıyor. "Neden bu kadar kabarık?"

Doktor, "Tamam, bir sonraki kasılma geldiğinde ıkmaya başlayacağız," diye açıklar. "Hepimiz o na kadar sayacağız." Ağrının geldiğini hissediyorum, gerginlik hemen başlıyor ve inliyorum. "Tamam, ıkm" diyor doktor ve onlar sayarken ıkmıyorum.

"Aman Tanrım, baş geliyor," diyor Clarabella, doktorun başının yanına eğilerek ve tek yapabildiği ona gülümsemek oluyor. "Bu bir kız," diye haber veriyor ve bir başkası gelmeye başladığında bir şey söyleyecek zamanım olmuyor.

Hemşire bana "Tamam, büyük bir kaka yapman gerekiyormuş gibi ıkınmanı istiyorum" dedi. "Ve git."

"Bunu yapabilirsin," diye yatıştırıyor Bennett yanımdan, alnımdan öperek.

"Vajinanın büyüyebileceğini düşünmemiştim," diyor Clarabella. "Yanılmışım."

Shelby yere baktığında "Kahretsin," diyor ve Bennett gidip bakmak üzereyken elini sıkıyorum.

"Sakın buna cüret etme," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarıyorum.

"Yapma kardeşim," diye onaylıyor Clarabella. "Ona bir daha asla aynı gözle bakamayacaksın." Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor.

Doktor "İkın" diyor ve ben de tüm gücümle ıkınıyorum. Saydıklarını duyarken gözlerim kapanıyor.

"Aman Tanrım, bütün kafası dışarıda," diyor Clarabella ve elini kafasına koyuyor. "Sanki içinden bir insan kafası çıkıyor."

Doktor "İtmeyin" diyor ve ne yaptığını tahmin etmeme gerek yok çünkü Clarabella bana söylüyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bebeğin kafasını çeviriyor," diyor. "Bu güvenli mi?" Ona sadece gülen doktora bakıyor.

Doktor gülerek, "Bu şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey," diyor. "Tamam, sanırım bir kez daha ıkındıktan sonra omuzları çıkaracağız ve sonra her şey yoluna girecek."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum, birden çok yoruluyorum. "Acıyor."

Bennett, "Bu iş sende," diye koçluk yapıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Shelby yanımdan, "Bunu sen halledersin," diye cesaretlendiriyor.

"Sana güveniyorum," diyor Clarabella. "Yani, bu noktada sen bir kahramansın."

Yere yattığımda hemşire karnıma bir battaniye koyuyor ve yediye geldiğimizde doktor bana bakıyor. "İşte başlıyoruz" diyor ve ne demek istediğini anlamıyorum ama bir saniye sonra bebeğimi karnıma yerleştiriyor. "Bir bebeğimiz oldu" diyor ama hıçkırıklar içimi parçalarken kollarım çoktan ona sarılmıştı.

"Bebeğim," diyorum, Bennett'in başı benimkinin yanındayken ona bakarak.
"Bir bebeğimiz var," diyorum ona ve o da kendi gözyaşlarını yüzüne akıtıyor.
"Merhaba tatlım," diyorum, gözlerini bize kırıştıırken bebeği öpüyorum.
"Dünyaya hoş geldin, kızım."

İKİNCİ EPİLOG

Beş yıl sonra

Bennett

"Hazır mısın prensesim?" Elma suyunu buzdolabına geri koyuyorum ve adada oturan kızım Violet'e bakıyorum.

"Fiyonkuma ihtiyacım var baba," diyor ve dönüp taburesinden inerek saç bağıını bıraktığı kanepeye doğru zıplıyor. "Benim için yapar mısın baba?" Geri geliyor ve bana uzatıyor.

"Um..." Elimdeki kravata ve kızımın siyah saçlarına bakıyorum. "Annemden yapmasını istesek nasıl olur?"

"Bunu yapamaz mısın?" Violet ellerini kalçalarına koyuyor ve kalçasını eğiyor. Mavi gözleri sadece bana bakıyor. "Clarabella Teyze zaten dünyayı kızların yönettiğini söylüyor." Violet bana omuz silkiyor. "Sorun değil baba. Çimleri annemden daha iyi kesebilirsin."

Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Teşekkürler." Eğildim ve onu kaldırdım. "Güven oyu için," diyorum anahtarlarımı kaparken. "Ve bil diye söylüyorum, dünyayı erkekler ve kızlar yönetir." Onu yükseltici koltuğuna oturturken burnunu öpüyorum ve o elimi itiyor.

Violet bana "Kendim yapabilirim," diyor ve ben sadece ona bakıyorum. Annesinin damgasını taşıyor. Onun mini-me'i olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ama aynı zamanda tanıdığım en bağımsız çocuk. Her şeyi kendisi yapmak zorunda, yapamasa bile yapmaya çalışacak ve ancak aklının sonuna geldiğinde yardım isteyecek, ama o zaman bile yardım istemek onun için dış çekmek gibi bir şey. Geçen gün arka bahçedeydik ve maymun demirlerine tırmanmaya çalışıyordu. Benden onu tutmamı ya da yönlendirmemi istemek yerine, kendi başına yaptı. Defalarca düştü ama kalktı ve dört saat sonra karşıya geçti. "Annem için Starbucks alıyor muyuz?"

"Bugün olmaz." Sürücü koltuğuna geçiyorum ve emniyet kemerini düzgün taktığından emin olmak için dikiz aynasına bakıyorum. "Tat testleri yapıyorlar."

"Oh, benim favorim." Violet ellerini çırpıyor. "Kekleri severim." Başımı sallıyorum. Üç aylık olduğundan ve Presley işe geri döndüğünden beri, Violet göğsüne bağlıydı ya da bebek arabasında itiliyordu. O nereye giderse, artık ofisin demirbaşı olan kızımız da oraya gidiyordu. Bütün gün okulda olması biraz garip olacak ama anaokulu sınıfını öğretmenlerine yol göstererek yöneteceğinden hiç şüphem yok.

Ofise giderken bile bana ne zaman döneceğimi söylüyor. Presley'nin cipinin yanına park ettiğimde, kemerini çözüyor ve kapıyı açıyor. Aşağı atlayıp önümde yürüyor, kapıyı açıyor ve "Sofia geldi!" diye bağırdığını duyuyorum. Ben kapıyı açık tutarken o içeri koşuyor. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Sürpriz," diyor Sofia, önünde çömelip ona sarılıyor. "Ve bil bakalım ne oldu?" Violet'in burnuna dokunuyor. "Bütün yaz burada kalacağım." Violet bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bana ne yapacağımı göstermen gerekecek." Ona gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

"Merhaba," diyorum elimi kaldırarak. "Nasılsınız?"

"Güzel." Gülümsüyor ve Violet'in elini tutmak için elini uzatıyor. "Geri dönmek güzel."

"Sen buradayken biz hep mutlu oluyoruz," diyorum ona. On altı yaşına bastığından beri Harlow'u ziyarete geliyordu. Bebek konusunda ona yardım etmek için geldiğini söylemişti ama bir gün Clarabella ile çalışmaya geldi ve her şeye aşık oldu. Liseden iki yıl önce mezun olmuş ve işletme dersleri alıyormuş. Önünde iki yıl daha var ama büyük olasılıkla eninde sonunda işin başına geçeceğini söylemek yanlış olmaz.

"Okul nasıl gidiyor?" Soruyorum ve gözlerinin temkinli baktığını görebiliyorum.

"Güzel." Violet'e bakıyor. "Tabakları hazırlamama yardım etmek ister misin?"

"Evet," diyor Violet, bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Topuk seslerini duyduğumda koridora bakıyorum ve karımın bize doğru geldiğini görüyorum. Göz göze geldiğimizde ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Violet'in Sofia'yla konuştuğunu görünce bana doğru geldi. "Merhaba güzelim." Kolumu beline doladım ve onu öpmek için eğildim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," diyor başını omzuma yaslayarak. Beş haftalık hamile ve biz bunu yeni öğrendik. Ya şimdi ya hiç diye karar vermiştik ve her zamanki gibi bir kere oldu ve o hamileydi. "Tanrıya şükür Sofia yaz stajyerliği işini kabul etmeye karar verdi," diyor ona bakarak. "Yani, ihtiyacı olduğundan değil. On altı yaşından beri bize yardım ediyor." Presley gülüyor. "Çiftlikte kalıp Harlow gibi bir veteriner olmak buraya kadarmış."

"Ben gidip toplantı için her şeyi hazırlayacağım," diyor Sofia ve Presley başını sallamakla yetiniyor.

"Violet?" diye sesleniyor kızımıza. "Sarılmam ve öpücüğüm nerede?" Violet'in kısa bir süre önce bana yaptığı gibi ellerini kalçalarına koyuyor. Violet gözlerini deviriyor ve ben de gülmek üzere olduğumu belli etmemek için başımı eğmek zorunda kalıyorum. "Yayınız nerede?" diye soruyor Violet.

"Babam yapamadı." Eğilip fısıldamaya çalışıyor ama fısıltı olarak çıkmıyor.

"Yapabilirim," diyor Sofia. "Hadi seni başarı için giydirelim." Violet'e elini uzatıyor, o da yanına gidiyor.

Kapıdan çıkıp arabaya doğru yürüyorlar ve Presley ayağa kalkıp önümde duruyor. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diyorum, onu kendime yaklaştırarak. "Ofise gidelim mi?"

"Kolumu bu şekilde büküğünde," diye dalga geçiyor beni ofisine geri götürürken, banyoya girip hızlıca sevişiyoruz. Temizlendikten sonra eteğini indiriyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz.

Shelby, altı aylık kızı Arya'yı kucağına alarak, "Sizler iğrençsiniz," diyor. "Binada çocuklar var." Ellerini Arya'nın kulaklarının üzerinde tutuyor. Keşke utandığımı söyleyebilseydim ama bu üçü varken hiçbir şey ama hiçbir şey beni utandıramazdı.

"Sizi ofisimden duydum." Clarabella paytak paytak odaya girdi. Altı aylık hamile ama boyuna posuna bakılırsa hindi doğuruyor. Hâlâ çocuk sahibi olmasına şaşıyorum. "Hem iğrendim hem de etkilendim."

"Tamam, toplantıya başlıyor muyuz?" Shelby diyor ki. "Sofia gelmeden önce."

"Çok heyecanlıyım, Clarabella." Presley ellerini çırpıyor. "Çok şaşıracak."

Presley'e bakıyorum. "Sofia'ya okulu bitirir bitirmez resmi olarak tam zamanlı bir iş teklif ediyoruz."

"Dizginleri devretme zamanı," diyor Shelby.

"Eh," diyor Presley, "bu onun hakkı." *İki Yıl*

Sonra

Sofya

Clarabella masasının arkasından, "Bu iş sende," diyor.

Presley oğlunu kanepede emzirirken, diğer oğlu da hemen önündeki fincan tabağında zıplarken bana "Unutma, hiçbirimiz ne halt ettiğimizi bilmiyorduk" diyor. Onlara İrlandalı ikizler diyoruz. Shelby onlara yürüyen doğum kontrol sponsoru diyor.

Shelby bana "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız," diye hatırlatıyor ve ben de defterimi alıyorum.

"Ben hallederim." Kendimden gerçekte olduğumdan daha emin görünmeye çalışıyorum. "Ben hallederim."

"Dünyayı kim yönetiyor?" Clarabella diyor ki.

"Violet'e göre erkekler ve kızlar," diye şaka yapıyorum onunla.

"Ofisimden çık ve şu çifti çivilemeye git." Kapıyı işaret ediyor ve dönüp dışarı çıkıyor.

Geçen hafta bana bu müşteriyi verdiklerinden beri midem düğüm düğüm. Yapabileceğimi biliyordum. Sadece sahne korkum var. "İşte başlıyoruz," diyorum mekanın kapısını açarken, çift sırtlarını bana dönmüş bir şekilde duruyor.

Bir an için çıplak topuklarıma bakıyorum ve başımı kaldırdığımda içimdeki her şey duruyor. Karşımda sarışın bir kız elini tutmuş, ilk aşkım Matthew Petrov duruyor.

*Sevgili aşkım,
Ne diyebilirim ki? Henüz veda edemem.
Özellikle de Sofia devraldıktan sonra.
Yıldızlar aynı hizaya gelmiştir ve görünüşe göre sadece ilk aşkı hayatına geri
dönmekle kalmaz, aynı zamanda onun düğününü de planlamak zorundadır.
Koridorda yürüyecek mi?
Gelin kim olacak? Ne
derler bilirsin.
Temmuz 2023'e
kadar sadece zaman
gösterecek
Aşk NM*

İKİ DÜNYA ÇARPIŞTIĞINDA KİMSE NE OLACAĞINI BİLEMEZ

Almak Benim

Sofia Barnes

Giyinip kuşanmayı hep sevmişimdir.

Sahte düğünler yaratmak benim çocukluk eğlencemdi.

Şimdi ise hayallerim gerçek oldu.

Sonunda ilk müşterim elime geçti.

Ama hiçbir şey beni içeri girdiğimde beni karşılayan kişiye hazırlayamazdı. O benim ilk öpücüğümdü, ilk her şeyimdi, ilk ve tek kalp kırıklığım da dahil.

Şimdi onun düğününü planlamam gerekiyor.

Matthew Petrov

Ailem hokey kraliyet ailesiyle dolu.

Büyükbabamdan, amcama ve babama kadar.

Şimdi liderlik sıralamasında yükselme sırası bende.

Hayatımda istediğim her şeye sahiptim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Hiçbir şey beni Sofia ile yüz yüze gelmeye hazırlayamazdı. Onun içini ve dışını biliyordum.

İçimdeki sırları biliyordu.

İki yıl önce onu bıraktım ve şimdi başka biriyle düğünümü planlıyor.

Zaman eski yaraları iyileştirir derler. Yalan söylediler. Belki de sadece benim kızımdı.

[Almak Benim](#)

NATASHA MADISON'UN KİTAPLARI

Güney Düğün Serisi Benim

Öpücüğüm

Sahip Olmak İçin

Benim Tutmak

İçin Benim Değer

Vermek Almak

İçin Benim İçin

Benim Sevmek

İçin Benim

Benimdir

Saklamak

Benimdir

Onurlandırmak

Sadece Bir Serisi Sadece

Bir Öpücük

Sadece Bir Şans

Sadece Dokunuş Bir

Bir Hata Gece

Sadece Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

Sonsuzluk Pışmanlık

Aşk

Seri İçin Üretildi

Benim İçin Üretildi

Senin İçin Üretildi

Bizim İçin Üretildi

Romeo için üretildi

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı

Southern Comfort

Southern Storm

Southern Sunrise

Southern Southern

Heart Southern Heat

Southern

SunshineSecrets

Bu

Bu Çılgınlık

Bu Bu

AşkVahşilik

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

Hollywood

Hollywood Prensesi

Hollywood

PrensiPlayboyu

Something Serisi Something

So Right Something So

Perfect Something So

Something So Something So

BOX SETIrresistible

Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma

Playboyu Ayartma

Ayartma Eski

Sevgiliyi

Ayartmaİlişkiyi

[Cennet ve Cehennem](#)

[Dönüş Cehennem Serisi](#)

Cehennem

[Cennetin Parçaları](#)

[Cennet & Cehennem Kutu Seti](#)

Aşk Serisi

[Mükemmel Aşk](#)

Hikayesi

[Beklenmedik Aşk Hikayesi](#)

[Kırık Bir Aşk Hikayesi](#)

[Karışık Aşk Gafları](#)

ÜCRETSİZ KİTAP!

Başka hiçbir perakendecide bulunmayan ücretsiz bir kitap ister misiniz? İşte size fırsat:

ÜCRETSİZ KİTAP!!!

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

Web sitesi

Facebook

Instagram

Goodreads

Okuyucu Grubu

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Düğün Serisi Ağaç Güney](#)

[Ağacı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Epilog Bir](#)

[Epilog İki](#)

[Natasha Madison'ın Kitapları](#)

[ÜCRETSİZ KİTAP!](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

